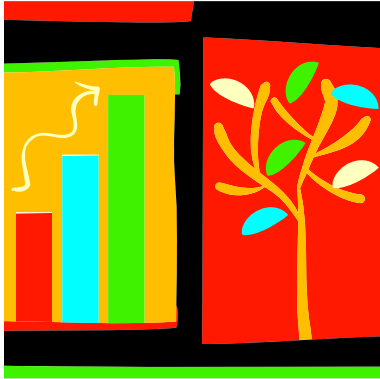

Truyện Mỹ Dung

Bóng ma

Nơi đó hình như là một khu vườn địa đàng, có rất nhiều cây và cũng rất nhiều hoa. Những tán cây thật rộng có thân cao và to. Hoa thì đủ sắc màu và đủ hình hài lạ mắt. Hôm đó trời rất trong và nắng nhẹ. Anh dắt tay tôi đi, Anh cẩn thận vén từng nhánh cây, từng ngọn cỏ dưới chân tôi. Những chỗ cao lồi lõm, Anh nhắc bổng tôi lên vì sợ tôi ngã. Thỉnh thoảng Anh lại hỏi "bé đã mệt chưa?". Khi tôi mỏi chân Anh cõng tôi như hồi nhỏ Ba tôi thường cõng. Áp ngực vào lưng Anh tôi cảm nhận được hơi ấm của Anh, tôi nghe rõ tiếng trái tim nhỏ đập rộn ràng. Lấy tay quệt giọt mồ hôi nhỏ xuống má từ tóc mai Anh ... tôi cảm thấy thương Anh đến ngẹn ngào muốn khóc.

Anh đặt tôi ngồi xuống bên một con suối, nước trong vắt đến có thể thấy rõ khuôn mặt Anh và tôi in xuống nước tràn đầy hạnh phúc. Anh cẩn thận rửa chân cho tôi, Anh xuyết xoa chỗ bị trầy do hoa mắc cỡ cào nơi gàn gót chân và hỏi "đau lắm không cưng?". Tôi không trả lời mà bất ngờ hôn thật nhanh lên má Anh đang lăm chắm mồ hôi và nói khẽ vào tai Anh " Em yêu Jone nhiều lắm lắm...". Anh chòang tay ôm và hôn lên tóc tôi và nói " Anh yêu em nhiều hơn".

Anh lấy nước cho tôi uống và đặt tôi nằm xuống dưới bóng cây, Anh

cũng nằm xuống cho tôi gối đầu lên cánh tay rắn chắc của Anh. Tôi nhìn lên cây có hai chú chim có lẽ một trống, một mái đang âu yếm nhau và nói "đôi chim hạnh phúc quá phải không Anh?". Anh hôn nhẹ môi tôi và nói "Anh hạnh phúc hơn đôi chim". Tôi nhìn lên bầu trời trong xanh, nơi có những đám mây kết thành nhiều hình thù kỳ lạ. Nơi xa nhất có một đám mây giống hình một người đàn ông và hai người phụ nữ ... từ nhỏ trí tưởng tượng của tôi đã rất phong phú. Anh cũng đang nhìn lên trời, không biết anh đang nghĩ gì. Tôi chỉ Anh đám mây nơi xa xa và hỏi anh thấy giống một người đàn ông và hai người phụ nữ không? Anh nói Anh nhìn hoài không ra. Tự nhiên tôi cảm thấy sóng mũi cay cay. Một lúc rất lâu sau, có lẽ không thấy tôi nói gì Anh cúi sát xuống hôn nhẹ môi tôi hỏi "buồn ngủ rồi hả cô bé?", tôi khẽ lắc đầu, nơi khóe mắt một giọt lệ ấm nóng chực trào ra. Không thấy tôi trả lời Anh lại cúi sát vào mặt tôi hơn "giận Anh rồi phải không?", lại lắc đầu, tôi thấy tim tôi như thắt lại. Tôi quay sang ôm Anh lén chùi nước mắt vào áo Anh rồi khẽ nói ngất quảng ... đám mây đó giống Em - Anh - và cô N. lần này nước mắt tôi chảy thành dòng ướt cả áo Anh. Anh hốt hoảng đỡ dành, vừa lau nước mắt, vừa hôn lên mắt, lên môi tôi và nói "Đừng suy nghĩ lung tung nữa mà cô bé. Anh yêu em và chỉ yêu duy nhất mình em thôi...".

Bỗng nhiên mây đen kéo đến, gió thật mạnh ... đôi chim sợ hãi bay nhanh về tổ, trời tối đen... Anh đỡ tôi dậy và bảo tôi phải chạy thật nhanh về ngôi nhà hoang lúc nãy gặp trên đường... nếu không sẽ không kịp, Anh bảo sợ mắc mưa tôi sẽ cảm lạnh. Anh đòi cồng nhưng tôi không chịu, cố chạy thật nhanh theo Anh ... đôi chân có lẽ bị gai mắc cỡ quệt ứa máu, tôi nắm tay Anh chạy thật nhanh. Anh đẩy mạnh cửa, ngôi nhà chắc lâu rồi không có người ở nên có

mùi ẩm mốc, nhưng đồ đạc vẫn rất gọn gàng. Tôi tìm một chiếc khăn để lau chùi bụi bặm, mưa đã đổ xuống, gió thật mạnh, trời tối đen.

Tôi ôm chặt Anh mỗi khi thấy tia chớp lóe sáng và kéo theo sau đó là tiếng nổ vang trời. Biết tôi sợ, anh càng ôm chặt tôi hơn. Anh bảo "chắc không thể quay về mình phải ở đây đêm nay, em sợ không?"

... tôi cố lắc đầu thật mạnh tỏ vẻ không sợ và nói "có Anh, em không sợ" Anh lại cúi xuống hôn tôi. "Anh lấy bánh mì cho em ăn nha, em đói bụng không" Anh hỏi tôi.

Chúng tôi ngủ qua đêm trong căn nhà hoang đó. Trời mưa ngày càng nặng hạt, gió hú và thét gào từng cơn... chốc chốc bên ngoài, những vệt chớp lóe sáng ... tôi nhìn rõ từng tán cây bị gió thốc muốn bật gốc ...tôi ôm chặt Anh hơn. Anh khẽ hôn tôi thì thầm "Có Anh đây, em đừng sợ".

Tôi thiếp đi trong vòng tay Anh lúc nào không biết, rồi chớp lại lóe sáng, gió lại hú tiếng ai oán... cánh cửa sổ bằng tre bật tung một vật trắng xóa xà xuống sát giường tôi và Anh đang nằm, tôi mở trừng mắt và nhìn thật rõ khuôn mặt người phụ nữ trắng bệch, mái tóc dài rối tung che nửa khuôn mặt đẹp, đanh ác. Đôi mắt cô ta đỏ ngầu rực lửa đầy thù hận. Chiếc miệng đỏ chót và tiếng cười man dại để lộ hàm răng trắng đến rợn người. Cô ta xà xuống gần chỗ tôi nằm hơn và nói trong tiếng rít, cao vút như loài côn trùng : "Trả Jone cho tao..". Tôi cứng đờ toàn thân không thể nhúc nhích. Anh vẫn nằm cạnh bất động bên tôi, không biết gì. Tiếng người đàn bà lại rít lên... tôi không nghe rõ cô ta nói gì. Mắt tôi mở trừng trừng không chớp. Bất thành linh cô ta nắm tay Anh kéo ra khỏi giường. Tôi nắm chặt tay còn lại của Anh, cố hết sức giữ tay Anh khỏi vượt mất khỏi tay tôi. Người đàn bà cười sặc sụa, tiếng cười man rợ đầy chết chóc, tiếng nghiêng

răng ken kết cùng tiếng rít của loài rắn độc. Tôi vẫn cố hết sức nắm chặt tay Anh ... khi tay Anh sắp tuột khỏi tay tôi, tôi chỉ kịp nhìn thấy mắt Anh nhìn tôi buồn và tuyệt vọng ... tim tôi như nhỏ máu phút cuối cùng nhìn ánh mắt trần trối ấy của Anh ... tôi thét lên giữa đêm đen giông bão ngay khi tay Anh vuột mất khỏi tay tôi "Jone ơi, đừng bỏ em..."

Tôi giật mình tỉnh giấc, đầu óc u mê, nặng trĩu, toàn thân rịn ướt mồ hôi. Tay phải vẫn nắm chặt như cố giữ lấy Anh, tôi áp tay lên má ... vẫn còn hơi ấm của Anh, vẫn còn thoang thoảng mùi hương của Anh. Bên ngoài trời giông bão, gió vẫn hú từng cơn đến rợn người. Chớp lóe sáng như xé tan màn đêm. Tôi nhìn qua khung cửa sổ, phía có ánh sáng của tia chớp, một bóng trắng lao vút qua ngọn cây. Tôi rùng mình, toàn thân run rẩy, mắt vẫn dõi nơi phía ngọn cây ... tối đen bí ẩn. Tôi quờ quạng tìm kiếm trong bóng đêm Jone đâu? Anh ở đâu? Và òa khóc.

Tôi cố nhắm mắt và trấn tĩnh trong vài giây, dùng cả hai tay dụi mắt và cố mở mắt thật to. Chớp lại lóe sáng bên ngoài trời giông bão, tôi mở thật to mắt cố nhìn thật xa phía ngọn cây... gió thốc khiến ngọn cây cong oằn ... trơ trọi giữa trời đêm. Tia chớp lại lóe sáng, chiếu qua khung cửa sổ đến chỗ tôi đang nằm. Tôi nhìn quanh, kia là chiếc bàn trang điểm, bên trái là chiếc bàn làm việc với chiếc máy vi tính, bên phải là chiếc đàn piano ... tất cả đều quen thuộc. Đây chính là căn phòng quen thuộc của tôi ... vẫn chưa hoàn hồn, tôi khế nằm xuống và tìm kiếm gối ôm, tôi ôm chặt chiếc gối thoang thoảng mùi hương quen thuộc và đắm ướt nước mắt trong cơn ác mộng. Tôi quơ tay tìm kiếm ... chiếc giường bỗng rộng thênh thang chỉ mình tôi ... với tôi. Đêm bỗng trầm mặc, tĩnh lặng ... giông tố đã qua, không

còn gào thét nữa ... tôi nghe rõ từng tiếng mưa rơi. Tôi nhìn đồng hồ 4:00am Jone giờ này có lẽ đang làm việc. Lại ôm chặt gối, tiếng títt phát ra từ chiếc điện thoại báo có tin nhắn, tôi vội lấy và mở ra xem " Đêm nay em ngủ có ngon không? Anh nhớ em yêu nhiều lắm có biết không? Anh yêu em thật nhiều vô cùng và thêm mong được làm chồng của em yêu". Tôi mỉm cười và thầm thì "Em cũng yêu Jone, yêu đến có thể chết đi được"... Lại ôm chặt gối ... tưởng tượng như phản phát hơi ấm của Anh, mùi cơ thể của Anh...tôi khép hờ mi ... và trôi vào giấc ngủ bình yên ... nụ cười còn vương vất mãi trên môi ...

Mỹ Dung

Mỹ Dung

Cảm xúc

SPRINGTIME

Tranh sơn dầu Duy Bảo Việt

Đã hơn một năm rồi tôi không đến bệnh viện khám sức khỏe. Các bác sĩ khuyên rằng ít nhất 6 tháng đến 1 năm nên khám tổng quát 1 lần, còn đối với phụ nữ, ngoài khám tổng quát thì ít nhất 6 tháng cần phải khám thêm phụ khoa và tầm soát ung thư. 7:30 sáng tôi đã có mặt ở một bệnh viện chuyên khoa, nơi đâu cũng đông nghẹt người và qua mỗi khâu đều phải chờ đợi: chờ lấy số, chờ lập hồ sơ, chờ khám, chờ xét nghiệm, chờ lấy kết quả ... một chuỗi chờ đợi đến mệt mỏi ... rã rời ...

Cuối cùng tôi cũng được gọi đến bàn làm hồ sơ. Ở đây ai cũng quá bận rộn và không có nhiều thời gian nên tất cả đều phải ngắn gọn.

Cô y tá sau khi hỏi họ tên, tuổi, địa chỉ và tiểu sử sức khỏe, hí hoáy ghi chép vào cuốn sổ sức khỏe, không cần ngước lên nhìn tôi hỏi

- Chồng tên gì?

Câu hỏi khiến tôi giật mình và bối rối, thấy tôi không trả lời cô y tá ngước mắt nhìn tôi chờ đợi.

- Không có chồng

Cô y tá lại nhìn tôi một lần nữa, ánh mắt có vẻ ngạc nhiên pha lẫn bức bối. Tôi rất bối rối và cố tìm một câu trả lời hợp lý

- Ly hôn

Ánh mắt cô y tá lại nhìn tôi thêm một lần nữa có phần dịu hơn và như có chút tội nghiệp.

- Trong trường hợp khẩn cấp cần liên lạc với ai là người thân?

- Mẹ.

Tôi trả lời không suy nghĩ và đọc số điện thoại và địa chỉ liên lạc của Mẹ. Cô y tá cúi xuống ghi ghi chép chép, đoạn nhẹ nhàng mời tôi đến ghế ngồi chờ.

Tôi nhìn quanh để tìm ghế, có rất nhiều người đứng lố nhố xung quanh vì thiếu ghế ngồi, tôi đứng nép vào một góc để tránh sự va chạm của những người đi qua đi lại. Nơi đây là bệnh viện phụ sản, tất cả những người tới khám bệnh đều là phụ nữ, nhưng ở đây có rất nhiều đàn ông, đó là những người chồng đưa vợ đi khám. Sau khi đã tìm được một chỗ đứng và đang nghĩ đến ánh mắt có chút cảm thông của cô y tá lúc nãy, lòng tôi chùn xuống, một cảm giác buồn đến khó tả len lỏi từng sợi dây thần kinh. Tôi giật mình khi có ai đó chạm vào cánh tay. Đó là một người đàn ông ngồi cách đó không xa vừa đứng dậy nhường ghế cho tôi. Tôi cảm ơn và ngồi xuống ghế. Về mặt của

tôi lúc đó có lẽ rất buồn, vì vậy tôi chỉ nói cảm ơn mấy lần chứ không thể cười. Rất may tôi đã được ngồi, nếu đứng ở nơi đông đúc, ngột ngạt này lâu hơn nữa có lẽ tôi xỉu mất, gần đây sức khỏe tôi không tốt và mấy ngày trước đã bị hạ huyết áp đến ngất xỉu.

Trần tĩnh một lúc, tôi nhìn quanh ... đâu đâu cũng người là người, mọi người rất ít nói chuyện vì ai cũng chờ đợi đến mệt mỏi. Có lẽ 1/3 số người có mặt ở đây là đàn ông, nghĩa là đa số mọi người đều có chồng đưa đi khám, nhất là những phụ nữ có thai và cũng có nghĩa là có rất ít người phải đến đây một mình như tôi. Trong số họ có mấy người chồng bận không đưa vợ đi khám được? Có mấy người chồng không yêu và bỏ mặc vợ tự đi khám một mình? Có mấy người không chồng vì ly hôn hay góa chồng? Và mấy người chưa có chồng? Có lẽ có đủ cả, tôi đoán như vậy.

Nghĩ đến câu hỏi của cô y tá lúc nãy khiến tôi bối rối, bỗng dưng thấy chạnh lòng, mắt vẫn nhìn vô định vào đám đông trước mặt nhưng mắt tôi như mờ dần đi không còn nhìn rõ họ nữa. Ánh mắt đầy thương cảm của cô y tá nhìn tôi như xóay vào lòng, tim tôi tự nhiên như có ai xát muối, sót sa đến tột cùng ... mắt mờ đi, tôi cố nén những giọt lệ chực trào ra, cố hướng suy nghĩ đến chuyện khác. Thay đổi tư thế ngồi, cố nén mọi cảm xúc và hướng mắt nhìn có chủ định vào một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi đối diện. Người phụ nữ bụng rất to, có lẽ sắp tới ngày sinh, họ còn rất trẻ. Người đàn ông hết lấy nước cho vợ uống, lại lấy bánh cho vợ ăn. Tay anh ta phe phẩy tờ báo quạt cho vợ, thỉnh thoảng ngừng quạt lại nhẹ nhàng đặt tay xoa xoa bụng vợ như đang nựng nịu đứa con. Nhìn cảnh đôi vợ

chồng hạnh phúc, từng sợi dây thần kinh của tôi như giãn ra ... tim tôi vẫn đang đập đó chứ, nhưng hình như chậm ... rất chậm và có một chút nhói đau. Tôi đặt tay lên ngực cố cảm nhận từng nhịp chậm rãi và cũng để trái tim bớt đau hơn ... trái tim hình như chỉ đập rất nhẹ đến không thể cảm nhận được. tôi lại thở hắt ra để lấy hơi, để lấy chút không khí, lấy một chút sức lực. Tôi lại cố xua đi những cảm xúc ngọt ngào, lại cố hướng suy nghĩ sang một chuyện khác, lại thay đổi tư thế ngồi, lại thở thật sâu và nhắm mắt lại trấn tĩnh.

Cảm thấy hình như dễ chịu hơn, tôi hướng ánh nhìn đi nơi khác và dừng lại nơi một cặp vợ chồng đã lớn tuổi ngồi xéo bên trái, họ có lẽ trên dưới 60, người phụ nữ hình như sức khỏe không tốt, trông bà ấy thật xanh xao, bất chợt chồng bà ấy đứng dậy, một tay khoác giỏ, tay còn lại đỡ người phụ nữ, họ dìu nhau đến bàn làm hồ sơ, người chồng đi rất chậm rãi, cẩn thận như dìu vợ từng bước đi, nhìn dáng vẻ dịu dàng như nâng niu ấy ai cũng thấy đó là một người đàn ông rất yêu vợ và họ dù đã có tuổi nhưng chắc hẳn rất hạnh phúc. Một câu hỏi thoáng hiện trong đầu tôi : họ đã có bao nhiêu năm làm vợ chồng sao người chồng vẫn dịu dàng yêu thương vợ như với người yêu? Họ đã sống cùng nhau bao lâu sao vẫn mặn nồng như đôi tình nhân hay cặp vợ chồng mới cưới? Mắt tôi vẫn dõi theo họ, nhưng lại mờ dần ... mờ dần và nhòa đi ... tôi lại cố nén, cố nuốt và cố xua tan mọi cảm xúc ... nhưng tất cả như nghẹn lại khiến tôi khó thở ... tim đã chậm rãi như càng chậm rãi hơn, tưởng chừng có lúc như ngừng hẳn và có một cái gì đó như uất nghẹn đến ngạt thở.

Mọi người vẫn đứng ngồi lổ nhổ như thế, càng về trưa không khí

càng cô đặc hơn, ngọt ngào hơn, tôi cảm thấy thật khó thở, cảm thấy mệt như muốn gục ngã, tim hình như rất đau, đau đến không chịu nổi. Có bao người phụ nữ cùng tâm trạng như tôi? Có bao người phụ nữ cô đơn và độc hành một mình như tôi? Có phải con người ta sinh ra đời đã được quyền sống và hưởng hạnh phúc? Hay người ta sinh ra đời để chỉ buồn đau tủi nhục? Có phải bất kỳ một người phụ nữ trưởng thành nào cũng được quyền làm vợ, làm mẹ và hạnh phúc dưới một mái ấm gia đình? Hay mãi đơn độc cô đơn hết bị người này vùi dập đến người khác chà đạp? Có ai sinh ra lại muốn mình mãi khổ đau? Có người vợ nào lại không mong tìm được một tấm chồng luôn yêu thương và chung thủy? Có nỗi thất vọng nào lớn hơn khi biết bị chồng lừa dối và phụ bạc? Có nỗi đau nào đau hơn khi phải đành đoạn chia tay và nhìn mắt con trẻ thất thần khi phải xa cha, xa mẹ?

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc thật gần hay ở rất xa? Có những người phụ nữ may mắn có được tấm chồng yêu thương chưa bao giờ biết khóc vì những nỗi đau chất chồng từ ngày này sang ngày khác. Có những người phụ nữ chưa bao giờ biết đến cảm giác bị phụ bạc đau đớn như thế nào? Có những người phụ nữ luôn hạnh phúc trong nệm ấm, chăn êm và luôn có người đàn ông là chỗ dựa tinh thần bên cạnh. Hạnh phúc với họ là những điều cao xa hơn, họ quá hạnh phúc nên không thể cảm nhận được hạnh phúc. Họ quá may mắn nên không thể hiểu được những nỗi đau của những số phận kém may mắn hơn họ. Hạnh phúc đến với họ quá dễ dàng vì thế họ không cần khao khát, không cần tìm kiếm đến khắc khoải. Họ đâu biết rằng với người luôn oằn mình gánh chịu những nỗi đau thì chỉ một giây phút

hạnh phúc ngắn ngủi cũng là vô giá? Họ đâu biết trong cơn xa chân, lạc lối ... bị cuộc đời hất xuống vực sâu, ngụp lặn trong nỗi đau, nỗi mất mát chỉ cần một ánh mắt thương cảm, một lời chia sẻ, một chút tình cũng cứu vớt một linh hồn hồi sinh sống lại? Họ đâu biết giây phút người ta sắp chết đuối, ai đưa tay cứu vớt sẽ là vị cứu tinh. Họ đâu biết người phụ nữ yếu đuối nhất là lúc bị người khác bỏ rơi, người phụ nữ dễ bị lợi dụng và lạc vào vòng tay tình ái nhất là lúc thất bại trong tình cảm.

Đầu óc tôi cuồn cuộn quay, những chuỗi suy nghĩ bộn bề và rối tung. Tôi cảm thấy đầu nhức như muốn nổ tung, tôi không còn định hướng được tôi đang ở đâu, tôi là ai, đang làm gì? Có lẽ tôi sẽ điên mất với những mớ hỗn độn suy nghĩ này. Suy ngẫm về cuộc đời và những thăng trầm đã trải qua tôi chưa làm gì có lỗi với bất cứ ai, tôi luôn cố gắng cắn răng cam chịu. Với những người đối xử với tôi tệ bạc nhất, khốn nạn nhất, vô lương tâm nhất ... tôi cũng chưa bao giờ thù hận họ và đến phút chót vẫn không làm gì có lỗi với họ. Tôi khiến họ trân trọng và nhớ mãi tôi đến cuối đời, khiến họ tận đáy lòng luôn ân hận vì để mất tôi. Nhưng còn bản thân tôi: tôi được gì và mất gì? Ngoài lòng tin và sự tôn trọng của mọi người tôi không được gì mà ngược lại mất tất cả: mất tuổi trẻ, mất những nụ cười. Nỗi đau khắc khoải luôn bao phủ quanh tôi và tận trong máu thịt, đời đã dạy tôi không tin vào bất cứ ai và bất cứ điều gì.

Tiếng chuông điện thoại reo vang và từ trong bóp nó rung lên từng hồi, tôi nhìn đồng hồ 8:30 , mãi xoay vòng với mớ suy nghĩ rối như mớ bòng bong tôi đã quên mất hôm nay điện thoại reo trễ hơn 30 so

với ngày thường, không cần phải nhìn màn hình tôi cũng biết chắc chắn ai gọi và không cần phải nghe tiếng đầu dây bên kia tôi đã nói ngay sau khi nhắc máy. Ngày hai lần tiếng chuông điện thoại này chính là năng lượng giúp tôi có thể trải qua hết một ngày, tiếng yêu thương ấm nồng từ đầu dây bên kia chính là hơi thở để tôi duy trì sự sống và lời yêu thương là nguồn sống giúp trái tim tôi tiếp tục đập. Đã có lúc tôi mỉm cười nghĩ rằng đến cuối cuộc đời tôi cũng đã chạm tay được vào hai chữ hạnh phúc, nhưng chỉ mới sờ thật nhẹ vào nó giống tổ, bão táp đã đổ xuống đầu tôi. Cơn mưa rất mặt cùng sấm chớp dữ dội chưa kịp khô thì cơn bão khác lại thổi tốc và cuốn phăng tất cả những hy vọng le lói. Tim tôi vừa mới được sưởi ấm và bắt đầu đập yếu ớt thì băng tuyết kéo đến khiết nó lạnh như ướp đá, tuyết chưa kịp tan thì nham thạch núi lửa lại trào ra thiêu cháy trái tim tàn rụi thành tro. Có lúc tưởng chừng như nó đã hoàn toàn ngừng đập và tôi chỉ muốn lao thân xuống vực thẳm để kết thúc một số kiếp hồng nhan cay nghiệt.

Anh đến, tình yêu của Anh đã xóa tan mọi ngờ vực tôi như tỉnh cơn mê, như mới được sinh ra và sống ở một kiếp khác, linh hồn tôi như thoát thai khỏi cõi trần tục nhiều bi ai. Tôi có thể quên đi tất cả tôi là ai, ở đâu cùng với tất cả nỗi đau. Tôi chỉ cần có Anh cùng với tình yêu để tiếp tục sống vì Anh và có thể chết cũng vì Anh...

Mỹ Dung

Chuyện tình qua net

Một ngày hè tháng 7 oi ả, Vi buồn vắn vơ mà không biết buồn vì lý do gì ? Trời oi bức thật khó chịu, điện cúp, Vi vừa đọc mấy tờ báo vừa quạt lạch phạch luôn tay, mồ hôi ướt đầm và đã bắt đầu nhỏ thành giọt rơi xuống hai bên thái dương . Nhìn đồng hồ đã gần 5 giờ chiều sao vẫn nóng thế này . Vi bực bội bước ra thềm nhà, mong có một cơn gió vô tình thổi mát và làm khô chiếc áo mỏng manh đã thấm ướt mồ hôi . Vi nhìn về phía chân trời có những đám mây đen bị gió cuốn trôi, những hình thù kỳ dị hiện lên trong đầu óc giàu trí tưởng tượng của Vi . Phía trước mặt là một cánh rừng già um tùm cây lá, cạnh bìa rừng có một chú gấu con đang nô đùa bên mẹ , tí tít đằng xa nữa là một con rồng khổng lồ đang bay xà xuống đỉnh núi sương mù. Cơn bực bội dường như biến mất, Vi cảm thấy vui vì những điều tưởng tượng khi nhìn những đám mây có hình thù kỳ lạ ... Nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả đã tan biến theo cơn gió và những hình thù mà Vi vừa tưởng tượng cũng biến mất thay bằng những hình thù khác . Vi lại chợt buồn và nghĩ chắc trời sắp mưa ...

Hôm đó Vi buồn chẳng phải không có lý do, cách đó một tuần Vi vừa tiễn đưa em trai đi du học ở nước ngoài . Cùng với Ba Mẹ và một số

họ hàng tiền Duy ra phi trường, mọi chuyện chẳng có gì nếu phút giây cuối cùng Vi không bật khóc và cứ thế nước mắt chảy rờn rờn làm tất cả mọi người có mặt cũng buồn lây và nhất là cô bạn gái của Duy đã khóc nức nở, dù trước đó đã cố nén và mắt chỉ đỏ đỏ.

Hôm nay Vi lại nghĩ đến em, nó đã tới nơi và tạm ở định chỗ ăn ở, nó vừa gọi điện thoại về báo với gia đình . Vi nhìn một đàn chim hồi hải bay như muốn trốn chạy những đám mây đen, đàn chim bay về tổ để kịp tránh những hạt mưa sắp rơi ào ạt . Vi mừng tượng loài người cũng như những chú chim ... sẽ bay về một nơi rất xa như em trai của Vi ... học tập, mưu sinh,...để một ngày nào đó ... nhất là khi đã có tuổi lại ôm ấp hoài bão quay trở về với tổ ấm đầu tiên của nó khi nó mổ vỏ trứng chui ra, nhận từng miếng mồi do mẹ mớm, rồi khi lớn hơn một chút nó tập tành bay ...

Tối hôm đó 6 giờ mới có điện, rất may là một cơn mưa ngăn ngủi đã làm không khí đỡ nóng bức hơn . Như đã hẹn với em trai Vi và bé Chi ngồi vào computer chờ em trai online . Đây là lần đầu tiên hai chị em thử dịch vụ "chat" sau khi đã nghiên cứu một vài tài liệu và bé Chi đã tham khảo vài lời chỉ dẫn của mấy đứa bạn . Hai chị em mò mẫm và cuối cùng cũng vào được website Vietchat như lời hẹn với em trai . Mới 8 giờ còn sớm quá hai chị em tò mò click vào từng room một, nào Hanoi, Hue, Saigon, Vietline, Vietmedia, ... và cuối cùng dừng chân ở Vietfun . Nghĩ mãi không biết lấy nickname là gì ,cuối cùng cả hai chị em cùng thống nhất nickname Susu vì nó nghe có vẻ không Tây, không Tàu mà cũng chẳng ta . Hai chị em tỏ vẻ hài lòng về cái nick có một không hai giữa mấy chục cái nick khác trong room nào TinhThienThu, Meocon, LangDu, BenSongxua, Tuyetlanh, rồi Tymy, Tommy, Pridey, HateOnion, Horn89 v...v... Thế rồi một ai đó đã gọi

đích danh tên Susu

- Hi! Susu, Su hào, lính mới hả ?

Hai chị em giật mình lúng túng không biết trả lời sao, nhìn nhau cười như hai con ngốc ... vẫn không nhúc nhích cuối cùng Vi bảo thôi kệ họ mình ngồi coi họ chat như thế nào ? Bé Chi cũng đồng ý và hai chị em căng mắt nhìn lên màn hình, nhìn những dòng chữ nhỏ xíu như nhảy múa với những lời đùa cợt không đầu không đuôi, vô thường vô phạt và không ai có thể hiểu nổi họ đang nói gì. Vi bất giác thở dài nói với Chi :

- Trời, tưởng chat là gì , sao mà chán quá, toàn nói chuyện trên trời dưới đất lãng xẹt .

- Chị Hai phone cho Duy coi nó có online không? Không online thì offline cho rồi chán quá !

Vi vội vã bấm số gọi cho Duy, nhưng gọi hoài không được, chắc nó còn ngủ vì giờ này còn sớm quá . Bỗng xuất hiện một nickname HaiAu, anh chàng đang chat với một cô nàng nào đó nick Xinxinh, nhưng lại bị một anh chàng khác nick Deplao phá đám, mẫu trò chuyện vui vui làm Vi chú ý . Buồn quá chẳng biết làm gì nên Vi mạnh dạn vào cuộc :

- Susu :Hi, Xinxinh đừng quá nhẹ dạ cả tin coi chừng bị mấy anh xí gạt ...

- Xinxinh :Chào Susu, cảm ơn nha, vậy là Xinxinh có đồng minh rồi, nãy giờ bị áp đảo tinh thần quá trời .

- Deplao :Susu em, ở đâu xuất hiện đúng lúc dzậy ? Nãy giờ hai anh đang dành giết ... một em, giờ thì đủ cặp đủ đôi rồi nha .XinhXinh anh nhường em cho HaiAu đó !

- XinhXinh : Xiiiiiiiiif ... Ai mà thêm mấy ông già dê

-

-

Vi vẫn ngồi bất động không tham gia vào câu chuyện ngày càng sôi nổi của họ . Vi quay qua cầu cứu em gái . Chi đang đọc báo nó bực bội gắt :

- Một bà quá, tui không thích mấy trò ruồi bu này chút nào .

Nói vậy nhưng Chi vẫn đến ngồi gần Vi . Chi nhỏ hơn Vi 5 tuổi . Khác Vi, Chi rất có cá tính và mạnh bạo . Vi lại có tính hài hước và nói thẳng mà không sợ người đối diện phẫn lòng . Chi type rất nhanh trên bàn phím :

- Susu: Alo, nhường qua nhường lại cái gì, Anh nào muốn gì thì cứ nói, không cần rào đón trước sau đâu .

- Deplao : Em là lính mới phải không ? Anh giới thiệu trước nha : Tên Bình, 26 tuổi, ở Cali , tới lượt HaiAu làm gương đi .

- HaiAu : Tên Hải , 27 tuổi , Vietnam . OK, tới em đó XinhXinh

- Xinhxinh : Em cũng phải giới thiệu à ? Susu đâu có cần biết đúng không ?

- Susu : Cần chứ, thôi tui giới thiệu luôn nha tên Thực Cầm, không nói tuổi vì tất cả đều đáng tuổi em út hết ...hihihi ...

Câu trả lời của Chi bị mọi người nhao nhao phản đối, nhưng nó đã nhanh chóng tìm ra cách trả lời . Cuối cùng thì Chi cũng bị cuốn vào những lời đối thoại đó . Cả Vi cũng vậy và quên rằng họ đang chờ Duy .

Hôm đó không gặp được Duy, chờ hoài không thấy Duy online, rất khuya Vi mới gọi cho Duy thì nó bảo chưa đăng ký internet, hẹn một vài tuần nữa . Thế nhưng không hiểu sao hôm sau và hôm sau ... hôm sau nữa Vi vẫn mở computer và lại online rồi login vào Vietfun

dù biết rằng em trai không thể online để nói chuyện với Vi . Một ngày sau Vi đã không còn nói chuyện chung nữa mà đã vào private để nói chuyện riêng với HaiAu, lúc đầu cả Chi cũng tham gia :

- HaiAu : Susu đã đi làm hay còn đi học ?

- Susu : Đi làm rồi, 35 tuổi còn đi học gì nữa ? Hỏi chi mà thừa thãi ...
5 đứa con rồi còn học hành gì nữa, học thì ai nuôi con

- HaiAu : Nhà anh ở Đồng Nai, nhà Susu ở Sài Gòn à ?

- Susu : Uh, Sài Gòn, nhà HaiAu ở Đồng Nai mà ở đâu mới được chứ ?

- HaiAu : Ở Long Khánh , nhà Anh kinh doanh cafe và nông sản

- Susu : Vậy à, nhà Su cũng trồng cafe đó, có mua không ?

Tất cả những lời đối thoại trên đều do Chi tự nghĩ ra, Vi chỉ ngồi xem và cười khúc khích . Anh chàng có vẻ chân thật nhưng bé Chi thì trêu chọc khiêu khích, vì tất cả đều là do Chi bịa ra . Trên màn hình lại hiện lên dòng chữ :

- HaiAu : Ủa, vậy hả, nhà Su trồng cafe ở đâu ?

Vi còn đang mơ màng thì bừng tỉnh vì bé Chi la toáng lên :

- Chết cha, ở đâu trồng cafe Chị Hai ?

Vi cũng lúng túng không biết trả lời sao thì Chi đã phản ứng rất nhanh

- Susu : Ở Ban Mê Thuật , anh có biết chỗ này không ? Em ít lên lắm vì mướn người ở trên đó .

Chi lý lắc quay sang Vi thì thầm :

- Trả lời trước phòng ngừa hấn hỏi chi tiết thì điếc luôn .

Tôi lại phì cười vì sự thông minh nhanh nhẩu của em gái . Một ngày sau Chi không tham gia nữa và nói :

- Thôi bà thích thì nói chuyện với hấn một mình đi, chán thấy mồ,

chat gì mà nghiêm chỉnh như học môn triết học vậy, không vui gì cả .
Bữa đầu thấy tên HaiAu - cái lương không chịu nổi, nghe đã phát chán, không hiểu sao bà lại thích hắn ta ?

Vi trả lời Chi một cách chống chế :

- Con nhỏ này, thích hồi nào ? Chat cho vui thôi, thì có quen ai khác ngoài hắn đâu ?

Và không biết tự lúc nào, không hẹn trước mỗi đêm 8 giờ Vi lại online ... để lại trò chuyện với người có nickname HaiAu, mà Vi cũng không lý giải được là tại sao ? Một hôm đang chat vui vẻ và tranh luận về mặt hàng nông sản xuất khẩu, thì bỗng dưng HaiAu biến đâu mất . Vi ngồi đợi hoài, đợi mãi vẫn không thấy đâu . Lúc đó ngoài trời bắt đầu mưa rất to và ... cúp điện . Vi định chờ có điện lại sẽ online ... nhưng khi có điện Vi lại nghĩ online làm gì cơ chứ, hắn ta thật vô duyên, offline cũng không hề nói một lời tạm biệt . Thật đáng ghét ! Mãi suy nghĩ miên man, Vi thiếp đi lúc nào không biết .

Tối hôm sau Vi lại online và kia rồi anh chàng có cái nick "cái lương" HaiAu đã có mặt . Vừa thấy Vi Anh ta đã say Hi ! liên tục, nhưng nghĩ tới việc hôm qua, Vi giận dữ không thèm trả lời và cố tình vào private chat với người khác . HaiAu liên tục gửi hoa tới và xin lỗi rồi rít, cuối cùng Vi thấy tội nghiệp quá nên trả lời anh ta :

- Susu : Người đâu mà kỳ cục, tự nhiên biến đi đâu mất tiêu không nói lời nào để người ta chờ muốn chết .

- HaiAu : Hôm qua ở nhà anh mưa lớn quá bị cúp điện đột ngột, gần 12 giờ mới có lại, anh online kiếm em hoài không thấy . Thôi năn nỉ mà, đừng giận anh được không ? Ai biểu Anh xin số phone của em hoài không chịu cho ?

Vi thấy mình cũng giận vô lý . Mà đúng thật vì sau đó nhà Vi cũng

mưa lớn và cúp điện . Đúng là anh ta đã cho Vi số cellphone cả bao nhiêu lần và năn nỉ Vi cho số phone, nhưng Vi đã không thêm nhớ số phone của anh ta thì thôi, đằng này Vi cũng không thêm cho HaiAu biết số phone của Vi luôn .

-Susu : Ai mà thêm giận người đừng cho mệt . Biết số phone của người ta để làm gì ?

-

-

Một tuần rồi hai tuần như thế , hai người đã trở nên thân thiết hơn . Mỗi lần online Vi lại tìm nick HaiAu, hôm nào không gặp bỗng dưng lòng Vi lại chột buồn . Từ sự cố cúp điện hôm họ, hai người đã cho nhau biết địa chỉ mail của nhau, để lỡ có chuyện gì bận không online được thì có thể báo cho nhau biết qua mail . Từ hôm cho HaiAu biết địa chỉ mail, ngày nào Vi cũng nhận được một bài nhạc và vài lời rất ngắn gọn nhưng ngọt ngào và chứa đầy tình cảm . Vi cảm thấy vui và hồi hộp mỗi khi check mail, hồi hộp không biết hôm nay sẽ nhận được bài nhạc nào của anh .

Tuần thứ năm, Vi đi công tác đột suất ở Hà Nội, tối hôm đó Vi vẫn online và nói với HaiAu rằng :

- Susu : Mai em phải đi công tác ở Hà Nội rồi, công ty em dự triển lãm ở ngoài đó, không thể online và nói chuyện với Anh .

- HaiAu : Vậy à ! Chừng nào em mới về ? Em đi lâu lắm không ? Em đi rồi ai chat với Anh ? Trời ơi, chắc buồn lắm ...

Vi đọc những lời của anh mà nghe lòng cũng buồn, mấy tuần nay chat với anh đã như một thói quen không thể thiếu . Nhưng Vi cố gắng không bộc lộ cảm xúc của mình .

- HaiAu : Vi ơi, em đâu rồi ? số cellphone của Anh em có ghi lại

không ?

- Hai Au : Anh cho em lại lần nữa số điện thoại của anh nè, em ghi lại đi . 0913940742, khi nào tới Hà Nội nhớ báo cho anh biết là em vẫn khỏe nha .

Lần này thì Vi save số cellphone của anh vào máy của Vi, Vi cũng không định là sẽ gọi cho anh, chỉ bấm vào cellphone của mình một cách vô thức như một cái máy .

- HaiAu : Vi ơi, em đâu rồi ? sao em không trả lời anh ? Em đã chuẩn bị hành lý chưa ? Em nhớ mang theo áo ấm nha, có thể ngoài đó sẽ lạnh .

Sự quan tâm từng ly từng tý của anh đã làm Vi xúc động . Vi cảm thấy thật buồn như sắp xa một người thân, dù Vi quen Anh chưa lâu và chưa bao giờ gặp anh . Hôm đó hai người tạm biệt sớm vì Vi phải sắp xếp hành lý, hơn nữa mai Vi phải bay chuyến sớm . Và thật lạ lùng, vì những lần trước cả hai cũng nói lời tạm biệt mấy chục lần mới offline được, nhưng chưa có lần nào lại lưu luyến như lần này . HaiAu vẫn dặn dò Vi đủ thứ, như là một người anh quan tâm đến em gái .

Đến sân bay Nội Bài chưa kịp lấy hành lý, người Vi nghĩ đến đầu tiên là HaiAu với lời dặn "phone cho Anh báo rằng em vẫn khỏe" . Vi định phone nhưng lại thôi . Cuối cùng Vi gửi tin nhắn "Em đã tới Hà Nội rồi, em vẫn khỏe, ngoài này không lạnh lắm" . Bấm xong những lời nhắn này Vi chần chờ mãi không gửi, vì Vi biết rằng khi nhận được tin nhắn của Vi cũng đồng nghĩa với việc HaiAu sẽ biết số cellphone của Vi . Đã mấy lần định gửi nhưng lại thôi . Cuối cùng khi check in ở một Hotel gần trung tâm triển lãm Giảng Võ, Nghi đã không kìm lòng được và đã gọi cho anh . Vài phút sau cellphone của Vi rung lên với

tiếng nhạc vui tai, Vi giật mình vì chính là anh gọi . Cầm phone trên tay vừa muốn nhận, lại vừa lo sợ, cuối cùng Vi đã quyết định không nhận phone của anh . Một lúc sau anh lại phone lại lần nữa . Vi gửi cho anh một text message nữa "Anh đừng gọi phone cho em, em không nghe đâu, có gì gửi msg cho em được rồi" .

6 ngày ở Hà Nội hai người vẫn liên lạc hay nói đúng hơn vẫn "chat" với nhau đều đặn bằng cách gửi text message qua cellphone . Vi cảm giác như anh ở thật gần, bên cạnh Vi . Lời lẽ của anh lúc nào cũng ngọt ngào, anh lúc nào cũng tỏ ra quan tâm và lo lắng cho Vi từng ly từng tý một . Từ khi biết số cellphone của Vi, ngoài lúc gửi message qua lại với nhau . Sáng nào khi thức giấc, mở cellphone Vi cũng nhận được tin nhắn của anh "Em ơi, thức dậy chưa em ? Chúc em một ngày mới tốt lành !" . Mỗi khi Vi chuẩn bị ăn cơm trưa hay cơm chiều, thì hình như anh ở ngay bên cạnh và biết Vi đang chuẩn bị ăn cơm . Hôm nào mỗi bữa cơm Vi cũng nhận được "Chúc em ăn thật ngon miệng !" . Và buổi tối thì lại "Chúc em ngủ thật ngon với những giấc mơ thật bình yên !" ... Những lời chúc của Anh đã bắt đầu làm Vi chờ đợi và cảm thấy thiếu, cảm thấy lo lắng mỗi khi nhận được hơi thở . Anh đã làm trái tim lảng mạn của Vi, đã làm cho trái tim đã từ lâu tưởng chừng như đã chai sạn ngủ yên không còn biết yêu của Vi bừng tỉnh giấc , nó lại đập rộn ràng mỗi khi nhận được tin nhắn và những lời chúc lặp đi lặp lại giống nhau của anh . Vi đón nhận nó một cách chân thành và chưa bao giờ Vi có cảm giác nhàm chán .

Chuyến công tác trôi qua, Vi trở về, đáp máy bay xuống phi trường Tân Sơn Nhất, vừa mở cellphone Vi đã nhận được mgs của anh "chào mừng em đã về tới Sài Gòn, em có mệt lắm không ? Nhớ em thật nhiều " . Tim Vi đập thật nhanh, vì cảm thấy sung sướng vì có

một người đã và đang rất quan tâm tới Vi . Tối hôm đó Vi chưa kịp online thì lại nhận được điện thoại của anh, chần chờ và suy nghĩ mãi, cuối cùng Vi nhấc máy

- Alo, có phải Yến Vi không ? Anh là Hải - HaiAu đây .

Giọng anh hơi run có lẽ vì quá hồi hộp và căng thẳng, nhưng rõ và ấm nồng, vừa lạ mà cũng như rất quen . Tim Vi lại đập thật nhanh, Vi vẫn im lặng không trả lời

- Alo, vui lòng cho hỏi có phải số máy của Yến Vi không?

- Alo, Vi nghe đây, chào anh !

- Em có mệt lắm không ? Chắc là mệt lắm phải không ? Em đã ăn chưa ? Trên máy bay em ăn có được không ?

Hàng loạt câu hỏi của anh làm Vi bối rối . Vi chưa kịp trả lời thì Anh lại tiếp :

- Em ngủ sớm đi, không cần online đâu, mai mình gặp nhau cũng được mà . Mai em check mail nha, mỗi ngày anh vẫn gửi nhạc cho em . Chúc em ngủ thật ngon !

Vi như bưng tỉnh và đáp lại như một cái máy

- Bye anh, ngủ ngon !

Vi không ngủ như lời anh dặn mà vội vàng check mail . Lần này những bài nhạc hòa tấu của anh gửi cho Vi như nồng nàn hơn, tình tứ hơn ... nó không có lời nhưng như chứa đựng ngàn lời yêu thương . Vi đã cảm nhận được Hải đã có tình cảm với Vi, một tình cảm vượt quá giới hạn tình bạn . Vi viết thư cho Hải . Khác những lá thư trước, chung chung, ngắn gọn và mơ hồ không ăn nhập tới ai . Vi viết dài hơn và nhắc đi nhắc lại một điều "mình chỉ có thể là BẠN, là BẠN đúng nghĩa" và Vi bắt Hải phải hứa không được phép vượt quá ranh giới này, nếu không Vi sẽ cắt đứt liên lạc với Hải . Gửi thư xong

Vi lên giường nằm nhưng không thể chợp mắt . Vi nghĩ đến Hải, đến tất cả những tình cảm mà Hải đã dành cho Vi . Vi tự mâu thuẫn với chính mình vừa muốn chầm dứt liên lạc ... lại vừa sợ sẽ không bao giờ nhận được những lời chúc, những lời quan tâm lo lắng của Hải . Đang suy nghĩ vẩn vơ thì bé Chi bước vào phòng Vi

- Gì mới giờ này đã tắt đèn tối thui vậy . Trời coi bà kìa, nằm thừ ra như người mất hồn, bộ yêu ha ? Muốn nghe chị Hai nói chuyện đây, có làm phiền không ?

Vi giật mình và cười với Chi, đâu có gì đâu, vô phòng đi . Chi vẫn không tha cho Vi :

- Bộ yêu thằng cha "cải lương" đó rồi sao bà chị ?

Vi ngượng ngùng, vừa bực bội sự tò mò củ` em, vừa cảm thấy mắc cỡ với em vì Vi đâu còn trẻ nữa mà lại yêu như cô gái mới biết yêu lần đầu . Vi phát nhẹ vào vai Chi và nói

- Nhiều chuyện quá, lo chuyện của Chi đi, đừng xía vô chuyện người khác

- Gặp hán chưa ?

- Chưa

- Trời, chưa gặp mà yêu iếc cái gì ? Đúng là điên thật rồi

Vi không nói gì, chỉ tủm tỉm cười

- Lỡ khi gặp, hán ta hô trót, ôm tong, răng đen thui vì cắn hột điều, vừa lé, vừa lùn, vừa xún thì tính sao đây bà? Lúc đó gài số de chạy thụt mạng cũng không kịp .

Nói xong Chi cười khanh khách và bước ra khỏi phòng Vi . Còn lại một mình Vi nghĩ : nếu Hải giống như những điều Chi tả, liệu Vi có còn liên lạc với Anh không ? Vừa lúc đó Vi lại nhận được tin nhắn của Hải chúc ngủ ngon ... Vi thầm cười ... kệ chứ, dù anh có như thế

nào Vi vẫn liên lạc với anh .

Sáng hôm sau Vi nhận được mail của Hải . Thật lạ lùng vì Hải không hề hỏi Vi vì sao hai người chỉ có thể dừng lại ở tình bạn . Hải chỉ nói rằng "Anh sẽ hứa với một điều kiện : em gửi tặng anh một tấm hình" . Vi mừng vì Hải đã hứa, mừng vì Vi không cần phải bận tâm về chuyện đó nữa . Còn gửi hình cho Hải, Vi không nghĩ sẽ tặng Hải hình của Vi, vì rất có thể nhìn thấy hình Vi, Hải sẽ không giữ được lời hứa . Cuối cùng Vi đã nghĩ ra một trò thách đố, Vi cảm thấy vui vì nghĩ ra được một trò khá hay . Vi đã gửi cho Hải 4 tấm hình : 1 tấm hình của Chi - em gái Vi, hai tấm khác là hai chị em người bạn học của Vi và một tấm nữa là của Vi, với yêu cầu Hải phải đoán xem Vi là ai . Trong thâm tâm Vi mong muốn là Hải sẽ đoán đúng, mặc dù Vi chưa bao giờ tả cho Hải nghe về mình . Và không hiểu tại sao Vi tin là Hải sẽ đoán đúng, tin vào định mệnh

Hải phone cho Vi, Anh nói :

- Vi ơi, có thể "bật mí" cho anh biết một chút xíu không em ? Khó quá làm sao anh đoán .

- Khó mới đố anh chứ, dễ thì đố anh làm chi . Anh tự đoán đi, không được hỏi em .

- Năn nỉ mà . Anh hỏi chút xíu thôi , nha cưng !

- OK, Anh hỏi thử xem, em coi nếu trả lời được thì em trả lời . Đừng có hỏi em câu "em mặc áo màu gì?" là không có câu trả lời đâu nha !

Hải cười và nói :

- Dĩ nhiên rồi, anh sắp đoán ra rồi . Có phải bốn tấm hình này là hai cặp chị em không ?

- Đúng . Vi trả lời thật ngắn gọn

- Anh hỏi một câu thôi . Em là em hay là chị ?

- Chị. Đủ rồi nha, em không trả lời nữa
 - OK . Anh biết rồi , cho anh vài phút suy nghĩ, chút nữa anh phone lại . Bye em !
- Vi mỉm cười, cảm thấy vui với trò thách đố trẻ con của mình . Khoảng 10 phút sau Hải gọi lại
- Vi ơi , có câu trả lời rồi . Sẽ thưởng anh gì đây nếu anh trả lời đúng ?
 - Sao anh tự tin vậy ? Chưa gì đã nghĩ là trả lời đúng . Em còn chưa hỏi anh nếu trả lời sai sẽ bị phạt gì ?
 - Được rồi phạt gì cũng được . Nghe câu trả lời của anh nè. Anh đoán em chắc chắn không phải mặc áo trắng
 - Sao anh biết ?
 - Anh có linh cảm như vậy . Em là một trong hai chị em còn lại . Vì em nói em là chị, nên cô mặc đầm xanh không phải là em . Em mặc áo dài hồng, đúng không ?
- Vi im lặng không trả lời, Vi cảm thấy hơi buồn vì Hải đã đoán nhầm bé Chi . Thấy Vi không nói gì , Hải sốt ruột
- Đúng không em ? Sao không nói gì vậy ? Đúng rồi phải không ?
 - Sai rồi . Đó là em gái em . Vì trả lời cụt ngắn
 - Trời, anh cũng phân vân không biết em là ai trong hai tấm hình đó . Nhưng nhìn hình em trẻ hơn em gái em nên anh mới đoán như vậy .
 - Sai rồi . Vậy chịu phạt gì đây ?
 - Sao phạt được coi như anh đã đoán đúng một nửa
 - Anh khôn quá vậy, đúng là đúng, sai là sai, làm gì có chuyện một nửa
 -

Cứ thế Hải và Vi liên lạc với nhau mỗi ngày và tình cảm như ngày

một lớn hơn . Một buổi tối Hải phone cho Vi, không tự tin và vô tư nói chuyện một cách thoải mái như những lần trước . Hải có vẻ ấp úng, ngập ngừng và lúng túng như có điều gì đó thật khó nói :

- Vi ơi, Anh có chuyện này muốn nói với em . Anh biết là em ít nhiều cũng biết và đoán ra anh định nói gì ?

Không đợi cho Hải nói hết câu Vi ngắt lời

- Em biết rồi, anh đừng nói gì cả được không ? Anh có nhớ đã hứa gì không ?

- Vi ơi, anh không thể giấu lòng mình, không thể kềm nén tình cảm của mình được . em có không đồng ý, có giận anh thì anh vẫn phải nói . Anh yêu em !

Vi im lặng không trả lời ... như thật là khó nhọc để có thể thốt nên lời . Nước mắt chỉ chực trào ra, Vi cố nén lại :

- Anh không thể yêu em được, anh có biết không ? Không thể được

- Tại sao lại không được . Em không thể cấm anh điều đó . Tại sao vậy Vi ?

Vi òa khóc . Vi không thể nói gì, dù cô muốn nói thật nhiều với Hải

- Vi ơi, nói cho anh biết được không Vi, Tại sao ?

Vi nghẹn ngào trong nước mắt, cố gắng lắm mới thốt ra được một câu

- Vì em đã có chồng và có con

Nói đến đây Vi buông rơi chiếc điện thoại xuống nền nhà, chiếc điện thoại nằm lăn lóc dưới nền gạch Vi vẫn còn nghe văng vẳng tiếng Hải gọi

- Vi ơi, ... Vi ơi ...

Vi khóc, khóc vì hối hận đã không nói cho Hải biết mọi chuyện từ đầu, khóc vì đã làm Hải bị tổn thương và đau khổ . Vi còn khóc vì

thương cho chính mình . Lấy chồng 5 năm nhưng Vi chưa bao giờ có hạnh phúc, đã có quá nhiều điều bất hạnh và tủi nhục xảy ra với Vi . Chỉ sau khi cưới vài tháng Vi và chồng đã mâu thuẫn và bàn tính việc ly hôn . Nhưng trong bụng Vi, một sinh linh đang hình thành và mỗi lần nghĩ đến con Vi lại cắn răng chịu đựng . Bây giờ con trai Vi đã 4 tuổi, nó rất đẹp trai và thông minh . Vi đã phải cố gắng giữ gia đình vì con trai của Vi . Nhưng mọi chuyện ngày càng tồi tệ hơn, chồng Vi không hề quan tâm đến con cái, gia đình , anh ta cũng bỏ mặc việc kinh doanh cho Vi bươn chải, anh ta đã có người đàn bà khác . Và giọt nước cuối cùng đã làm tràn ly khi chỉ vì cần tiền anh ta đã bỏ ỉn muốn Vi làm mọi cách, kể cả việc chấp nhận Vi lạc vào bàn tay người đàn ông khác . Vi đã đau khổ đến tột cùng, nếu không vì con Vi đã không còn muốn sống nữa . Vi đã nghĩ đến câu chuyện trong film "lời đề nghị khiếm nhã" và cảm thấy mình không còn là gì đối với chồng nữa . Trong lúc Vi đau buồn nhất và bỏ về nhà sống cùng với ba mẹ thì Hải đến . Anh như là một chiếc phao cứu vớt một kẻ sắp chết đuối, đúng hơn là Hải đã cứu vớt linh hồn Vi .

Đêm hôm đó Vi đã kể cho Hải nghe mọi chuyện và bắt Hải hứa một điều chỉ là bạn của nhau, nếu không Vi sẽ không bao giờ liên lạc với Hải nữa . Hôm đó Hải cũng khóc thật nhiều, Hải đã hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh của Vi và trở trêu thay Hải càng yêu Vi nhiều hơn .

Vi bắt Hải hứa một điều mà ngay cả bản thân Vi cũng không bao giờ làm được, vì Vi cũng cần Hải và cũng đã yêu Hải biết bao . Trong lòng Vi luôn tồn tại sự mâu thuẫn con tim Vi muốn yêu Hải, muốn có Hải trong cuộc đời còn lại của mình . Nhưng lý trí thì luôn mách bảo Vi rằng - không thể - Vi không thể ích kỷ chỉ nghĩ đến hạnh phúc cá

nhân của bản thân mình mà bỏ con được . Vì sợ một ngày kia khi con Vi lớn lên, nó sẽ oán trách Vi, sợ đời con trai Vi sẽ khổ sở và thiếu thốn tình cảm của cha mẹ . Nhưng sức mạnh của tình yêu đã khiến Vi không thể cưỡng lại được . Vi không thể mãi giấu tình cảm của mình ... để cuối cùng họ càng yêu nhau nhiều hơn .

Hải và Vi đã tính đến tương lai, một cuộc sống tự lập, một mái nhà đơn sơ luôn đầy ắp tiếng cười . Nhưng đôi bạn trẻ ấy đã không bao giờ lường trước một bức tường gia đình mà họ sẽ phải vượt qua . Hải là con trai duy nhất trong gia đình, gia đình Hải rất giàu có và danh tiếng trong lĩnh vực chế biến và xuất khẩu nông sản . Hải là người điều hành chính mọi hoạt động của công ty . Trong gia đình anh, tiếng nói của mẹ là quan trọng nhất, bởi cơ nghiệp này là do mẹ Hải gây dựng nên . Ngay khi thừa chuyện với mẹ, Hải đã bị mẹ phản ứng dữ dội . Theo bà Hải phải cưới một cô vợ xứng đáng và danh giá, không thể rước "gái nạ dòng" về nhà được . Hải đã tranh luận với mẹ, Hải khẳng định đòi cưới Vi . Mẹ Hải đã quá xúc động và quy ngã bất tỉnh phải đưa đi cấp cứu . Bác sĩ chẩn đoán mẹ Hải bị bệnh tim . Tất cả mọi người trong gia đình xúm vào la mắng, chì chiết Hải . Họ cho rằng vì Hải mà mẹ mới ra nông nỗi như thế . Hải rất yêu mẹ, nhưng anh cũng không thể không yêu Vi, áp lực dồn lên Hải và Hải đau khổ đến tột cùng khi phải nghe lời các chị em và bà con họ hàng trong gia đình quỳ bên giường mẹ và hứa rằng sẽ mãi mãi không bao giờ liên lạc với Vi nữa .

Tối hôm đó Vi cố gắng liên lạc với Hải bằng mọi cách nhưng không thể được . Vi đã phone cho Hải cả trăm lần . Vi không hề biết chuyện gì đã xảy ra với Hải . Vi vừa lo lắng, vừa giận dữ . 2 ngày không liên lạc được với Hải đã làm Vi lo lắng âu sầu không thể ăn cũng không

thể ngủ được . Trái tim Vi cũng nhói đau ... đến ngày thứ ba thì Vi mệt lả đi, Hải có biết đâu Vi cũng bị đau tim, có biết đâu tim Vi cũng đang thất lại vì sự biến mất bất ngờ của Hải . Vi đã gửi rất nhiều text msg cho Hải nhưng đều vô ích. Vi đã nghĩ hay Hải gặp tai nạn và ý nghĩ này càng làm Vi khổ sở nhiều hơn . Vi cũng phải nhập viện để kiểm tra tim, huyết áp Vi tụt rất thấp và nhịp tim cũng không bình thường . Khi Vi còn đang nằm ở bệnh viện thì nhận được msg của Hải . Anh kể mọi chuyện cho Vi nghe và nói rằng anh không thể giữ lời hứa với mẹ

Nhận được tin của Hải, Vi đã khoẻ hơn và bác sĩ đã cho Vi về nhà. Vi cảm thấy yêu Hải biết bao khi đọc những lời này của Hải

- Anh yêu mẹ và không thể mất mẹ . Nhưng anh cũng rất yêu em và không thể mất em được . Trong anh chữ tình đang nặng hơn chữ hiếu rồi Vi ới !

10 ngày sau mẹ Hải đã xuất viện, nhưng sức khoẻ vẫn còn rất yếu . Vi và Hải đã phải ít liên lạc với nhau hơn, vì Hải đã bị sự "kiểm soát" của gia đình . Vi đã rất đau khổ khi phải mỗi mòn chờ đợi những tin nhắn của Hải . Tuy nhiên tình yêu của họ dường như càng bùng cháy hơn trong hoàn cảnh bị cấm cản . Sinh nhật Hải, Vi đã nhờ dịch vụ gửi đến Hải 32 đóa hồng và một lẵng hoa thật đẹp . Vi không biết rằng đã tặng thiếu 2 chiếc Hoa, vì đó là sinh nhật thứ 34 của Hải chứ không phải 32 . Tuy nhiên đó không phải lỗi ở Vi, chỉ vì lúc đầu Hải sợ Vi chê anh già nên "khai" thật xuống 2 tuổi . Nhận được hoa của Vi đúng 10 giờ sáng ngày sinh nhật của Hải, Hải vui mừng đến nỗi muốn hét lên giữa đất trời rằng "Tôi hạnh phúc quá, tôi là người hạnh phúc nhất thế gian !" . Ngoài những đóa hoa Vi còn tặng Hải một tờ lịch có tám hình Vi phóng lớn ... Vi nói rằng để mỗi ngày qua đi Hải

đều nhìn thấy và tưởng nhớ đến Vi . Vi không biết rằng món quà sinh nhật này đã làm cho chuyện của hai người gặp khó khăn và bế tắc hơn .

Hải đã treo ngay tờ lịch có hình người yêu trong phòng ngủ . Hải đã nhìn thật sâu vào mắt Vi mỗi khi đi ngủ và mỗi sáng khi thức dậy .

Đến một ngày mẹ Hải trông thấy và bảo chị giúp việc bỏ tờ lịch xuống . Hải lại tranh cãi với mẹ và mẹ hải lại một lần nữa lên cơn đau tim . Và Hải lại biến mất trong cuộc đời Vi

Lần này Vi đã viết thư cho Hải và nói rõ lòng mình . Vi muốn chia tay . Vi nói rằng cả hai không thể xây dựng hạnh phúc trên nỗi bất hạnh của những người khác . Vi không muốn Hải phải khó xử, không muốn đặt Hải trước sự chọn lựa hoặc là mẹ, hoặc là Vi . Vi đã khuyên Hải hãy nghe lời mẹ, bởi mẹ như là mặt trời, như là mặt trăng, mẹ là duy nhất ở trên đời và không có người thứ hai để thay thế . Còn Vi, nếu Hải không có Vi thì sẽ có người khác . Viết những lời này Vi đã khóc thật nhiều, nước mắt làm nhoè cả trang giấy ... và tìm Vi vẫn nhói đau từng cơn .

Cứ như thế cuộc tình của họ kéo dài suốt một năm, cuộc tình phải đổ quá nhiều nước mắt . Hải bao lần hứa với mẹ và gia đình sẽ quên Vi, nhưng anh không thể . Hải đã bỏ nhà đi thật xa 2 lần để gây áp lực, để buộc mẹ anh và mọi người đồng ý . Nhưng đều vô ích . Mẹ Hải đã thề thốt mất Hải chứ không chấp nhận cho Hải lấy Vi làm vợ . Hải đau khổ, nhưng Vi còn đau khổ hơn gấp ngàn lần . Vi đau khổ vì không thể mang lại hạnh phúc cho người yêu . Đau khổ vì nghĩ rằng vì Vi mà Hải phải khổ, vì Vi mà Hải và gia đình bất hòa, vì Vi mà mẹ Hải phải đau đớn từng cơn vì bệnh tim hiểm nghèo . Cuối cùng Vi quyết định ra đi . Vi muốn đi khỏi nơi này vì Vi biết rằng ngày nào Vi

còn ở Việt Nam là Hải còn tìm đến Vi v` sự đau khổ này sẽ kéo dài mãi không biết đến bao giờ.

Chỉ còn một tuần nữa lên máy bay Vi mới báo cho Hải biết tin, Hải sững sờ trước ý nghĩ sẽ mất Vi vĩnh viễn . Hải vẫn cố gắng "còn nước còn tát" bằng cách thuyết phục gia đình . Hải đã hứa với Vi rằng nhiều nhất là 6 tháng Hải sẽ làm được và lúc đó Vi sẽ quay về với Hải . Nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như vậy, mẹ Hải lại phải nhập viện và lần này bệnh nặng hơn ... Hải lại hối hận vì đã bắt hiếu với mẹ ... lại muốn nghe lời mẹ và quên Vi . Trong một đêm đau khổ cùng cực Hải đã gọi cho Vi, Anh nói trong tiếng na ô c

- Hai người mà anh yêu quý nhất trên đời là mẹ anh và Vi, cả hai người đang làm anh khổ . Tại sao ông trời lại bắt anh phải chịu nỗi đau này . Anh không thể thiếu ai cả . Anh muốn vừa có mẹ, vừa có em . Em nói đi, anh phải làm sao ?

Vi không nói gì cả . Nước mắt lăn dài trên má . Vi muốn gào thét lên rằng

- Em cũng vậy, em cũng yêu anh, nhưng em không muốn vì yêu em mà anh trở thành kẻ bắt hiếu với mẹ

Nhưng Vi đã không thể nói được lời nào . Cô chỉ khóc . Cho đến khi Hải nói

- Vi ơi, anh phải vào với mẹ đây

Vi vội vàng nói như sợ không còn kịp nữa

- Hải ơi, mai em đi rồi, chuyến bay lúc 10 giờ tối, anh đến phi trường tiễn em được không ?

Hải khóc và ghen lời

- Anh không thể mất em được Vi ơi, em ráng chờ anh nha Vi

- Dạ, em sẽ mãi mãi yêu anh và sẽ suốt đời mang theo mối tình này .

Vi nói trong nước mắt

Tại phi trường, đã tới giờ làm thủ tục, nhưng Vi vẫn trông ngóng bóng hình Hải . Vi đã chia tay mọi người ở nhà . Vi sợ cảnh chia ly và sợ sẽ không dành bước đi nên không cho ai đưa Vi ra phi trường . Vi đã khóc rất nhiều khi chia tay với con trai và ba mẹ ở nhà . Vi và Hải chưa bao giờ gặp nhau, dù nhà Hải chỉ cách nhà Vi khoảng 70 km . Hôm nay là ngày họ phải chia ly, nhưng Vi hy vọng cũng là ngày họ gặp mặt nhau, một lần để sẽ là mãi mãi . Ấy vậy mà sắp tới giờ phải vào làm thủ tục Hải vẫn chưa đến, Vi hồi hộp và lo lắng không yên, chốc chốc Vi lại nhìn đồng hồ. Đã mấy lần Vi phone cho Hải đều không được, Hải không mở máy . Tim Vi đập liên hồi . Chỉ còn mấy phút cuối thôi Vi phải vào phòng cách ly, Vi vừa đẩy xe hành lý và bước đi thì có ai đó gọi thật to

- Thúy vi, Thúy Vi ... chờ một chút

Vi quay lại . Một người đàn ông đang cố chen lấn và chạy nhanh về phía Vi . Trên tay anh ta cầm một bó hồng đã héo . Vi ngạc nhiên vì đó không phải là Hải Vi vội vàng lấy trong bóp ra tấm hình Hải tặng Vi và ngạc nhiên hết nhìn hình lại nhìn người đàn ông đang thờ hồn hển trước mặt . Không để Vi chờ lâu, anh ta nhoẽn miệng cười và nói

- Anh là Sơn , Hải nhờ anh mang hoa đến cho Vi, mẹ Hải đang trên bàn mổ, vì vậy Hải không thể đến tiễn em được .

Vi cầm lấy bó hoa có nhiều cánh đã nhàu nát, nhiều cánh đã rớt khỏi cành từ bao giờ . Vi không giấu được nét buồn trên khuôn mặt . Vi nói nhỏ

- Cám ơn anh . Em phải đi rồi . Nhờ anh nói lại với anh Hải rằng Vi sẽ chờ và mãi mãi yêu anh ấy

Nước mắt đã mọng ướt đôi mắt Vi, người đàn ông lạ trước mặt như

mờ đi . Vi quay mặt đình bước đi thì Sơn nói

- Vi ơi Hải cũng muốn nói với em rằng nó yêu em thật nhiều và sẽ cố gắng để được có em trong cuộc đời

Nước mắt Vi đã chảy dài trên má

- Chúc em lên đường bình an, nhớ phone cho Hải khi em tới nơi nha Vi . Chào em

Vi cũng chào anh ta và vội vã bước đi như trốn chạy . Hy vọng cuối cùng của Vi, hy vọng gặp người yêu lần đầu và cũng là lần cuối ...

cuối cùng cũng tan như những đám mây . Vi ghen ngào khóc .

Vừa làm thủ tục xuất cảnh xong, cellphone của Vi reo vang . Vi giật mình và mừng rỡ, nghĩ là Hải phone . Từ đầu dây bên kia giọng của cô điện thoại viên thật nhẹ nhàng

- Chị là Thúy Vi phải không ? Anh Hải gửi chị bài " khi giấc mơ về" với lời nhắn . " Gửi đến em ngàn lời yêu thương . Hãy chờ anh, "giấc mơ thiên đường" của chúng ta sẽ trở về, em hãy tin như vậy . Anh yêu em và mãi mãi yêu em" .

Nước mắt Vi rơi nhạt nhòa khi nghe bài hát mà cả hai đều thích nhưng Hải ơi, "giấc mơ mãi cũng chỉ là mơ không thành thật bao giờ" đâu anh ! Hãy giữ mãi những kỷ niệm này trong lòng mỗi người và hãy tự an ủi trấn an mình " tình chỉ đẹp khi còn gian dối"

Họ chia ly khi mà cả hai chưa bao giờ gặp nhau . Tình yêu lãng mạn và cao cả mà họ đã dành cho nhau liệu có thể vượt qua được những rào cản của xã hội và gia đình để đến với nhau không khi mà cuộc tình của họ đến phút cuối chia ly vẫn chỉ là ảo , liệu tình yêu đó có đủ lớn để "thôi bùng ngọn lửa nhỏ" không khi mà cách xa nhau nửa vòng trái đất ...

Máy bay đã cất cánh Vi nhìn những đám mây trôi, những hình thù kỳ

dị đang bay ngược về phía sau . Chiếc máy may rẽ mây bay vút vào khoảng không ... Vì lại là một cách chim lìa tổ bay về nơi rất xa, biết đến bao giờ mới trở lại cái tổ ấm ngày xưa của nó ... và Tình yêu liệu có còn không hay vẫn chỉ là những đám mây chợt hiện, chợt tan thành những giọt nước mưa rơi vào khoảng không ...

Mỹ Dung

Giận hờn

Đêm giao thừa, tôi đã nhận được biết bao tin nhắn và điện thoại chúc mừng năm mới của bạn bè, đồng nghiệp người thân ... Mỗi lần chiếc điện thoại nhỏ bé vang lên điệu nhạc vui tai báo nhận được tin nhắn hay điện thoại, tôi lại hồi hộp cầm máy ... để rồi lại thất vọng, lại buồn náo nê ... vì điều mà tôi mong chờ, vì người mà tôi chờ đợi vẫn chưa gửi đến tôi lời chúc đầu năm . Sự chờ đợi của tôi như dài thêm, sự hồi hộp cũng tăng dần khi hai chiếc kim đồng hồ đang ngày càng tiến lại gần nhau hơn để rồi sẽ gặp nhau ở số 12 . Cuối cùng thì hai chiếc kim cũng gặp nhau ở điểm cần gặp . 12 tiếng chuông ngày nào nghe thánh thót thì hôm nay sao khô khốc và vô duyên, tiếng chuông vô tình bóp nghẹt trái tim tôi . 5 phút trôi qua, rồi 10 phút trôi qua, tôi như đếm từng giây và mắt không rời chiếc điện thoại, tai cũng tập trung

lặng nghe tiếng nhạc thân quen . Kim phút đã nhích đến số 3, 15 phút trôi qua sau thời khắc bước sang năm mới, tất cả vẫn lặng thinh . Tim tôi bắt đầu đập thật nhanh, đầu óc tôi căng thẳng và bắt đầu suy diễn đủ mọi tình huống . Lại 5 phút nữa trôi qua, tôi không thể chịu đựng được nữa cầm lấy điện thoại và vô thức bấm số máy của Anh, để rồi lại buông thõng làm chiếc điện thoại rơi tự do xuống nền gạch . Trái tim tôi luôn hồi thúc phải dẹp bỏ tất cả tự ái, hờn giận, gọi cho Anh trong thời khắc quan trọng như thế này để giận hờn tan biến, để tôi lại có Anh, để tiếng cười hạnh phúc lại ngập tràn xung quanh... Nhưng lý trí của tôi lại mách bảo rằng : mặc kệ, Anh không gọi thì thôi, người gọi phải là Anh chứ không thể nào là tôi .

Tôi bực bội tắt máy và cố dỗ giấc ngủ . Lăn qua, rồi lại lăn lại, hết nằm nghiêng, nằm ngửa, rồi lại nằm sấp ... nhưng tôi vẫn không tài nào chợp mắt . Đầu óc tôi tỉnh táo lạ thường và nó hết nghĩ đến chuyện này, lại nghĩ đến chuyện khác và tràn ngập trong đầu đều là hình ảnh của Anh . Giá như hôm qua hai đứa không giận nhau thì đêm nay tôi và Anh sẽ lại cùng đón giao thừa, cùng nhau đứng ở quảng trường nhìn lên bầu trời rực rỡ pháo hoa, cùng trao nhau nụ hôn ấm nồng vào đúng lúc kim giờ và kim phút gặp nhau ở số 12 . Hai kim chập lại thành một như tôi là một nửa của Anh và Anh cũng vậy . Nghĩ tới đây nhớ Anh da diết, tôi mò tìm chiếc điện thoại trong bóng tối và bật nó lên . Tim đập liên hồi và cầu mong nó rung lên báo có tin nhắn của Anh . Chiếc điện thoại vẫn im lìm ... cảm giác nóng, ướt tràn ra từ khoeé mắt .

Tôi nhìn lên đồng hồ kim giờ đã chỉ sang số 2, kim phút đã quay một vòng và lại trở về số 12. Hai chiếc kim đã xa rời như đêm nay tôi và Anh mãi xa xôi . Tôi lại bực bội tắt điện thoại và vứt nó ra xa để

không thể tìm thấy nó trong bóng tối lần nữa . Tôi kéo chăn trùm kín đầu như để xóa tan tất cả những gì đã diễn ra xung quanh, để không nhìn thấy chiếc đồng hồ treo tường đáng ghét .

Nằm trong chăn ấm nhưng lòng sao giá băng . Anh đang ở nơi nào ? Đang làm gì ? Có như tôi buồn khắc khoải ? Có da diết nhớ về đêm giao thừa năm trước ? Tôi như nghe rõ tiếng thở dài náo nức của chính mình và chợt thốt lên "Anh thật đáng ghét !" . Trở đầu hướng khác tôi lại cố thoát ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ, cố xua đuổi hình bóng của Anh ra khỏi ký ức . Tôi bắt đầu đếm 1 ... 2 ... 3 ... 10 ... và nhắm mắt lại . Hôm nay Anh có đến quảng trường không ? Anh đi một mình hay với một cô gái khác ?... Trời ơi, lại là Anh, Anh lại xen vào cả những con số mà tôi đang đếm . Tôi đã quên mình đang đếm tới số bao nhiêu . Lại trở mình quay qua hướng khác, tôi kiên nhẫn đếm lại từ đầu 1 ... 2 ... 3 ... 20 ... và tôi mơ màng thiếp đi trong một mõi ...

Hình ảnh những chùm pháo hoa đủ màu sắc bay vút trên trời cao và tạo thành những chùm hoa từ từ tỏa ra rồi rơi xuống . Mọi người chen chúc nhau nô nức nói cười . Anh cùng tôi tay trong tay hòa trong những dòng người ... Tôi giật mình tỉnh giấc bởi tiếng reo của điện thoại . Tôi bật dậy mò tìm chiếc điện thoại, tìm mãi không thấy . Tôi cuống cuống sợ không kịp tìm thấy điện thoại trước khi tiếng chuông chấm dứt . Cuối cùng tôi đã tìm thấy điện thoại lẫn lóc dưới chân giường . Tôi chụp lấy nó và vội vã Alo ! Tiếng ấm nồng tu_` đầu dây bên kia :

- Em ơi, Anh đây, xin lỗi em vì Anh đã gọi vào giờ này . Anh đã thua rồi, Anh không chịu nổi, Anh nhớ em ...

Tôi òa khóc, rất lâu sau mới có thể nói một lời trong nước mắt :

- Em cũng vậy, Em không ngủ được vì nhớ Anh, Anh biết không ?

-

-

Tiếng gà gáy vọng xa xa, tôi nhìn lên đồng hồ kim giờ đã ngừng ở số

4 . Tôi chợt mỉm cười :

- 4 giờ rồi đó Anh, mình ngủ nha, chúc Anh ngủ ngon và mơ về em .

- OK, em cũng ngủ ngon nhé bé cưng . Anh yêu em ...

Mỹ Dung

Hoa Tigôn

Tôi yêu Anh, mỗi tình đầu ngọt thơm như mùi hoa cỏ, nồng ấm như nắng chiều, dịu êm như dòng sông không gợn sóng . Anh đến bất ngờ như từ muôn kiếp trước tôi đã thuộc về Anh . Với Anh tôi mãi là một người tình nhỏ bé, ngây thơ hay nũng nịu, giận hờn . Tình yêu của Anh dành cho tôi như ngày một lớn thêm và Anh tự lúc nào đã coi tôi như một vật sở hữu của riêng Anh .

Trước cổng nhà tôi luôn rực rỡ màu hoa tigôn . Tôi cùng Anh mơ về ngày cưới ngập tràn những cánh hoa tigôn ,hoa vương trên tóc, trên áo và trải đầy dưới chân tôi ... Anh thường hôn nhẹ lên tóc và nhìn đắm đuối vào đôi mắt với hàng mi cong của tôi . Anh bảo mi em dài như một chiếc lược, tôi cười vì sự so sánh của Anh thật trẻ con . Anh bảo Anh đã chết chìm trong đáy mắt của tôi , đã trở thành ngây dại bởi môi cười với chiếc răng khểnh mọc mất trật tự ... Anh là vậy, thật

giản đơn, bình dị đến thật thà ...

Chúng tôi không thể rời xa nhau dù chỉ một ngày . Mỗi sáng khi chưa thức dậy tiếng chuông báo có tin nhắn của Anh sẽ đánh thức tôi "Cô bé thức dậy đi, Ông Mặt Trời đã mọc rồi, một ngày mới tốt lành và bình yên lại đến với em" . Tôi bảo Anh là tiếng gà gáy mỗi sáng, là đồng hồ báo thức của tôi . Giờ nghỉ trưa Anh thường phone cho tôi, Anh bảo tưởng tượng như hai đứa đang cùng ăn trưa với nhau dù Anh và tôi làm việc ở hai nơi cách xa nhau .

Tình yêu của tôi sẽ mãi đẹp và nên thơ như vậy nếu không có Tuấn, Tuấn là bạn của em trai tôi, một bác sĩ trẻ và có tài, không hiểu sao Anh lại xuất hiện và làm xáo trộn cuộc đời tôi . Dù biết tôi đã có người yêu nhưng Anh vẫn theo đuổi và có thể đứng chờ mấy giờ đồng hồ dưới giàn hoa tigôn không kể trời đang nắng hay đổ mưa Tôi đứng đưng như Tuấn chưa bao giờ xuất hiện và vẫn vui với hạnh phúc của riêng mình .

Mùa Đông năm ấy buồn hơn tất cả những mùa đông mà tôi đã từng trải qua . Đêm Noel Anh không đến cùng tôi đi nhà thờ . Đã 3 năm rồi tôi đã quen đi bên Anh, bỏ tay vào túi áo của Anh để trốn lạnh và tìm hơi ấm của tay Anh . Bạn Anh từ nước ngoài về và Anh phải đi chơi với họ . Tôi buồn thiu, vút điện thoại nơi góc bàn không thèm nhận tin nhắn và trả lời Anh . Nhìn ra đường thấy từng cặp hạnh phúc tay trong tay tôi chỉ muốn khóc . Tôi thầm trách Anh và tự nhủ sẽ giận Anh luôn cho hả dạ .

Tuấn đến rủ em trai tôi đi chơi . Thấy tôi buồn bã và cô đơn hai

người rủ tôi cùng đi . Không hiểu sao, tôi gạt đầu đồng ý , để rồi định mệnh đã thay đổi cả cuộc đời tôi . Dưới gác chuông, khi em trai tôi vô tình hay cố ý biến đi đâu mất, Tuấn đã bất ngờ đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi tôi . Tôi giận dữ bỏ về, mặc cho Tuấn chạy đuổi theo năn nỉ ...

Tôi đã thật ngây thơ và khờ dại khi kể cho Anh nghe tất cả . Anh không nói gì, lặng lẽ đưa tôi về nhà . Anh không hôn lên tóc tôi khi chia tay như thường lệ, Anh cũng không chờ tôi vào nhà và bật sáng đèn trên căn phòng nhìn xuống giàn hoa tigôn, mở cửa sổ và gọi nụ hôn theo gió tới Anh. Anh vội vã bỏ đi ngay khi tôi xuống xe . Tôi gọi với theo nhưng Anh đã đi khuất, chỉ còn vương lại làn khói xe và bụi đường . Tôi đứng trông theo ngõ ngàng chưa kịp hiểu chuyện gì đã, đang và sẽ xảy ra với tôi, với Anh và tình yêu của chúng tôi.

Tôi nhắn rất nhiều tin cho Anh nhưng Anh không trả lời , phone cho Anh cả trăm lần nhưng đều tắt máy . Tôi khóc hết cả nước mắt trong đêm đó . Tự trách mình lẽ ra không nên kể cho Anh nghe mọi chuyện. Trách Anh ghen tuông mù quáng không cần nghe lời giải thích và cũng không cần biết tình yêu của tôi đã và mãi mãi dành trọn cho Anh . Sáng hôm sau tôi lê bước đến nhà tìm Anh ... cửa khóa . Tôi phone đến nơi làm việc của Anh ... được biết Anh không đến làm . Quay trở về tôi bước đi liêu xiêu như người mất hồn, không hiểu sao tôi lại có thể tìm được đường về nhà .

Những ngày kế tiếp tôi như sống trong một thế giới khác : hoảng loạn , đau đớn , nhớ nhung ... Tôi giam mình trong phòng và sống với kỷ niệm ... Tim chốc chốc lại nhói đau khi xem những bức ảnh kỷ niệm .

Tôi nhớ Anh, nhớ đến nao lòng . Tôi mơ về Anh mỗi đêm . Có những lúc trong đêm vắng tôi bật dậy gọi tên Anh ...Anh ơi, ở nơi nào Anh có thấu nỗi đau này của em không Anh ?"

Sáu tháng sau tôi quyết định nhận lời cầu hôn của Tuấn . Tôi nghe lời Mẹ khuyên "lấy người yêu mình, chứ không lấy người mình yêu". Đúng Tuấn yêu tôi đến điên dại . Còn Anh có yêu tôi đâu ? Nếu yêu tôi Anh đã không bỏ mặc tôi đau khổ, bơ vơ, lạc lõng như thế này không một lời nhắn gửi ... chỉ có tôi là yêu Anh ... yêu tới hơi thở cuối cùng .

Mọi người đang tất bật để chuẩn bị cho lễ cưới . Tôi vẫn đứng đờ như không có chuyện gì xảy ra . Chợt nhớ đến mơ ước ngày xưa với Anh tràn ngập hoa tigôn trong ngày cưới, lòng tôi nhói đau và nhớ tới Anh quặng thất . Chuông điện thoại reo vang, tôi uể oải nhấc máy, tôi như chết lặng khi nghe giọng nói thân quen ngày nào, tôi nhéo vào tay mình để xác nhận xem đang tỉnh hay đang mơ "Anh đây, Anh đang ở quán Cõi Mơ" . Anh không nói gì thêm, cũng không bảo tôi đến với Anh . Nhưng tôi vẫn cuống cuồng chạy đi thay quần áo .

Anh đó ư ? Đen hơn, phong trần hơn, mạnh mẽ hơn, suy tư và buồn hơn ... Tôi lại nhảy lên ôm cổ Anh như ngày xưa . Những nụ hôn nhẹ nhàng trên tóc, trên trán, trên mắt, trên môi thân quen lại trở về ... Anh lại uống cạn những giọt buồn mặn mặn rơi trên má của tôi . Anh lại vỗ về, an ủi xoa nhẹ nhàng đôi bờ vai và lưng tôi, giọng Anh lại ấm nồng như xoa dịu mọi nỗi đau "bé ngoan, đừng khóc nữa, Anh vẫn bên em đây mà, nín đi cưng !" . Và tôi đã không đắn đo trao Anh

tất cả, để Tình yêu được trọn vẹn, để cả hai thực sự và mãi mãi là của nhau . Tôi buộc miệng "Mai em cưới ..." nụ hôn của Anh kịp chặn lại lời nói của tôi . Thời gian như ngừng trôi, trái đất cũng ngừng quay ... tôi như tan ra cùng Anh và Tình yêu ...

Rồi tôi vẫn phải trở về với thực tại . Với những bộ áo xúng xính đủ màu sắc, với khuôn mặt phấn son đầm đìa nước mắt . Đi bên cạnh tôi không phải là Anh, cũng không có những cánh hoa tigôn trên tóc, trên áo và trải đầy dưới chân tôi . Đám cưới ... ước mơ của tôi và Anh ... nhưng hôm nay giữa bao tiếng nói cười, bao lời chúc tụng ... không có Anh hoa tigôn như ứa máu hay tim tôi đang ứa máu ...

Đêm tân hôn, bên chồng tôi lặng lẽ như một bóng ma ... hôn tôi đã gởi lại bên Anh . Vẫn hững hờ, lạnh lùng, buốt giá tôi miễn cưỡng đáp lại những nụ hôn của chồng ... như ngày nào dưới gác chuông ... nhạt nhẽo, vô vị . Tôi cắn chặt môi như muốn bật máu để khỏi phải thốt gọi tên Anh "Anh ơi, ở nơi nào có thấu cho lòng em không Anh ?" Tim tôi như tan nát ra từng mảnh ... mảnh nào cho Anh ? Mảnh nào cho chồng ? Và mảnh nào còn lại riêng tôi ?

Lặng lẽ sống bên một người, hôn đã trao cho người khác, để mỗi khi chuông điện thoại reo vang tim tôi lại đập rộn ràng và máu như dồn chảy về tim như muốn vỡ tan lồng ngực mỗi khi nghe hơi thở ấm và giọng Anh từ đầu dây bên kia "Bé cưng, Anh đây!" . Và tim lại vỡ vụn, ứa máu ... và mắt lại nhoè lệ, sầu bi . Tôi nhìn qua khung cửa sổ nơi có giàn hoa tigôn, chợt thấy bóng Anh thoát ần, thoát hiện trôi lững lờ, huyền ảo, vừa như thực mà cũng như mơ . Tôi đang sống

giữa hai thế giới thực hư, đang sống với hai con người ... Và tôi phải xẻ tâm hồn, xẻ cả trái tim cho mỗi người một nửa ... nửa cho Anh và một nửa cho chồng ... Một cánh hoa tigôn lặng lẽ rời cành vút bay, xoay xoay cuốn theo cơn gió vô tình ... vào hư không; rồi gió tắt, hoa rơi phủ phàng ... hết một đời hoa ngấn ngủi ..., một đời người ... chìm vào lãng quên

Mỹ Dung

Kẻ ăn mày tình yêu

Ngồi giữa một đồng thư từ ngổn ngang mắt anh cay cay, nóng nóng, những giọt nước trong suốt chỉ chực trào ra . Anh cố kìm chế để nuốt chúng ngược trở vào tim . Trái tim đau như có ai lấy dao đâm hàng trăm mảnh, chẳng ai biết nó đang nhiều từng giọt máu . Trong căn gác nhỏ vẹn vẹn hơn 5 thước vuông, một không gian chật chội nhưng sao trống trải đến lạ kỳ . Anh cảm thấy buốt lạnh giữa đêm Sài Gòn nóng nực không một ngọn gió . Bên ngoài cửa sổ ánh đèn đường và thỉnh thoảng những ánh đèn xe lại chiếu vào căn phòng tối một thứ ánh sáng nửa vàng, nửa đỏ, mờ mờ, ảo ảo . Anh ngồi đó, trong căn phòng tranh tối, tranh sáng, bất động như một bóng ma . Đôi mắt sáng nhìn chăm chăm vào đồng giấy vút bừa bộn trên nền nhà bằng gỗ . Đó là tất cả những kỷ niệm, những hoài bão, những

ước mơ mà chỉ mới đây thôi anh từng ôm ấp và đưa chúng vào cả những giấc mơ thiên đường . Đó là tất cả những lá thư tình của người anh yêu . Anh nhẹ nhàng và nâng niu một trong những lá thư đó, đưa lên mặt, áp vào má tựa như đang hôn người yêu , lá thư nhòa mực vì những giọt trong suốt mằn mặn chảy ra từ khoé mắt . Rồi tay anh run run áp nó vào bên ngực trái , nơi có trái tim tê tái đang đập liên hồi, trái tim khao khát yêu và được yêu, một trái tim mong muốn được hưởng thụ một thứ tình cảm thiêng liêng nhất mà chỉ loài người mới có được : Tình yêu !

Trái tim ấy sẽ mãi mãi ngủ yên không bao giờ thức tỉnh nếu hơn một năm trước anh không đọc được một câu chuyện trên báo, viết về hoàn cảnh của một cô bé bị bạn bè và mọi người xa lánh, hắt hủi , bị người yêu ruồng bỏ , chỉ vì có anh trai nghiện ma túy và phạm tội phải ngồi tù . Hôm đó mắt anh cũng cay cay vì thương cho hoàn cảnh cô bé . Thương cô chưa đủ nghị lực để vượt qua những khó khăn và thử thách trong cuộc sống . Thương cô bé chỉ mới bước vào đời đã gặp cảnh trái ngang và đã vội quy ngã, đã muốn chối bỏ trách nhiệm làm người, muốn kết thúc sự sống một cách bẽ tắt . Hôm đó, anh đã viết thư cho cô bé để động viên, an ủi , để chia sẻ, cảm thông . Khi đó anh nào biết, chính cái ngày định mệnh đó đã đẩy anh vào nỗi đau đớn hôm nay .

Nhớ hồi còn trẻ tuổi, anh đã từng là một chàng trai hào hoa phong nhã, con nhà khá giả trong một thành phố lớn . Lúc đó anh không hề biết thế nào là khổ, thế nào là thiếu thốn, thế nào là cảm giác đói quàng quại và chỉ cần một mẫu bánh mì khô cũng đủ hài lòng, mãn nguyện thỏa cơn đói . Anh đã từng vi vút trên đường cùng bạn bè hết quán này đến vũ trường nọ . Để rồi một ngày khi ba anh làm ăn phá

sản phải ngồi tù, anh chán đời cùng bạn bè leo lên những con ngựa sắt lao đi với tốc độ chóng mặt, đùa giỡn với tử thần . Khi tỉnh dậy thấy một màu trắng toát từ đầu đến chân . Mẹ anh ngất lên, xỉu xuống và mất sau đó không lâu vì bệnh tim . Một tháng sau anh xuất viện trên một chiếc xe lăn, ngôi nhà ngày nào đã bị niêm phong, cô hàng xóm thấy anh đã hốt hoảng hét lên và bật mặt bỏ chạy . Tim anh như có ai bóp nghẹt, anh quay xe, nặng nề lăn bánh, xoi mình dưới vũng nước mưa đọng lại bên đường, anh cũng giật mình sửng sốt vì khuôn mặt nhằng nhịt xeo như trong phim kinh dị của mình . Những giọt nước mắt nóng hổi chảy dài , đầu óc mụ mẫm, trái tim buốt đau như sát muối , đôi chân tật nguyền run lên bần bật từng cơn, môi mím chặt, anh ngồi chết lặng bên vũng nước mưa nơi vệ đường . Một chiếc xe tải nhẹ đang lao vút về phía anh, anh bất giác dùng tất cả sức lực còn lại của đôi tay gầy guộc lăn nhanh hai bánh xe ra giữa đường . Tiếng thắng xe ken két trên đường làm anh chao lòng tỉnh . Chiếc xe to lớn như một con quái vật đứng sờ sờ trước mặt anh, rồi nó bất ngờ rẽ quặt sang bên kia đường và lao đi mất hút, chỉ còn lại vệt khói màu đen và chút bụi đường phía sau cùng với tiếng chửi rủa của người tài xế vắng vắng trong không gian .

Anh lên tàu vào Sài Gòn kiếm sống bằng nghề bán vé số . Ngày qua ngày anh siêng năng lăn bánh đi khắp đường phố, hết nơi này đến nơi khác đến tối mịt mới trở về chỗ trọ . Anh đã sống như thế thanh thản và bình yên, hài lòng với những gì mình đang có và lạc quan để sống tiếp những chuỗi ngày còn lại .

Lá thư chia sẻ và động viên cô bé yếu đuối kia đã được anh gửi đi và hai tuần sau anh đã nhận được thư hồi âm . Kể từ đó anh chờ đợi những lá thư, hồi hộp bóc chúng ra đọc và háo hức viết thư trả lời .

Những lá thư đã làm anh thay đổi hoàn toàn, anh cảm thấy yêu đời hơn, cảm thấy cuộc sống này thật có ý nghĩa và anh đã dốc hết sức lực vào việc kiếm tiền . Nếu như trước đây 7-8 giờ tối anh đã có mặt ở nhà thì bây giờ có những đêm 1-2 giờ sáng anh vẫn lang thang trên đường . Anh làm việc không mệt mỏi, môi anh vẫn luôn nở những nụ cười tươi rói, khuôn mặt anh đã không còn mang nét buồn uẩn như trước đây . Những lá thư đã thổi vào tâm hồn anh một sự yêu đời . Thổi vào trái tim anh một hơi ấm, một điều thiêng liêng, tuyệt vời nhất : tình yêu !

Vâng, họ đã yêu nhau như thế và để có những lá thư, những liều thuốc tinh thần đó, không ai biết anh đã phải cố gắng kiếm tiền đến kiệt quệ sức lực như thế nào . Nàng ở quá xa, nếu gửi bưu điện bằng tem thì rất lâu mới tới và thường bị thất lạc . Để thư đến tay người yêu nhanh hơn, đều đặn hơn anh phải gọi dịch vụ chuyển phát nhanh, cứ mỗi lá thư như vậy từ 10,000 đ - 20,000 đ tùy theo nặng nhẹ . Các cô nhân viên ở bưu điện quận không ai không biết anh, chỉ cần nhìn thấy chiếc xe lăn của anh đến trước cửa đã biết anh gửi gì, đi đâu, cho ai . Chưa kể mỗi khi nghe người yêu than nhức đầu, đau lưng, mệt mỏi, ốm đau, kèm theo những lá thư là những viên thuốc mua bằng những đồng tiền góp nhặt từ mồ hôi và cả nước mắt của anh .

Sinh nhật người yêu, anh đã dành dụm tiền và mua cho nàng một sợi dây chuyền nhỏ có mặt hình trái tim có khắc hai chữ cái tên hai người lồng vào nhau . Sợi dây bé nhỏ và mỏng manh đó đã ngón của anh số tiền dành dụm suốt mấy tháng lao động cực nhọc . Ngày lễ tình nhân anh lại tặng nàng chiếc vòng mã não, ngày 8 tháng 3 tặng nàng chiếc nhẫn có hình trái tim v.v... Mỗi lần nhận quà của

anh, người yêu như vui hơn, thư cũng dài hơn và tình cảm cũng nồng nàn hơn . Anh cảm thấy sung sướng và hạnh phúc khi làm cho người yêu vui và hạnh phúc, khi nàng vui Anh còn vui hơn gấp trăm ngàn lần và mỗi khi biết nàng buồn, nàng ốm đau anh lại lo lắng và đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần .

Mỗi tuần vào tối thứ bảy anh đều mua thẻ gọi điện cho nàng . Chỉ cần nghe tiếng người yêu thổ thổ, nũng nịu, đêm về anh lại ngủ không yên . Anh tưởng tượng đến ngày đón nàng trên xe hoa, tưởng tượng đến ngày nàng là vợ của anh, tưởng tượng đến những đứa con xinh đẹp, bụi bặm và ngoan ngoãn của anh và nàng . Tưởng tượng một mái nhà nhỏ ấm cúng luôn vang vọng tiếng cười trẻ thơ ...

Một ngày tháng 5 anh đón người yêu và mẹ nàng tại ga Hòa Hưng . Anh đã mặc một bộ đồ may hôm tết chỉ mới mặc qua một lần . Anh đến ga từ rất sớm, tay anh cầm một bó hoa hồng nhung đỏ thắm, trong lòng vừa hồi hộp, vừa vui như mở hội . Tối hôm trước anh đã không tài nào chợp mắt, hết nằm xuống chiếc giường ọp ẹp lại ngồi bật dậy vì chợt nhớ ra điều gì đó chưa chuẩn bị xong . Cứ như thế anh loay hoay cho đến sáng . Kia rồi, nàng cùng mẹ vừa bước ra, trông nàng thật đẹp, thật trẻ trung, không khác mấy những tấm hình nàng tặng anh, nên anh nhận ra ngay . Anh mau chóng lặn xe về phía nàng . Bỗng nét mặt nàng thay đổi khi anh vừa lặn xe đến, nàng cau mày khó chịu và không hề nở một nụ cười . Nàng quay mặt đi thật lạnh lùng và không nói lời nào với anh . Anh lo lắng hỏi dồn dập - Em sao vậy ? Em mệt lắm phải không ? Em có sao không ? Anh có mang theo dầu đây .

Anh vội vàng lấy ra chai dầu trong túi đưa cho nàng, nàng đón lấy một cách miễn cưỡng và nhăn nhó chấm dầu vào hai bên thái dương

. Bận lo lắng cho người yêu, anh quên khuấy bên cạnh nàng còn có mẹ nàng . Mẹ nàng cũng nhăn nhó và lạnh lùng không kém . Lúc này anh mới chợt nhớ rằng đã quên không trao bó hoa cho nàng . Cầm bó hoa, nàng buông lỏng tay và cùng mẹ bước vội ra khỏi sân ga . Anh vội lên xe theo sau .

Hai mẹ con từ chối không ngủ lại nhà anh tối hôm đó . Họ chê nhà chật và sợ mọi người chê cười, dị nghị . Họ thuê một khách sạn và cáo từ anh về ngay trong ngày hôm sau . Họ cũng không khiến anh phải đưa tiễn ra ga . Anh quay trở về buồn náo nức, cảm thấy trong lòng thật trống vắng . Mấy hôm liền anh không ngủ được, anh cảm thấy mất mát, cảm thấy bi quan, chán nản ... nhưng anh vẫn hy vọng vào tình yêu của anh đối với nàng và hy vọng vào những gì mà nàng đã viết cho anh trong những lá thư ..., những lá thư như những lá bùa hộ mệnh .

Tối thứ bảy, như thường lệ anh lại gọi điện cho nàng . Nhưng khác mọi lần, người hàng xóm của nàng bảo rằng nàng không đến chờ điện thoại của anh như mọi khi . Anh nhờ bà ta qua nhà gọi nàng và nửa tiếng sau anh sẽ gọi lại . Nhưng lần thứ hai anh gọi cũng không gặp được nàng, bà hàng xóm nói rằng "cô ấy hình như đi Sài Gòn chưa về". Anh lại chậm chậm lên xe về nhà . Cả tuần nay anh chẳng còn đầu óc đâu để buôn bán, không lúc nào anh không nghĩ đến nàng, không đêm nào anh có thể ngủ ngon giấc ... Đêm nào trong giấc ngủ mệt mỏi anh cũng mơ những cơn ác mộng, mơ người ta bắt mất người yêu của anh . Về đến nhà anh lại mang chiếc thùng gỗ chứa những lá thư kỷ niệm ra . Anh vừa đếm vừa sắp chúng lại ngay ngắn . 112 lá thư của nàng và 168 tờ hóa đơn tính tiền cước chuyển phát nhanh những lá thư và bưu phẩm của anh gửi cho nàng, Anh

nhìn những tờ giấy vô tri vô giác ứa nước mắt .

Thứ bảy tuần nào anh cũng điện thoại cho nàng, nhưng đã 6 tuần như thế anh không gặp được nàng, thư anh vẫn viết và vẫn gửi đều đặn cho nàng, nhưng anh không nhận được thư hồi âm của nàng . Mỗi ngày chờ đợi đối với anh dài như cả một thế kỷ . Tâm hồn anh như khô héo vì sự chờ đợi , tim anh như cũng đập chậm lại và thời gian như cũng trôi chậm rãi hơn

Tuần thứ 7 từ khi gặp nàng ở Ga . Như mọi khi, 8 giờ tối thứ bảy anh lại gọi điện cho nàng . Anh mừng rơn khi nghe giọng quen thuộc của người yêu :

- Alo, anh hả ? Anh nghe này, đừng gửi thư và điện thoại cho em nữa , quên em đi, tháng sau em lấy chồng rồi .

Anh chưa kịp hoàn hồn, tim như ngừng đập và ngực nhói đau, chưa kịp nói lời nào thì nàng tiếp :

- Anh chờ một chút nha, chồng sắp cưới của em nói chuyện với anh
Anh thở hổn hển . Ngực đau tê tái và có cảm giác nghẹt thở . Tay anh cầm ống nghe mà run bần bật lên từng cơn. Anh phải dùng hai tay đỡ lấy ống nghe . Anh áp chặt vào tai như sợ nghe không rõ . Giọng ồm ồm lạ hoắc của một người đàn ông vang lên

- Alo ! Tôi xin tự giới thiệu tôi là chồng sắp cưới của cô ấy, cuối tháng sau chúng tôi sẽ cưới nhau . Cũng là đàn ông với nhau tôi khuyên anh hãy quên cô ấy đi, anh không xứng đáng với cô ấy đâu , chào anh !

Sau câu chào là âm thanh cú máy khô khốc . Anh vẫn chưa buông ống nghe ra, vẫn áp chặt nó bên tai , tiếng títt ... títt vang lên từng hồi... Anh buông lỏng chiếc điện thoại để nó rơi tự do . Anh bàng hoàng không tin ở tai mình nữa . Mắt anh ráo hoảnh . Tim đập dồn

dập, hơi thở gấp, toàn thân lạnh ngắt, cứng đờ . Anh ngồi bất động rất lâu như thế đến khi có một người đàn ông đến trạm dừng điện thoại làm anh choàng tỉnh, nặng nề lăn bánh xe đi như kẻ mộng du . Đêm đó anh đi lang thang khắp nơi, không biết đi đâu, về đâu ... anh cứ lăn xe như thế đi mãi,... đi mãi ... đến gần sáng mới về tới nhà . Anh cũng không hiểu làm cách nào mà anh có thể về được đến nhà, anh nằm vật ra giường và khóc nức nở như lần biết ba anh phải ngồi tù, như lần biết mẹ anh mất vì quá đau khổ .

Một tháng trôi qua, anh sống như kẻ mộng du . Đêm nào cũng mang những lá thư của người yêu ra đọc đi đọc lại hết lá này đến lá khác . Đọc chán chê anh lại cẩn thận xếp chúng vào cái thùng gỗ và khóa lại . Một hôm anh sực nhớ tới lời người đàn ông có giọng ồm ồm mà người yêu bảo là chồng sắp cưới của cô ấy bảo rằng họ sẽ cưới nhau vào cuối tháng sau . Anh như bừng tỉnh giấc sau cơn mê . Lăn xe đi mua một con gấu bông thật to và ra ga Hòa Hưng mua vé lần mò theo địa chỉ đi tìm người yêu .

Mấy ngày đêm ngồi trên chuyến tàu không làm anh mệt mỏi . Đầu óc anh lúc nào cũng nghĩ về người yêu, về những lời lẽ ngọt ngào yêu thương trong những lá thư . Đến nơi vào một buổi chiều vừa tắt nắng . Cuối cùng thì anh cũng tìm ra nơi nàng ở . Người hàng xóm bảo rằng nàng đã cùng chồng đi nghỉ mát chưa về . Anh thần thờ trao con gấu bông cho người hàng xóm tốt bụng chỉ nói vắn vện một câu :

- Vui lòng chuyển giúp cho cô ấy . Cám ơn !

Và anh lặng lẽ lăn xe đi . Bà hàng xóm tốt bụng gọi với theo .

- Cậu gì ơi ! nhưng tên cậu là gì ? Nhà cậu ở đâu ?

Anh không quay lại, cũng không trả lời vội vã lăn xe đi như ma đuổi .

Anh ra ga quay trở về Sài Gòn ngay trong đêm đó . Ngồi trên tàu,

nhìn qua ô cửa sổ nhỏ, những cảnh vật bên đường vụt vụt trôi qua như cuộc đời bất hạnh của anh . Bên ngoài trời đêm, mưa ngày càng rơi náo nùng, thỉnh thoảng những ánh chớp loé sáng ... đâu đó một mái nhà tranh nhỏ bé leo lét ánh đèn cùng tiếng cười đùa trẻ thơ vang vọng giữa đêm mưa ... Giấc mơ mái nhà nhỏ đầm ấm đầy ắp tiếng cười trẻ thơ của anh và nàng lại hiện về ... anh cảm thấy mặt đắng nơi khoé miệng ... giọt nước không màu trong suốt lại vô tình ứa ra lăn dài xuống môi anh ...

Mỹ Dung

Khắc khoải... chờ

Bao giờ cũng vậy sự chờ đợi luôn khiến cảm giác thời gian trôi chậm rãi đến lạnh lùng, ta như đếm được từng thời khắc kim đồng hồ chậm chạp trôi từng giây.

Đã từ lúc nào không biết khi chiếc kim giờ chỉ số 9 và kim phút chỉ số 12 là chiếc điện thoại lại rung lên cùng với bản nhạc quen thuộc. Dù lúc đó xung quanh tôi rực rỡ ánh đèn, hay một màn đêm bao phủ, không cần nhìn số điện thoại, cũng chẳng cần nghe tiếng của đầu dây bên kia. Tôi biết chắc chắn cuộc gọi của ai, biết chắc chắn câu đầu tiên sẽ là "Em yêu, em đang làm gì?". Và tất cả đã trở thành một

thói quen, một phản xạ có điều kiện.

Một ngày làm việc của tôi trôi qua nhanh, chậm tùy theo công việc và tùy thuộc nhiều vào cảm xúc của tôi. Những khi bận bịu với công việc thời gian hình như trôi nhanh hơn một chút, nhưng dù đang làm gì tôi vẫn không quên nhìn đồng hồ và chờ đợi, chờ đợi đến 9 giờ tối để được nghe giọng nói ấm nồng đầy yêu thương, nhưng nhớ của Anh. Một sự việc được lập đi lập lại chỉ vài lần, đã có thể thành thói quen, nhưng được lập đi lập lại thường xuyên đều đặn mỗi ngày thì nó không đơn thuần là một thói quen nữa, nó khiến người ta nghiện.

Và hôm nay cũng vậy, một ngày mệt nhọc với công việc nhưng không lúc nào không nghĩ về Anh, có lúc tự mỉm cười một mình khi nghĩ về tương lai, hạnh phúc cùng Anh và những đứa con ngoan, cuộc sống giản đơn và bình dị nhưng luôn tràn ngập tiếng cười, tràn ngập tình yêu thương, tràn ngập những nụ hôn bỏng cháy ... mỉm cười khi nghe tiếng trẻ bi bô gọi Ba, gọi Mẹ, mỉm cười khi nghĩ đến câu "Anh yêu bà xã thật nhiều vô cùng" Anh thường nói mỗi ngày, mỗi đêm.

Hôm nay tôi cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc bởi lời tâm sự của một phụ nữ bị chồng phụ bạc đã tìm lại được hạnh phúc đã mất. Hạnh phúc vì tôi đã làm được một chuyện tốt: đã khiến người phụ nữ đau khổ ấy lấy lại tự tin vì trẻ trung xinh đẹp hơn và chồng chị ấy đã quay trở về tổ ấm. Công việc của tôi không chỉ đơn thuần là kiếm tiền, đó còn là sở thích, là niềm đam mê và làm đẹp cho bao người phụ nữ. Tiễn chân người phụ nữ ấy, tôi lái xe tắt bật tới trường học Anh Văn,

bạn bè bảo tôi siêng năng và chịu khó quá. Cuộc sống của tôi là vậy, phần lớn thời gian của tôi dành cho công việc, đi học và về nhà ... mỗi ngày như mọi ngày.

Tan lớp, tôi lại lái xe về nhà, nhìn đồng hồ đã hơn 7:00pm tôi lái xe thật nhanh, tiếng nhạc tình buồn văng vẳng bên tai khiến tôi có một chút chạnh lòng, nhớ Anh đến rơi nước mắt ... chân đạp mạnh ga, tôi muốn về nhà sớm hơn để kịp 9:00pm nói chuyện cùng Anh qua điện thoại.

8:40pm tôi mở những tấm hình của Anh được lưu trong điện thoại di động ra xem, nhìn ngắm Anh thật lâu, zoom lớn khuôn mặt Anh, vàng trán Anh, đôi mắt Anh, môi Anh,... tôi muốn ghi tất cả vào từng neuron não bộ, để mãi mãi không bao giờ quên ... Tôi lại nhìn đồng hồ 8:50pm, tôi như đang đếm từng giây, từng cử động của chiếc kim phút và mong nó mau đến số 12. Vẫn cầm trong tay chiếc điện thoại, tôi mở những tin nhắn của Anh, những tin nhắn được tôi lưu lại và xem đi xem lại đến thuộc lòng "I miss you so much and I always thingking of you. You were the most important one in my life. I can t live without you. I wish you were here with me. I always love you".

8:57 tôi cảm giác kim đồng hồ như trôi chậm lại, có lúc tưởng chừng như đứng yên, mắt tôi vẫn dán vào màn hình chiếc điện thoại, trái tim tôi như đập mạnh và nhanh hơn. Một phút trôi qua cũng thật dài ... sự chờ đợi từ bao giờ đã trở thành một niềm hạnh phúc. 8:59, tôi không nhìn vào màn hình chiếc điện thoại nữa mà nhìn vào

chiếc đồng hồ treo tường, tôi quan sát và đếm từng giây một đến khi chiếc kim phút ngừng ở số 12. Lại nhìn điện thoại và chờ một hồi chuông quen thuộc, ... nhưng nó vẫn nằm yên bất động.

Chiếc đồng hồ có chú chim mở cửa kêu cú cu ... cú cu mỗi thời khắc kim phút ngừng ở số 12. Tiếng kêu thật vui tai, vậy mà hôm nay phát ra 9 tiếng khô khan, buồn bã và vô duyên, tiếng cú cu vô tình bóp nghẹt trái tim tôi . 5 phút trôi qua, rồi 10 phút trôi qua, tôi như đếm từng giây và mắt không rời chiếc điện thoại, tai cũng tập trung lắng nghe tiếng nhạc thân quen . Kim phút đã nhích đến số 3, 15 phút trôi qua sau thời trôi qua chậm rãi và vô tình đến vậy, tất cả vẫn lặng thinh .

Tim tôi bắt đầu đập thật nhanh, đầu óc tôi căng thẳng và bắt đầu suy diễn đủ mọi tình huống . Lại 5 phút nữa trôi qua, tôi không thể chịu đựng được nữa cầm lấy điện thoại và bấm liên tục, những con chữ nhảy múa và nhòa dần trước mắt tôi, những gợn sóng lòng trào ra theo từng dòng cảm xúc. Tay tôi run run bấm vào chữ send, rồi buông lỏng làm chiếc điện thoại rơi tự do xuống nền gạch . Trái tim tôi đang đập thật nhanh và đầu óc tôi không ngơi nghĩ suy diễn. Tôi cảm thấy đầu óc mụ mẫm đến u mê vì suy nghĩ quá nhiều, mắt vẫn liên tục hướng lên chiếc đồng hồ treo tường, có con chim bé nhỏ mở cửa kêu cú cu mỗi khi kim phút chỉ số 12. Trên tay tôi vẫn cầm chiếc điện thoại hết xem hình lại xem tin nhắn của Anh và thần thốt giật mình mỗi khi chú chim lại mở cửa cú cu... 10 tiếng. Đó là 10 tiếng kêu cuối cùng, chú chim ấy sẽ ngủ yên đến 6:00 sáng hôm sau mới thức dậy.

Lòng tôi bồn chồn, trái tim thổn thức chờ đợi vẫn đập liên hồi, tôi mở máy vi tính đọc những lá thư Anh gửi ... hết lá này đến lá khác mà lệ chảy hai hàng. Tình yêu là như thế sao? Anh đã cho tôi biết thế nào là tình yêu, thế nào là nỗi khắc khoải mong chờ. Và tôi đã viết lại mọi cảm xúc khắc khoải chờ đợi bằng những dòng thơ:

Anh có biết em chờ khắc khoải không?

Anh có biết em đợi bao lâu không?

Đêm thâu bỗng dài hàng thế kỷ

Một khắc trôi ... em đếm thời gian trôi

Anh có biết tim em đau lắm không?

Anh có vui khi làm em nhỏ lệ?

Mưa bỗng rơi, rơi hoài không dứt

Em nghe mưa ... em đếm từng giọt rơi

Anh đã hứa gì Anh còn nhớ không?

Không khiến em đau, khiến em thất vọng

Sao bóp tim em đau vỡ vụn?

Nghe tim đau ... cảm nhận từng nhịp đau

Mai này em đi Anh có tiếc không?

Hạnh phúc mong manh tan biết mất rồi

Tình vụn tan như làn khói tỏa

Yêu muộn màng ... kỳ vọng mãi - còn đâu?

Nhìn lên đồng hồ đã quá 12 giờ khuya, tôi thất vọng vứt chiếc điện thoại bên cạnh và cố dỗ giấc ngủ . Lăn qua, rồi lại lăn lại, hết nằm nghiêng, nằm ngửa, rồi lại nằm sấp ... nhưng tôi vẫn không tài nào chợp mắt . Đầu óc tôi tỉnh táo lạ thường và nó hết nghĩ đến chuyện

này, lại nghĩ đến chuyện khác và tràn ngập trong đầu đều là hình ảnh của Anh. Tôi cảm thấy nhớ Anh da diết và muốn khóc, tôi mò tìm chiếc điện thoại trong bóng tối và bật nó lên . Tim đập liên hồi và cầu mong nó rung lên báo có tin nhắn của Anh. Chiếc điện thoại vẫn im lìm ... cảm giác nóng, ướt tràn ra từ khoé mắt .

Tôi nhìn lên đồng hồ kim giờ đã chỉ sang số 2, kim phút đã quay một vòng và lại trở về số 12. Hai chiếc kim đã xa rời như đêm nay tôi và Anh mãi xa xôi . Tôi lại bực bội tắt điện thoại và vứt nó ra xa để không thể tìm thấy nó trong bóng tối lần nữa. Tôi kéo chăn trùm kín đầu như để xóa tan tất cả những gì đã diễn ra xung quanh, để không nhìn thấy chiếc đồng hồ treo tường đáng ghét .

Nằm trong chăn ấm nhưng lòng sao giá băng . Anh đang ở nơi nào? Đang làm gì? Có như tôi buồn khắc khoải? Có da diết nhớ người yêu? Và mỉm cười khi nghĩ đến hai chữ "hạnh phúc" đang đến thật gần? Tôi như nghe rõ tiếng thở dài náo nức của chính mình và chợt thốt lên "Anh thật đáng ghét!". Trở đầu hướng khác tôi lại cố thoát ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ, cố xua đuổi hình bóng của Anh ra khỏi ký ức. Tôi bắt đầu đếm 1 ... 2 ... 3 ... 10 ... và nhắm mắt lại . Hôm qua Anh ngủ có ngon không? Giờ này Anh đang làm gì? Anh đang ở văn phòng làm việc? Anh đi ăn với bạn bè, gia đình? Anh đi một mình hay với một cô gái khác ?... Trời ơi, lại là Anh, Anh lại xen vào cả những con số mà tôi đang đếm. Tôi đã quên mình đang đếm tới số bao nhiêu . Lại trở mình quay qua hướng khác, tôi kiên nhẫn đếm lại từ đầu 1 ... 2 ... 3 ... 20 ... và tôi mơ màng thiếp đi trong một mõi ...

Hình ảnh Anh chợt hiện trong giấc mơ như thực mà cũng như mơ. Anh nắm tay tôi chạy trên bãi biển... đôi chân trần trên cát mịn, cảm giác mát lạnh mỗi khi con sóng tạt vào bờ và nước biển liếm gót chân tôi. Một tay Anh nắm chặt tay tôi, tay kia Anh cầm đôi giày cao gót. Một con sóng to tràn vào bờ, tôi vừa kịp nhìn thấy đã bị Anh nhấc bổng lên khỏi mặt đất, chờ nước rút ra xa Anh đặt nhẹ tôi xuống và đặt một nụ hôn lên môi ...Tôi giật mình tỉnh giấc bởi tiếng nhạc vui tai của chiếc điện thoại . Tôi bật dậy mò tìm chiếc điện thoại, tìm mãi không thấy . Tôi cuống cuống sợ không kịp tìm thấy điện thoại trước khi tiếng chuông chấm dứt . Cuối cùng tôi đã tìm thấy điện thoại lẫn lóc dưới chân giường . Tôi chụp lấy nó và vội vã Alo ! Tiếng ấm nồng từ đầu dây bên kia :

- Em yêu, em còn ngủ phải không? xin lỗi em vì Anh đã gọi vào giờ này. Anh không chịu nổi vì nhớ em ...

Tôi òa khóc, rất lâu sau mới có thể nói một lời trong nước mắt :

- Em cũng vậy, Em không ngủ được vì nhớ Anh, Anh biết không?

-

-

Tiếng gà gáy vọng xa xa, tôi nhìn lên đồng hồ kim giờ đã ngừng ở số 6 . Tôi chợt mỉm cười :

- Anh là đồng hồ báo thức của em. Anh có biết hôm qua không nhận được điện thoại của Anh, em đã buồn và lo lắng đến không ngủ được không?

- Anh biết vì vậy mới gọi thật sớm cho em. Anh nhớ và yêu em thật nhiều vô cùng. Anh không thể thiếu sống em yêu và mong ước sớm được làm chồng của em yêu...

-

-

Tôi mỉm cười nhìn ra cửa sổ, nhìn những nhánh cây đong đưa trong gió sớm ... tiếng chú chim lại mở cửa cú cu ... cú cu đón chào một ngày mới ... bận rộn, nhưng tràn đầy hạnh phúc ... và tôi lại chờ đợi đến 9:00pm ... sự chờ đợi trong hạnh phúc ...

Mỹ Dung

Lấy chồng Đài Loan

Quê Bé Bảy ở Vĩnh Long, một tỉnh sông nước ở miền Tây . Muốn đến được nhà Bé Bảy phải đi một đoạn đường sông khá xa bằng ghe hoặc đò . Sông rất rộng, nước chảy siết, nhất là mùa lũ, nước ngập trắng xóa tràn cả vào nhà. Sinh ra và lớn lên ở miền sông nước, cũng như tất cả những người khác Bé Bảy bơi rất giỏi . Gia đình Bé Bảy có tất cả 9 chị em, đều là gái . Ba má đã cố gắng sanh con trai nhưng ... có lẽ trời chẳng thương . Đến đứa thứ 9 thì ba đành phải chấp nhận cảnh một "đàn vịt trời" và không bắt má phải sanh thêm nữa . Người ta gọi những gia đình có 5 cô con gái là "Ngũ long công chúa", gia đình Bé Bảy thì có tới 9 cô công chúa vì thế không biết nên gọi là gì ? Chỉ cần nghe tên, khỏi nói cũng biết Bé Bảy là chị bảy

trong nhà. Là một gia đình miền Tây Nam bộ chị Bảy tức là con thứ Sáu trong gia đình . Chị Hai và các chị Tư, Năm, Sáu thì đã có gia đình . Chị Ba mất vì căn bệnh hiểm nghèo khi mới 16 tuổi . Chị Hai, chị Tư và chị Sáu làm dâu bên nhà chồng. Còn Chị Năm thì từ ngày anh Năm bỏ đã hóa điên nên cùng Cu Tí trở về sống với ba má. Em Tám cũng như Bé Bảy đã nghỉ học và phụ ba má kiếm tiền . Em Chín, và em Út vẫn còn đi học . Gia đình Bé Bảy rất nghèo, ba má cực khổ suốt mấy chục năm trời làm lụng nuôi 9 chị em nhưng vẫn không đủ ăn . Nhà Bé Bảy chỉ có hơn 1 xào đất của ông nội để lại, ba má vừa trồng trọt, vừa chăn nuôi tần tảo sớm hôm để có tiền nuôi mấy chị em bé Bảy. Ở đây đã có điện từ lâu nhưng nhà Bé Bảy hầu như không có món gì sài điện, đôi lúc đèn cũng không dám mở vì không có đủ tiền trả tiền điện . Căn nhà nhỏ đã không sơn phết lại nhiều năm trông thật cũ kỹ, mái ngói bám đầy rêu phong . Mỗi mùa mưa chị em Bé Bảy lại phải dùng đủ mọi thau chậu có trong nhà để hứng nước mưa . Cuộc sống nghèo khó đã khiến các chị em hòa thuận, thương yêu đùm bọc lẫn nhau . Trong nhà bây giờ Bé Bảy coi như là chị Hai vì các chị lớn đã có gia đình riêng . Học hết lớp 5 dù đã rất cố gắng nhưng ba má không kiếm đâu ra đủ tiền đóng tiền học . Bé Bảy và em Tám phải nghỉ ở nhà lo phụ ba má kiếm tiền nuôi các em ăn học .

Cả xóm ai cũng nói trong nhà Bé Bảy là cô gái đẹp nhất . Bé Bảy cũng cao nhất nhà, nước da mịn màng màu nâu bánh ích . Mái tóc Bé Bảy từ nhỏ đã để dài, đen dày, óng mượt và thơm mùi hoa bưởi . Bé Bảy có nụ cười rất tươi và duyên dáng với chiếc răng khểnh và cả hai má lúm đồng tiền . Dì Tám cạnh nhà thường chọc Bé Bảy "người ta có một cái (ý nói hoặc răng khểnh, hoặc lúm đồng tiền) đã

hốt hồn đàn ông, con Bảy có cả hai sau này đàn ông chết hết" . Từ nhỏ Bé Bảy đã ý thức được rằng mình đẹp nên mới 14 tuổi đã biết điệu đà, thỉnh thoảng lại ngấm mình trong gương và cười một mình . Năm 16 tuổi Bé Bảy đã có rất nhiều chàng theo đuổi . Mỗi lần ra chợ phụ má bán rau và trái cây đều có người tình nguyện chở hàng dùm . Bé Bảy không để ý tới ai chỉ chú tâm vào việc giúp má buôn bán kiếm tiền .

Bây giờ Bé Bảy đã 20 tuổi, ở quê tuổi này chưa lấy chồng đã được xếp vào hàng ế . Mỗi lần có người tới nhà coi mắt ba má lại muốn gả bé Bảy cho xong . Ba nói "Có con gái lớn trong nhà như có bomb nổ chậm" . Nhưng Bé Bảy vẫn muốn ở nhà với ba má ... vì mỗi lần nghĩ tới hoàn cảnh của Chị Năm là Bé Bảy lại muốn ở giá cho xong . Năm ngoái chị Liễu con bác Ba hàng xóm lấy chồng Đài Loan . Ở đây nhà nào cũng có hoàn cảnh nghèo giống nhau . Từ khi gả con gái , nhà bác Ba sắm sửa đủ thứ TV, đầu máy, tủ lạnh, ... Còn nhà thì trước đám cưới đã sửa lại thật khang trang: nâng nền, lát gạch bông, lợp lại ngói ... mọi người ai cũng cảm thấy thèm muốn. Ba má không nói gì , nhưng Bé Bảy biết ba má cũng thầm mơ ước được như người ta . Ba má suốt đời làm lụng cực khổ và có làm tới chết cũng không bao giờ được như vậy . Đêm đêm Bé Bảy nằm nghĩ, thương cho cảnh nhà nghèo túng bần, thương cho ba má đã già mà vẫn phải lam lũ, Bé Bảy thường khóc một mình . Bé Bảy muốn làm một cái gì đó để giúp ba má đỡ vất vả, lo cho các em ăn học tới nơi tới chốn.

Xóm trên mấy đừa bạn cũng có cùng ý nghĩ như Bé Bảy thế là một ngày hè nóng nực Bé Bảy theo bạn dự tuyển để mong kiếm được một tấm chồng Đài Loan, mong đổi đời và giúp ba má, giúp gia đình .

Ngoài Bé Bảy, chị Tâm, chị Tuyền còn có khoảng hai mươi mấy cô gái trạc tuổi Bé Bảy hoặc nhỏ hơn . Tất cả xếp hàng dọc như hồi còn đi học . Sau đó có người hỏi tên từng người một và ghi vào một cuốn sổ . Một bà Hoa Kiều to mập tới nhìn sát vào mặt từng người, bà ta độ trên dưới 50 tuổi, trắng xanh, đôi mắt một mí sụp xuống nhìn lom lom từng người một như muốn ăn tươi nuốt sống, như soi mói, xuyên suốt vào tận bên trong . Có người bà ta lắc đầu, những người này sẽ tách sang đứng hàng bên trái Có người bà ta gật đầu có vẻ đồng ý, những người này theo hướng dẫn đứng qua hàng bên phải . Khi tới lượt Bé Bảy đôi mắt ti hí của bà ta như mở to hơn, sáng quắc . Cặp môi căng mọng đánh môi son đỏ chót của bà ta trề ra nở một nụ cười, bàn tay múp míp của bà ta bất ngờ nắm lấy cằm Bé Bảy hơi đưa lên cao một chút như để có thể nhìn rõ hơn . Bà ta cười khoái trá và vỗ bôm bốp vào lưng và mông Bé Bảy làm cô giật mình và lạnh toát sống lưng . Bé Bảy thoáng nhúu mày tỏ vẻ khó chịu nhưng bà ta cũng không thèm để ý . Quay sang cô "thư ký" vừa cười vừa nháy mắt và nói "con này" . Bé Bảy đã được chấm và đứng sang hàng bên phải ngay phía sau lưng chị Tuyền . Còn chị Tâm thì bị loại đứng hàng phía trái . Chị Tâm cùng khoảng mười mấy người khác kẻ thì buồn rầu, người tấm tức khóc . Chị Tuyền quay ra phía sau vừa cười vừa hớn hờ nói với Bé Bảy

- Bé Bảy, vậy là mình đậu rồi !

Chị Tuyền không đẹp nhưng nhờ có nước da trắng như bông bươi . Chị lại đã có chồng và có con nên ăn nói khá mạnh dạn . Chị Tuyền có dáng không cao, nhưng có nét đẹp riêng của "gái một con trông mòn con mắt" .

Hôm đó Bé Bảy về nhà mừng rỡ khoe với ba má . Ba má cũng mừng

ra mặt . Ba không nói gì chạy ra sau nhà bắt một con gà mái nấu cháo và kêu chị em Bé Bảy chèo xuồng tới nhà chồng chị Hai, chị Tư và chị Sáu, mời anh rể và các chị về ăn cơm chung vui với gia đình . Bé Bảy không biết mình đang vui hay đang buồn, nhưng trong lòng cảm thấy lo lắng không yên . Cô có cảm giác mình sắp phải xa ba má, xa các chị em, xa cái miền sông nước mà Bé Bảy đã sinh ra và lớn lên .

Hai ngày sau bà Hoa Kiều - nghe cô "Thư Ký" gọi là A Kíu và cô "thư ký" tên A Hoàng cùng hai người đàn ông nữa tìm tới nhà Bé Bảy . Họ bàn bạc , thì thầm với ba má ở nhà trước . Bé Bảy băm rau muống cho heo ăn ở nhà sau, thỉnh thoảng lại ngừng lại nghe ngóng xem họ nói gì . Họ đi rồi ba má kêu Bé Bảy lại và nói :

- Ba Má đã đồng ý với họ rồi . Con sẽ ở nhà hết tuần này, thứ hai tới tập trung ở ngoài huyện người ta sẽ đưa mấy đứa lên Sài Gòn .

Bé Bảy không nói gì cả chỉ gạt đầu . Bé Bảy cố nén để nước mắt đừng trào ra . Cô đang nghĩ không biết cuộc đời mình sẽ trôi về đâu và sẽ như thế nào khi phải sống thiếu vòng tay đùm bọc của ba má và xa mãi mãi cái miền quê sông nước này . Nhưng nghĩ tới ba má, nghĩ tới các em, nghĩ tới gia đình , Bé Bảy lại tự nhủ phải vui mới phải , vì mình sắp làm được một việc lớn để trả hiếu .

Sáng thứ hai, Bé Bảy diện bộ đồ đẹp nhất của Chị Sáu cho . Ba chèo xuồng đưa Bé Bảy ra huyện . Chị Tuyền cũng có mặt và một vài người đang đứng lố nhố bên bến sông . Hôm nay trông chị Tuyền rất đẹp, môi chị còn đánh chút son, nụ cười tươi roi rói . Chị Tuyền có đứa con gái 2 tuổi, chồng chị Tuyền chết khi con chị chưa đầy 1 tuổi . Đứng cạnh chị Tuyền là ba má và con gái của chị . Bé Bê vô tư cười nói, nó không hề biết mẹ nó sắp xa nó đi lấy chồng . Ba cũng đứng

bên cạnh Bé Bảy . Má ra chợ từ sớm, Bé Bảy biết má không dám đưa tiễn Bé Bảy, vì má không chịu nổi cảnh chia ly . Mọi người đã đến đủ . Bà A Kíu và cô A Hoàng cũng có mặt . Một chiếc xe mang biển số 51 cũng đang đứng chờ gần đó . A Hoàng bắt đầu điểm danh . Ba Bé Bảy quay sang nói với con .

- Thôi con đi mạnh giỏi nghe , nhớ cẩn thận và giữ gìn sức khỏe .
Ba má trông chờ tất cả ở con .

Nói xong, chưa kịp nghe Bé Bảy trả lời Ba đã vội vã quay đi . Bé Bảy biết ba đang cố kìm nén không cho Bé Bảy thấy những giọt nước mắt . Ở cái miền sông nước đi lại rất khó khăn này, mọi người sinh ra và lớn lên chẳng đi đâu xa, và không bao giờ đi đâu ra khỏi huyện , vì vậy cảnh chia ly như thế này thật hiếm và khiến cho người ta cảm thấy là một mất mát lớn . Một vài gia đình khác có mặt đưa tiễn con gái cũng bùi ngùi, có người đã không kiềm được nước mắt . Bé Bê con chị Tuyền khóc thét khi thấy mẹ nó sắp rời xa nó, nó chưa bao giờ phải xa mẹ . Má chị Tuyền vừa khóc vừa ẵm con bé đang giẫy đành đạch . Chị Tuyền cũng không còn vui cười hớn hở như hôm trước và hồi sáng nữa mà cũng giọt ngắn giọt dài ướt đầm hai má . Bé Bảy nhìn theo bóng Ba gầy gò lê bước xuống xuống vội vã như trốn chạy . Bé Bảy nhìn xuống Ba chông chênh trên mặt nước và trôi xa dần ra giữa sông, nước mắt chọt trào ra làm cảnh vật trở nên mờ nhạt nhòa trong dòng lệ . Bà A Kíu thét mọi người mau chóng lên xe :
- Mau lên xe đi, khóc lóc hoài, sắp giàu sang rồi cười tươi lên . Mặt mày ủ rũ như đưa đám vậy ai mà thèm .

Bé Bảy ngồi chung với Chị Tuyền, chị Tuyền vẫn khóc, có lẽ vì nhớ bé Bê . Bé Bảy nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe . Cảnh vật quê hương thân thương đang lùi dần về phía sau . Nước mắt lăn dài trên má ...

Cả xe không ai nói lời nào, bà A Kíu đã ngủ và ngáy đều đều . Thỉnh thoảng lại có tiếng nấc của ai đó cùng với tiếng hỉ mũi sụt sịt . Vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Bé Bảy nhớ tới ba má, nhớ tới cảnh lưng ba ướt đầm mồ hôi dưới cái nắng gay gắt của những trưa hè quần quật cuốc đất . Nhớ tới khuôn mặt gầy gò của má ướt mồ hôi ngồi giữa trưa nắng ngoài chợ bán mớ rau kiếm chút tiền đổi gạo nấu cơm . Bé Bảy gạt lệ quay sang chị tuyến nói :

- Tuyến ơi, sắp đổi đời rồi, đừng khóc nữa . Mai mốt có tiền gởi về cho ba má và các em bớt khổ, phận tui mình như thế nào cũng được mà...

Hơn 6 tiếng đồng hồ ngồi trên xe, cuối cùng thì cũng đến một khu phố sầm uất ở quận 5 . Mọi người đã tỉnh hẳn, quên cả buồn ngủ và mệt mỏi khi nhìn thấy Sài Gòn hoa lệ . Ở đây nhà cửa san sát và cao ngất không như ở miệt sông nước quê Bé Bảy . Ngoài đường xe cộ và người đông đúc chạy ngược chạy xuôi như những đàn kiến . Xe ngừng, mọi người được hướng dẫn mang hành lý đi vào một con hẻm sâu và phân ra ở hai nhà nhỏ sát nhau . Cạnh đó cũng có rất nhiều nhà và cũng có những cô gái cùng cảnh ngộ đến từ các tỉnh khác ở miền Tây . Chiều hôm đó một người phụ nữ mang một bao quần áo màu sắc sặc sỡ đến từng nhà yêu cầu mọi người thử xem ai vừa cái nào thì chọn mỗi người một bộ . Những bộ quần áo lạ lẫm mà những cô gái quê mùa như Bé Bảy chưa bao giờ nhìn thấy, nó thiếu trước, hụt sau, lủng chỗ này, khoét chỗ nọ . Các cô lay hoay thử và phì cười vì không biết mặc vào bằng cách nào . Cô nào cũng e thẹn đỏ mặt vì những mảng da thịt không đủ che bởi thứ quần áo thiếu vải đó . Bé Bảy cao nhất nhưng cuối cùng cũng chọn được một bộ đầm vừa ngắn vừa hở hết phần ngực . Mọi người đều trầm trồ

khen Bé Bảy đẹp quá .

Hôm sau các cô lại được ba người phụ nữ dắt ba nhóm đi xe ô tô tới một ngôi nhà lầu 5 tầng ở trung tâm thành phố . Có lẽ là khách quen nên người phụ nữ dắt các cô lên thẳng lầu 3, nhóm của Bé Bảy có 6 người . Hai người một được đẩy vào một phòng kín . Một cô nhân viên còn khá trẻ yêu cầu họ thay quần áo . Bé Bảy và chị Tuyền ngỡ ngác và lo sợ không biết họ định làm gì mình, cuối cùng cô nhân viên nói :

- Mấy chị thay đồ ra đi, không sao đâu , chút nữa em sức thuốc và chỉ sau hai tiếng đồng hồ da các chị sẽ trắng mịn như da em bé .

Bé Bảy và chị Tuyền nhìn nhau, cả hai đều thở phào . Và sau hơn hai tiếng đồng hồ bôi trét đủ mọi thứ lên toàn thân . Sợ nhất là chất gì màu trắng vừa hôi như mùi thuốc tẩy vừa ngứa không chịu nổi . Cuối cùng thì công nghệ tẩy trắng toàn thân cũng hoàn tất . Cô nhân viên xuyết xoa :

- Mấy chị thấy không trắng và mịn đẹp hơn nhiều ...

Bé Bảy nhìn chị Tuyền rồi lại nhìn mình . Đúng là có trắng hơn và mịn màng hơn thật . Cả hai cũng cảm thấy vui vui và chợt hiểu ra rằng đây là khâu chuẩn bị, khâu "tân trang" để biến những cô gái đồng quê chân chất đẹp mượt mà hơn bởi công nghệ làm đẹp . Sau đó các cô được hướng dẫn mỗi người nằm trên một chiếc giường êm ái, lại một cô nhân viên khác giúp họ rửa mặt và bắt đầu quá trình tẩy da chết, đắp mặt nạ chăm sóc da ... Đến chiều họ lại được đưa về phòng . Tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ và tự tin hơn sau một ngày đi tân trang sắc đẹp .

Hôm sau họ lại được dắt tới một tiệm cắt uốn tóc . Hết nhuộm đủ màu, lại uốn và sấy, chải tạo kiểu ... Cũng xế trưa các cô mới được

dắt về phòng . Vừa ăn trưa vừa khen nhau đẹp, thì bà A Kíu tới, hôm nay bà ta có vẻ vui vẻ và thân mật hơn :

- Ngày mai sẽ có người tới chỉ có mấy cung cách đi đứng, cách cười chào . Ngày mốt nghỉ xả hơi một ngày . Sáng Chủ Nhật làm ơn thức sớm và thay đồ đẹp . Khoảng 8 giờ sẽ có chuyên viên trang điểm tới trang điểm cho mấy cung và 10 giờ thì đi "biểu diễn"

Nói xong bà ta ngắm nghía lại từng người có vẻ rất hài lòng và đi ra khỏi phòng . Đúng như bà A Kíu nói hôm sau có một người đàn ông và một người phụ nữ tới hướng dẫn cho các cô cách đi đứng giống hệt như các người mẫu trên sàn diễn thời trang vậy . Các cô đã quen với việc tắt bật kiểm sống, quen với những bước đi vững chãi khỏe mạnh và vội vàng, tắt bật thì nay phải thay đổi tư thế đi, phải tha thướt ẻo lả, uốn éo như con rắn, phải ưỡn mông, ưỡn ngực, hóp bụng, nín thở và mặt lúc nào cũng phải tươi cười . Khổ nhất là khâu mang giày cao gót cứ trọ tới trọ lui muốn trật cả chân .

Cuối cùng thì giờ phút quan trọng nhất cũng đến . Đêm hôm đó, vì hồi hộp hầu như không cô nào ngủ được, họ lo lắng hồi hộp suốt đêm . Đúng 8 giờ có ba "chuyên viên makeup" tới, họ tỉa lông mày và trang điểm rất kỹ lưỡng cho từng người . Sau đó những người đã chuẩn bị xong được dắt ra xe taxi và được đưa đến một nơi khác . Ở đây như một cái chợ . Có rất nhiều cô gái quê như Bé Bảy và chị Tuyền, cô nào cũng được ăn mặt và trang điểm xanh đỏ thật lộng lẫy, họ xếp hàng và đi ra từng tốp chậm rãi ... ai cũng cố gắng đi thật yếu điệu như bài đã học cách đó vài hôm . Một căn phòng rộng bày những hàng ghế dọc hai bên . Có khoảng mười mấy người đàn ông đứng ngồi lố nhố, già có, trẻ có, ốm có, mập có, cao có, lùn có , có người còn bị tật chân phải chống nạng . Họ xí xa xí xò với nhau bằng

thứ ngôn ngữ mà Bé Bảy chưa bao giờ nghe thấy . Bé Bảy quan sát hết lượt và nhìn thấy A Kíu và A Hoàng đang đứng xen lẫn trong đám đàn ông Đài Loan vừa cười vừa nói rôm rả . Bé Bảy siết chặt tay chị Tuyền, tay cô lạnh toát . Cô cảm giác tay chị Tuyền cũng đầm mồ hôi, cả hai đều quá hồi hộp chờ đến lượt mình, trống ngực đập thành thịch liên hồi .

Tới lượt mình, Bé Bảy giật thót mình khi có ai đó vừa đẩy mạnh vai vừa nói mau đi ra đi . Bé Bảy luống cuống bước đi như kẻ mộng du, quên cả bài học ưỡn hông, ưỡn ngực, nín thở, hóp bụng . Tim đập liên hồi Bé Bảy xuýt ngã nhào ra phía trước vì chân này vấp phải chân kia . Ra đến giữa "sân khấu" như 4 cô nữa trong lớp Bé Bảy bình tĩnh đứng lại vừa xoay mấy vòng, vừa cố nở một nụ cười gượng gạo . Có lẽ được chọn ngay, vì khác những cô kia, Bé Bảy được đưa vào bên trong, không phải biểu diễn nhiều vòng nữa . Người ta đưa Bé Bảy và 2 cô nữa về lại chỗ ở, trong đó có một cô bé mới 18 tuổi rất xinh xắn cùng phòng với Bé Bảy . Chị Tuyền không may mắn vì chưa có ai chọn nên chưa được về . Chiều hôm đó trở về chỗ ở trông chị phờ phạc và mệt mỏi, gương mặt tỏ rõ nỗi thất vọng . Sáng hôm sau chị Tuyền lại đi lần nữa và đến trưa chị đã về vui cười hơn hở .

- Cám ơn Trời Phật, tao đậu rồi Bé Bảy ơi ! Chị la toáng lên mừng rỡ khi chưa bước chân vào đến phòng .

Ở cùng phòng với Bé Bảy có 12 người thì có 7 cô không được chọn sau khi đã đi "biểu diễn" ba ngày liên tục . Những người này nghe nói sẽ bị trả về quê và phải trả lại toàn bộ chi phí ăn, ở , đi lại và các chi phí "tân trang" sắp đẹp, quần áo , trang điểm,... Thật khổ cho họ vì mộng đổi đời tan vỡ mà còn bị mang nợ . Nếu gia đình nào khá giả

hoặc vay mượn được đủ số tiền trả nợ thì họ được về quê . Còn gia đình nào không lo nổi số tiền trả nợ thì phải ở lại Sài Gòn làm việc cho đến khi trả hết nợ . Đa số các cô trong hoàn cảnh này sẽ bị dụ dỗ vào con đường mại dâm .

Bé Bảy, chị Tuyền và 3 cô khác cùng phòng được đưa tới nơi ở mới khang trang, sạch sẽ hơn . Ngay hôm sau các chú rể Đài đã đến gặp các cô dâu tương lai . Người chồng tương lai của Bé Bảy là một người đàn ông khoảng 45 tuổi, vừa mập lại vừa lùn, miệng ông ta luôn nhóp nhép nhai trầu và nhổ một thứ nước đỏ quạch như máu vào một ly nhựa . Bé Bảy cảm thấy lợm giọng và không dám nhìn ông ta . Tim cô vẫn đập liên hồi và lạnh toát rùng mình mỗi khi ông ta đặt bàn tay ngắn ngủn, no tròn như nải chuối sứ vào lưng Bé Bảy . Chú rể của chị Tuyền chính là người đàn ông có nước da tái, cao gầy và chổng nạng mà Bé Bảy đã nhìn thấy hôm đi "trình diễn" . Chị Tuyền có vẻ thất vọng, mặt buồn so, nhưng không thể thay đổi được gì . Bé Bảy có cảm giác cái nơi ra mắt và "trình diễn" để các chú rể Đài Loan chọn cho mình một cô dâu, như là một cái chợ buôn người không hơn không kém . Và cái chợ đó đã hoạt động xôm tụ công khai giữa lòng thành phố .

Chồng tương lai của Bé Bảy có vẻ rất bận rộn, ông ta liên tục có điện thoại và nhóp nhép nhai trầu và hút thuốc . Bỏ điện thoại xuống lại nói huyền thuyên với bà A Kíu . Họ trao đổi gì với nhau, Bé Bảy không thể hiểu . Hôm sau nữa ông ta cùng với bà A Kíu dắt Bé Bảy về nhà . Vì không được báo trước nên ba bá Bé Bảy đều không có nhà . Bé Bảy và em Út vội chạy đi kêu ba má về và họ lại ngồi ở nhà trước bàn bạc với nhau . Lần này không phải băm rau muống cho heo nên Bé Bảy đã nghe ngóng toàn bộ câu chuyện . Họ đưa trước cho gia

đình Bé Bảy một số tiền để chuẩn bị đám cưới vào ngay tháng sau gồm tiền quét vôi lại nhà và làm tiệc cưới .

Họ đi rồi Bé Bảy từ nhà sau chạy lên vừa khóc vừa ôm chặt tay má .

Má cũng rưng rưng . Ba Bé Bảy bình tĩnh hơn :

- Có gì đâu mà khóc, thằng đó hơi già một chút nhưng giàu có . Cô Kíu nói nó là ông chủ ở bến . "Củi tre dễ nấu, chồng xấu dễ xài", già nó mới thương yêu, chiều chuộng . Má con mày cặn nghĩ quá . Thôi vô nhà rửa mặt đi rồi lo công chuyện, 1 tháng mau lắm coi chừng không kịp đâu .

Một tháng chờ đến ngày đám cưới sao mà trôi qua vùn vụt . Bé Bảy thay vì vui và mong sớm về nhà chồng như các cô dân khác thì lại lo lắng âu sầu, đêm nào cũng mất ngủ và mơ thấy những giấc mơ khủng khiếp . Mới có 1 tháng mà trông Bé Bảy khác xưa, trầm lặng, ít nói, lúc nào cũng như người mất hồn . Cuối cùng thì ngày cưới cũng đến . Nhà cửa được quét vôi lại . Ngói cũng được thay những viên nứt, bể . Nhà cửa cũng được trang trí từ cổng vào đẹp và trang trọng hơn hẳn đám cưới các chị của Bé Bảy . Nghe bà A Kíu nói chỉ tổ chức đại khái ở đây để chụp hình quay phim thôi, mai một qua đó sẽ tổ chức lại linh đình hơn nữa .

Đúng 11 giờ Chú rể tới, đàn trai không có ai, vẫn bà A Kíu, cô A Hoàng và một số người khác . Họ cũng chuẩn bị quả và xính lễ như một đám cưới truyền thống . Đám cưới có vẻ đầy đủ hơn những đám cưới khác ở quê Bé Bảy, nhưng sao mà buồn bã như một đám ma . Ăn xong mọi người đều vội vã ra về chứ không ngồi lại ăn nhậu chuyện trò đến khuya vì cô dâu ngay sau buổi tiệc phải theo chú rể về Sài Gòn .

Vẫn Ba đưa Bé Bảy ngược dòng nước chèo xuồng qua sông như lần

trước . Nhìn những cánh lục bình trôi trên sông, mắt Bé Bảy cay cay và nhạt nhòa lệ , chợt nghĩ đời mình chẳng khác gì những cánh lục bình không biết trôi về phương nào . Cái xóm nghèo, thưa thớt những mái nhà thấp lè tè phủ đầy rêu phong đã dần xa khuất sau những bụi cây um tùm mọc bên sông . Lúc này Bé Bảy đã không dám nhìn cảnh má và các chị đứng bên chiếc cầu bắc từ vườn nhà ra sát mé sông để cột ghe . Bé Bảy sợ nhìn thấy những giọt nước mắt nóng hổi chảy ra từ đôi mắt nhăn nheo đầy những vết chân chim, dấu tích của thời gian, của những năm tháng cơ cực hy sinh tất cả cho đàn con của má . Người đàn ông được gọi là chồng ngồi ngay bên cạnh Bé Bảy, miệng vẫn nhóp nhép nhai trầu, thỉnh thoảng lại nhòai người ra bên ngoài phun phì phì xuống dòng sông chất nước đỏ quạch gớm ghiếc .

Lên đến bến sông vẫn bóng ba gầy gò lưng đã cong cong bước xiêu vẹo dưới bóng nắng xế chiều . Không kềm được nước mắt như lần trước, mắt ba đỏ hoe, ba vội lấy tay áo quệt giọt nước mắt vừa lăn dài ra khỏi cái hố mắt sâu hoắm nhăn nheo . Ba không dặn dò gì cả vì cả đêm qua ba và má đã nói chuyện rất nhiều với Bé Bảy . Ba chỉ choàng vai ôm chặt Bé Bảy như hồi còn bé và vỗ vỗ nhẹ vào vai như vỗ về con gái . Người được gọi là chồng nắm tay Bé Bảy kéo đi về phía chiếc xe màu trắng phủ đầy hoa . Vừa bước đi theo chồng Bé Bảy vừa ngoảnh mặt lại nhìn theo bóng ba đang đứng bất động nơi bến sông . Bé Bảy òa khóc và gọi lớn Ba ơi !....

Những người dân bên sông đứng nhìn theo cô dâu xinh đẹp lên xe theo chồng, kẻ chê, người khen ... Theo chồng bước lên xe, Bé Bảy cúi gằm mặt không dám nhìn ai . Chiếc xe đưa dâu lộng lẫy đưa Bé Bảy xa dần vùng quê sông nước, nơi mà Bé Bảy đã sinh ra và lớn

lên, nơi đã nuôi nấng v` ôm ấp cả tuổi thơ không sung sướng đầy đủ, nhưng hồn nhiên một màu tinh khiết .

Người ta đưa Bé Bảy đến một khách sạn ở một con đường nhỏ gần Nguyễn Tri Phương, cái khách sạn không lớn lắm nhưng cũng khá sang trọng . Một phòng cưới được trang hoàng khá công phu . Trước cửa phòng được trang trí bằng những chữ Hoa và khung vải màu đỏ rực rỡ . Bé Bảy thẫn thờ như người mất hồn cùng chồng bước vào phòng, nước mắt vẫn lăn dài trên má .

Chồng Bé Bảy còn nói cười ha hả với Bà Kíu và vài người khác bên ngoài hành lang . Bé Bảy không hiểu họ nói gì với nhau . Bé Bảy vào phòng tắm đóng chặt cửa lại và lặng lẽ khóc . Bé Bảy vẫn để mặc cho những dòng lệ lăn trên má, trôi cả những lớp phấn son nhoè nhoẹt .

Tiếng cửa đóng ầm và tiếng lách cách khóa cửa bên ngoài làm Bé Bảy giật mình . Cô đứng co quắp nép sát vào góc phòng tắm, chân tay run lẩy bẩy như sắp lên cơn sốt . Nước mắt vẫn chảy dài trên hai má, trống ngực đập thình thịch . Bé Bảy cắn chặt môi cố nén tiếng nức, cô khẽ gọi Ba ơi ..! Má ơi ... !

Tiếng đập cửa thình thịch làm Bé Bảy choàng tỉnh . Chân tay cô lạnh cóng, người co quắp như muốn tự vệ . Cô thực sự hốt hoảng khi nghĩ tới người đàn ông xa lạ được gọi l` chồng đang chờ cô ở bên ngoài . Chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, cô cảm thấy ghê sợ ông ta, cảm thấy con người đó thật xa lạ đối với cô . Gặp nhau vài lần ngắn ngủi nhưng chưa bao giờ có thể chuyện trò, tất cả đều thông qua bà A Kíu . Bé Bảy vẫn đứng nép vào xó phòng run rẩy, mặc cho những tiếng đập cửa ngày càng dồn dập bên ngoài . Bỗng cánh cửa bật mở, ông ta xuất hiện và nói gì đó Bé Bảy không hiểu, có vẻ như năn nỉ, trấn

an, thái độ của ông ta rất từ tốn và dịu dàng . Bé Bảy nhìn ông ta bằng đôi mắt sợ hãi, ông ta tiến tới gần, nắm lấy tay cô, Bé Bảy cảm thấy yên tâm hơn vì thái độ của ông . Bé Bảy bước theo ông ra ngoài một cách vô thức ...

Sống với chồng 3 ngày ở căn phòng tân hôn trong khách sạn .

Chồng Bé Bảy phải trở về Đài Loan, nghe nói là lo công việc . Bé Bảy lại trở về quê với ba má, chờ làm xong thủ tục mới theo chồng về Đài Loan .

Vừa xuống xe nhìn thấy dòng sông quen thuộc, trong lòng Bé Bảy cảm thấy bồi hồi đến lạ kỳ, mới xa quê có vài ngày mà Bé Bảy có cảm giác như đã xa lâu lắm rồi . Ngồi trên xuồng nhìn dòng sông lặng lẽ trôi, những cánh hoa lục bình tím trôi theo dòng nước, Bé Bảy cảm thấy nhớ nhà, nhớ ba má da diết ... Về đến nhà, mọi người đều đi vắng, con Vàng chạy ra ngoắc đuôi lia lịa mừng rỡ . Bé Bảy chưa kịp leo lên bờ nó đã nhảy tót lên liếm vào mặt cô và kêu lên mừng rỡ . Hôm đó Ba lại bắt gà làm thịt và mời các anh chị sang chơi .

Hơn hai tháng sau, mọi thủ tục đã hoàn tất . Chồng Bé Bảy không thể trở lại Việt Nam đón Bé Bảy được . Ông ta đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, mua sẵn vé máy bay và nói sẽ đón Bé Bảy ở phi trường bên Đài Loan . Càng gần tới ngày ra đi Bé Bảy càng cảm thấy yêu quê hương, yêu mái nhà còn nhiều thiếu thốn nghèo nàn . Bé Bảy càng thương ba má và các chị em hơn . Chuyến bay khởi hành lúc 11 giờ nên cả gia đình bé Bảy phải lên xe từ 2 giờ sáng khi trời còn tối . Ba má và các chị đã dặn Bé Bảy đủ mọi chuyện từ mấy ngày hôm trước . Trên xe mọi người đều im lặng, không ai dám dấn động tới sự chia tay, mọi người sợ Bé Bảy khóc và nhất là sợ má sẽ không chịu nổi vì đau khổ .

Vì gia đình, vì muốn Ba má và các em đỡ cơ cực, Bé Bảy đã phải liều mình lấy người không có tình cảm, đã chấp nhận sống nơi dad^ t khách quê người mà không hề biết số phận sẽ đi đâu, về đâu .

Đường vắng, xe chạy rất nhanh, những lũy tra làng, những hàng dừa, hàng cau, những vườn nhãn, vườn cam ... vun vút lướt qua .

Trời cũng bắt đầu sáng Bé Bảy lại dõi mắt ra ngoài cửa sổ xe, như muốn nhìn lần cuối những cảnh vật thân thương đã nuôi cô lớn lên .

Có lẽ đã quá mệt nên má đã ngủ hay má cố kềm chế sự đau khổ phải xa con ? Đôi mắt má khép hờ . Ánh sáng bên ngoài chiếu vào xe Bé Bảy nhìn thật sâu vào khuôn mặt má, nhìn mái tóc đã điểm nhiều sợi bạc bay lòa xòa trước trán, nhìn khoé mắt vẫn còn đọng những giọt lệ sáng nay, nhìn đôi vai gầy run run đều đều mỗi khi xe vượt qua những quãng đường xấu , nhìn đôi tay má nhăn nheo, chai sạn vì làm lụng vất vả . Đôi vai Bé Bảy lại run lên và những giọt nước mắt nóng hổi lại trào ra .

Đến phi trường đã có người của công ty dịch vụ chờ sẵn họ dặn dò Bé Bảy rất nhiều chuyện . Ba lo lắng vì Bé Bảy chưa bao giờ xa nhà và nhất là chưa bao giờ xuất ngoại và đi máy bay . Ba chạy theo người đàn ông vừa dặn dò Bé Bảy mong ông ta giúp đỡ chỉ dẫn tận tình cho Bé Bảy . Người đàn ông đó nhìn Bé Bảy bằng một cặp mắt thương hại . Cuối cùng ông ta nói với Ba rằng sẽ tìm ai đó chung chuyến bay đất Bé Bảy . Ông ta đưa cho Bé Bảy passport, visa vào Đài Loan và vé máy bay, ngoài ra còn có tờ khai xuất cảnh đã khai sẵn và dặn dò rất kỹ . Bé Bảy chia tay mọi người mắt vẫn nhật nhòa lệ . Chị Hai đã diu má lên xe ... vì sợ má sẽ xỉu . Ba cũng quay mặt đi không dám nhìn . Bé Bảy lừng chừng mãi không thể bước đi . Người đàn ông liên tục hối Bé Bảy mau vào làm thủ tục . Chị Hai, Chị Tư,

Chị Sáu và các em đều khóc . Bé Bảy nhìn với theo bóng ba giữa dòng người chen lấn, bóng ba nhỏ bé, ốm yếu, tay Ba vẫn vẫy và mắt hút trong dòng người đông đúc . Bé Bảy đã vào trong phi trường, vẫn ngoảnh đầu lại nhìn các chị em, chân bước đi nhưng hồn còn ở lại .

Cuối cùng người đàn ông cũng tìm được một người đàn bà để gửi Bé Bảy, đó là một bà Người Hoa, Bà ta sang Đài Loan thăm con gái . Bé Bảy chỉ biết đi theo người đàn bà tốt bụng đó và làm theo sự chỉ dẫn của bà . Cùng chuyến bay có nhiều cô gái khác cũng về Đài Loan đoàn tụ với chồng . Và có hai cô khác cũng được bà người Hoa tốt bụng dắt chung với Bé Bảy . Một cô tên Hồng ở Cần Thơ, một cô khác tên Hương ở Long An .

Hơn 3 giờ đồng hồ trên chuyến bay, họ đã có dịp trò chuyện với nhau ... và vì gặp được người cùng cảnh ngộ, nên Bé Bảy cũng cảm thấy nguôi ngoai và an tâm phần nào . Bà người Hoa dắt 3 cô đến cửa thì cáo từ, con gái và con rể bà ấy đã đến đón . Bé Bảy nhìn dáo dác tìm chồng nhưng không thấy . Hồng đã nhìn thấy chồng và tạm biệt hai bạn, cô ta có vẻ rất vui vẻ vội vã theo chồng mắt hút . Còn lại Bé Bảy và Hương vẫn đứng chờ chồng đến đón, ở cửa bên kia có 3 cô khác cũng đang đứng đón chồng . Nửa giờ sau, một trong ba cô đó lại có người đến đón . Các cô còn lại đã có cô bật khóc vì lo sợ . Bé Bảy cố gắng giữ bình tĩnh, cố gắng không khóc và vẫn kiên nhẫn đứng chờ . Không ai nói ai câu nào, túm tụm đứng thành một góc buồn rĩ rượi . Hơn một tiếng sau Bé Bảy nhìn thấy chồng từ xa, ông ta chạy đến và cũng nhìn thấy Bé Bảy . Bảy vội vã đẩy xe hành lý bước vội theo chồng . Cô ngoảnh lại vẫy tay chào mọi người . Cả 4 cô đều khóc, họ lo lắng vì bị bỏ lạc lõng bơ vơ giữ nơi xa lạ, không

quen biết ai, không biếng tiếng tăm ... lo lắng vì trời cũng đã sắp tối, lo lắng không biết đêm nay họ sẽ ngủ ở đâu ? Bé Bảy cảm thấy mừng vì đã gặp được chồng, mừng vì số phận của cô vẫn còn may mắn hơn những người khác .

Bước vội vã theo chồng lên một chiếc xe bus hai tầng và ngồi trên xe suốt 4 giờ đồng hồ, xe chạy trên đường cao tốc với tốc độ rất nhanh . Nhìn những cảnh vật lạ lẫm lướt qua bên đường, Bé Bảy chợt nhớ quê, nhớ nhà da diết, nước mắt lại trào ra . Bên cạnh người chồng đã ngủ và ngáy đều đều . Bé Bảy nhìn những ánh đèn lấp lánh bên đường, có những đoạn đường xe chạy bên trên, phía dưới là thành phố rực rỡ ánh đèn màu xanh đỏ . Có những đoạn chui xuyên qua vách núi ... Bé Bảy thấy mình đã đi về một nơi quá xa, không biết đến bao giờ mới có thể trở về nhà.

Trời đã tối hẳn, xe ngừng lại và mọi người lạng lế xuống xe . Bé Bảy cùng chồng cũng xách hành lý xuống xe . Ông ta nói gì đó với Bé Bảy nhưng cô không hiểu . Họ đứng bên lề đường . Ông dùng cellphone gọi cho ai đó và lại cùng Bé Bảy đứng chờ . Bé Bảy cảm thấy tay chân mỏi mệt, mắt đỏ và xưng húp vì khóc nhiều . Quá mệt cô cũng không thèm để ý đến người chồng đang đứng bên cạnh mình . Khoảng 15-20 phút sau thì có một chiếc xe hơi trờ tới, chồng Bé Bảy chất hành lý vào cốp xe . Người lái xe trông rất giống chồng Bé Bảy, Bé Bảy đoán là em trai ông ta . Hai người đàn ông nói chuyện với nhau suốt dọc đường . Họ rời thành phố, đường rất vắng vẻ và nhiều đèo dốc, một bên là vách núi cao chót vót, một bên và vực sâu và phía xa xa là những ngọn núi san sát nhau . Họ cứ đi như thế, đi mãi ... đi mãi . Bé Bảy cũng không biết họ đã đi bao lâu . Cô cảm thấy rùng mình vì không gian lạnh lẽo, vắng lặng và núi non

ngày càng hun hút hiểm trở . Chiếc xe trờ lên leo hết ngọn núi này đến ngọn núi khác . cuối cùng nó rẽ vào con đường nhỏ và dừng trước cổng . Chồng Bé Bảy xuống xe mở cổng, xe chạy vào sân và ngừng hẳn . Bé Bảy bước xuống xe, xung quanh tối đen, cây lá xum xuê . Bé Bảy nhìn lên trời không một ánh trăng sao . Phía xa khuất dưới tàn cây có ánh đèn hắt ra từ một ngôi nhà . Bé Bảy theo hai người đàn ông bước vào ngôi nhà ấy .

Ngồi trong nhà là hai ông bà già khoảng trên dưới 80 tuổi, ông cụ có vẻ ốm yếu ngồi trên xe lăn . Bà cụ ngồi ở sofa bên cạnh có vẻ còn khỏe mạnh . Chồng Bé Bảy ra hiệu bảo cô bước vào nhà . Cô đoán hai ông bà già là Ba má chồng nên khoanh tay lễ phép chào . Chồng Bé Bảy đưa cô vào một căn phòng nhỏ phía sau phòng khách . Bé Bảy ngạc nhiên vì cuộc sống của họ ở đây cũng khá đơn giản chứ không cao sang như cô từng tưởng tượng . Nền nhà cũng lát gạch bình thường chứ không lát gạch bóng loáng và trải thảm như căn phòng tân hôn ở khách sạn hôm nào . Tường cũng có vẻ cũ kỹ và chỉ quét vôi giản dị như nhà Bé Bảy . Nhà cũng chỉ có 1 tầng trệt chứ không cao chót vót như những căn nhà ở Sài Gòn . Ngoài hai ông bà già gia đình còn có thêm người em chồng, cô em dâu và con trai của họ, ngoài ra còn có cô em gái chưa chồng cũng ở chung nhà. Bé Bảy cảm thấy sợ những người đàn bà, vì cặp mắt họ luôn nhìn Bé Bảy có vẻ dò xét và khinh miệt .

Đêm đó Bé Bảy ngủ rất ngon vì quá mệt mỏi sau chuyến đi vất vả . Sáng hôm sau khi giật mình tỉnh giấc thì mặt trời đã lên cao . Cô lo lắng vì sợ mọi người mắng . Chồng cô đã dậy từ lúc nào và đi làm không có nhà. Bé Bảy chạy xuống bếp thấy ba má chồng đang ăn sáng . Cô cố nở một nụ cười tha6n thiện và khép nép bước ra ngoài .

Tối hôm qua vì trời tối nên không nhìn thấy rõ. Xung quanh nhà họ xum xuê cây lá, những cây cam thấp lè tè nhưng quả trĩu cành, chen lẫn là những cây bưởi. Ra khỏi vườn cây Bé Bảy có thể nhìn bao quát khu vực xung quanh, nhìn thấy những dãy núi nhấp nhô cũng trồng đầy cam, chín vàng.

Thì ra gia đình chồng cô sống trên một ngọn núi trồng đầy cam, Bé Bảy tìm quanh, không có một ngôi nhà nào ở gần. Phóng tầm mắt thật xa đến dãy núi phía xa xa mới có một căn nhà khác. Nhà chồng Bé Bảy ở miền núi và cách thành phố khá xa. Bé Bảy cũng cảm thấy yên tâm và thích quang cảnh ở đây, cô nghĩ sẽ phù hợp hơn với một cô gái quê sống ở miền sông nước như cô. Và cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Ba má chồng đã già, nhất là ba chồng sức khỏe rất yếu, sau một lần bệnh nặng ông không còn đi lại được mà suốt ngày ngồi trên xe lăn. Từ ngày về làm dâu nhà chồng Bé Bảy trở thành người chăm sóc chính cho ông. Từ việc lo cơm nước cho ông ăn đến việc thay quần áo, tắm rửa, vệ sinh đều một tay Bé Bảy lo. Cực khổ mấy cũng không sao, nhưng ông hay cáu gắt không hài lòng, thường la mắng cần nhằn Bé Bảy, dù cô đã cố gắng hết sức chăm sóc ông. Có lẽ vì căn bệnh hành hạ, có lẽ vì không đi lại được, có lẽ vì suốt ngày ông phải ngồi trong nhà, vì tuổi đã cao ... hoặc vì muôn ngàn lý do nào khác nữa mà Bé Bảy không lý giải được, nhưng hình như lúc nào ông cũng không vui và luôn miệng chửi mắng mọi người. Bé Bảy là người gần gũi vì phải chăm sóc lo lắng hàng ngày cho ông, nên bị ông mắng chửi nhiều nhất. Giặt quần áo cho ông, ông cũng không mặc chề ngựa, vứt xuống đất bắt Bé Bảy nhặt đi giặt lại. Nấu cơm cho ông ăn hôm thì chề mặn, khi chề nhạt, lúc lại chề dai chề cứng.

Nói chung Bé Bảy đã cố gắng mọi cách như vẫn không thể làm vừa lòng ông .

Má chồng Bé Bảy rất hiền, dù tuổi cũng đã cao nhưng lúc nào Bà cũng làm hết việc này đến việc nọ . Không thể nói chuyện được với bà, nhưng lúc nào ánh mắt hiền từ của bà đầy vẻ thông cảm cũng nhìn Bé Bảy một cách trù mến . Trong gia đình chỉ có Bà là người quan tâm và yêu thương Bé Bảy . Mỗi lần nhận được sự quan tâm của bà, Bé Bảy lại nhớ tới người mẹ tàn tạ sớm hôm nơi quê nhà và trào nước mắt . Bé Bảy cảm thấy thương bà và nghĩ rằng cuộc đời của bà chắc chắn cũng chịu nhiều bất hạnh . Thương bà Bé Bảy cố gắng chịu đựng và hết lòng chăm sóc ba chồng để bà bớt phải nghe những lời mắng chửi của ông chồng khó tính .

Hai vợ chồng em chồng Bé Bảy cũng ở một căn phòng đối diện . Cậu em chồng thì có vẻ vô tư không để ý chuyện gì . Tuy nhiên cô em dâu thì khá đanh đá, hay dèm nhó và ganh tị với Bé Bảy , hắt là khi thấy má chồng có vẻ cưng chiều Bé Bảy hơn . Đã có nhiều lần cô ta rấp tâm hại Bé Bảy bằng cách thêm muối vào nồi canh, bật lửa lớn cho khét cá Bé Bảy đang chiên ... Và ác độc nhất là cô ta hay lân la nói xấu Bé Bảy với ba chồng khiến càng ngày ông càng ghét Bé Bảy hơn . Cô em gái thì cũng không hơn gì cô em dâu, họ hợp tác với nhau chống lại Bé Bảy, bày ra đủ mọi chuyện để hãm hại cô .

Tất cả những chuyện như vậy lúc đầu làm Bé Bảy rất buồn phiền, cô cảm thấy cô độc trong căn nhà không ai đứng về phía mình và hoàn cảnh như vậy càng làm Bé Bảy nhớ nhà hơn . Nhưng vẫn không khổ tâm bằng việc chồng cô không có chút tình cảm gì với cô . Anh ta không phải là ông chủ như Bà A Kíu nói mà chỉ là một tài xế lái xe tải . Anh ta hầu như rất ít thời gian ở nhà. Hôm nào về tới nhà cũng say

xỉn và mắng chửi đập phá . Bản tánh của anh ta có lẽ giống hệt cha anh ta . Ngoài chứng mê rượu chè nhậu nhẹt, anh ta còn rất mê cờ bạc . Bao nhiêu tiền bạc đều đổ vào xòng bạc hết . Thua bài, buồn bã, chán nản lại đi uống rượu ... cứ như vậy ngày nào cũng rất khuya mới về nhà. Có những đêm chờ cửa đến gần sáng vẫn không thấy chồng về, không dám chớp mắt vì sợ về tới nhà cửa khóa anh ta sẽ đập cửa là la hét ầm ĩ làm ba chồng thức giấc . Bé Bảy chỉ biết ngồi trong bóng tối làm mọi cho bảy muỗi bu kín chân và khóc thương cho phận mình .

Rồi Bé Bảy có thai, đưa con trai chào đời trong sự thiếu thốn tình cảm của cha . Nó ềo uột và thường đau ốm luôn . Bé Bảy cũng lo lắng đứa con của mình sẽ nhiễm những tính xấu của ba nó . Những đêm con bệnh, một mình Bé Bảy vừa ôm con vừa khóc, chạy ra chạy vào không biết phải làm sao . Người chồng vô trách nhiệm lo cho thân hần còn không xong, chẳng bao giờ hần thêm đã động tới mẹ con Bé Bảy xem chết sống thế nào . Khi con 7 tháng tuổi, nó bị sỏi rất nặng, nóng sốt liên tục cả tuần không thuyên giảm . Một đêm trời mưa bão, con lên cơn động kinh vì sốt quá cao . Bé Bảy hoảng sợ khóc lóc cầu cứu mọi người, cuối cùng người em chồng thương tình đã đưa con Bé Bảy đến bệnh viện, may mà cứu kịp . Lúc đó, người cha vô trách nhiệm của nó vẫn ngồi ở sòng bạc, mặc cho Bé Bảy ba lần bảy lượt điện thoại cầu cứu hần về đưa con đi bệnh viện nhưng hần đều giả điếc giả câm như không nghe thấy gì . Sau lần đó, con Bé Bảy đã trở thành đứa trẻ kém phát triển do bị ảnh hưởng trực tiếp đến não trong cơn động kinh .

Người duy nhất thương yêu và quan tâm đến Bé Bảy thì lại sớm từ bỏ cõi đời . Bà ra đi bất ngờ bởi chứng tai biến mạch máu não, bà

nằm hôn mê ở bệnh viện khoảng một tuần và mất . Cái chết của Bà khiến cho Bé Bảy suy sụp tinh thần, vì chỗ dựa duy nhất về tinh thần của Bé Bảy cũng không còn . Cô khóc thương mẹ chồng như khóc chính mẹ ruột của mình vậy . Mộ của bà được chôn sau vườn cách nhà không xa lắm . Từ khi bà mất, ngày nào hai mẹ con Bé Bảy cũng ra mộ thắp nhang cho mẹ và mong bà phù hộ để cuộc sống của Bé Bảy và con trai đỡ vất vả hơn .

Từ ngày mẹ chồng mất, mọi người càng mắng chửi Bé Bảy nhiều hơn, con Bé Bảy cũng luôn bị đũa con em chồng ăn hiếp và đánh đập . Bé Bảy chẳng biết phải làm gì để có thể trở về quê hương, cũng không có cơ hội gặp ai mong được giúp đỡ , càng không thể trốn khỏi cái nơi núi rừng trùng điệp này . Từ ngày về làm dâu, chỉ duy nhất một lần chồng Bé Bảy chở cô ra thành phố , còn lại quanh năm suốt tháng cô chỉ đi ra đi vào trên ngọn núi trồng cam của gia đình chồng . Đã có nhiều lần cô xin phép chồng về thăm cha mẹ, nhưng anh ta đều không nói gì và giận dữ bỏ đi .

Bé Bảy cũng nhiều lần viết thư về nhà cho ba má nhưng không dám than khổ sở vì sợ chỉ làm cho ba má lo lắng thêm . Hơn nữa ở đây việc gửi thư cũng không thuận tiện, có khi cả hai tháng bên nhà mới nhận được thư . Cuộc sống của Bé Bảy cứ lặng lẽ trôi đi như vậy và tuổi xuân của cô cũng sẽ lặng lẽ trôi qua nơi mảnh đất xa lạ vắng người và thiếu thốn tình thương này . May mà còn có đứa con trai, hai mẹ con suốt ngày thủ thỉ bên nhau làm niềm vui .

Lại một năm nữa trôi qua, cái Tết ở đây cũng không giống như quê nhà, và cứ mỗi lần Tết đến Bé Bảy lại buồn náo nê và nhớ nhà. nhớ Ba Má nhất . Tết năm nay, thiếu vắng má chồng, đã buồn đã tủi, lại càng buồn tủi hơn . Mùa đông năm nay nơi xứ người trời cũng trở

lạnh hơn những năm trước, nhất là vùng núi cao hẻo lánh như thế này nhiệt độ xuống rất thấp, tuy không có tuyết rơi nhưng ở đây gió rất lớn, những cơn gió mang cái lạnh buốt da thịt thật khó chịu . Nhưng cái lạnh bên ngoài vẫn không thấm vào đâu so với cái lạnh từ tâm hồn . Ấm con trên tay, Bé Bảy đứng nơi góc vườn ngóng về phương trời xa, nơi mà chiều chiều thường có những chiếc máy bay xé mây ầm ầm bay qua ... Bé Bảy nghĩ rằng hướng đó là hướng quê mẹ . Chiều nay cũng vậy, gió thổi thật mạnh, cái lạnh bên trong và cái lạnh của thời tiết bên ngoài quện vào nhau làm trái tim nhỏ bé của Bé Bảy buốt đau, nước mắt lại nhạt nhòa nhưng cô vẫn đứng đó lặng câm nhìn trân trân về quê mẹ và mong ước sẽ có một lần trở về để lại được bàn tay sạm nắng, chai sần của ba mẹ vỗ về như ngày xưa ...

Mỹ Dung

Mưa

Mưa ... những hạt mưa rơi như trút nước tấp vào mặt Vi buốt lạnh. Vi chột rùng mình và cảm thấy cái lạnh như thấm sâu vào tim,... trái tim cô đơn, lạnh lẽo đang co quắp ... cần được sưởi ấm ...

Mới ngày nào Vi còn ngây thơ hồn nhiên, thích đi dưới mưa, đón những hạt mưa rơi tí tách một cách thỏa thích. Vi không thèm mặc

áo mưa như lời Mẹ dặn ... cứ thế Vi đi dưới trời mưa, uống những hạt mưa ngọt ngào, vừa đạp xe Vi vừa ngêu ngao hát những tình khúc về Mưa ...

Mưa Sài Gòn thường đến thật nhanh và bất ngờ, có khi trời đang nắng, bỗng dưng mưa ào ào ... để rồi lại tạnh thật mau . Vi ước gì chuyện tình buồn của Vi cũng mau chóng qua nhanh như những cơn mưa bất chợt . Người ta bảo rằng "sau cơn mưa, trời lại sáng", Vi mong sao sau cơn mưa, hoa cỏ sẽ xanh tươi hơn ... và Anh sẽ lại quay trở về với Vi ...

Hôm nay ... mưa như rơi nặng hạt hơn, buốt giá hơn . Vi không cảm thấy thích những hạt mưa rơi đọng trên mắt, trên má, trên môi ... dịu ngọt, âu yếm như bàn tay Anh vuốt ve . Cũng những hạt mưa ấy nhưng sao hôm nay như mặn chát trên môi Vi ... Vi đang uống những giọt mưa ... hay nếm vị mặn đắng của nước mắt mình ?

Anh bảo rằng " Vi là tất cả của Anh, là tình yêu đầu tiên và duy nhất của Anh ..." . Anh bảo rằng " Không có Vi, đời Anh trở thành vô nghĩa ... Vi là ánh sao, là mặt trời sưởi ấm trái tim Anh ... " . "Anh thầm cảm ơn Vi đã cho Anh biết vị ngọt của Tình Yêu ..." . Anh ơi, những lời này của Anh mãi mãi vẫn in đậm trong trái tim Vi ... Còn Anh, Anh đã vội lãng quên hết rồi phải chăng Anh ?

Nhớ hôm nào Anh dìu Vi đi dưới trời mưa ... Anh nói Anh không thích mưa ... vì tuổi thơ của Anh đã khổ lại càng khổ hơn mỗi khi trời mưa . Anh kể mỗi lần trời mưa nhà Anh trở thành một cái hồ chứa nước của cả xóm : nước từ trên trời rơi xuống, nước từ bốn bên tạt vào, nước từ đầu xóm tràn vào nhà ... Có những đêm Trời không thương, mưa suốt ... mấy Mẹ con Anh phải thức trắng đêm để đối chọi với cơn mưa . Những ngày có bão, mưa suốt từ sáng tới chiều, là những

ngày cả nhà Anh phải ăn xôi trừ cơm ... vì mưa gió, gánh xôi của Mẹ không bán được cho ai . Nghe Anh kể Vi đã sụt sùi khóc ... Vi thương Anh và thầm nghĩ sẽ không bắt Anh cùng Vi đi chơi dưới trời mưa nữa .

Hôm nay trên đường đi học về nhà, trời lại mưa ... nhớ những câu chuyện của Anh, Vi đã không đi dưới mưa như mọi lần nữa mà tấp vào một mái hiên trú mưa ... Nhớ ngày đầu Vi gặp và quen Anh ... cũng dưới một mái hiên trú mưa như thế này . Vi đang hồi tưởng về những kỷ niệm êm đềm ngày xưa thì thấy Anh chở một người con gái khác tình tứ trong mưa ... Vi dụi mắt, Vi nghĩ là Vi đã nhìn lầm ... nhưng không, chính là Anh, vẫn nụ cười rất duyên ấy, vẫn mái tóc bồng bênh lãng mạn ấy, vẫn dáng Anh cao cao ngày nào che bớt những hạt mưa và cơn gió vô thường cho Vi ... Vi vội chạy theo, nhưng không kịp nữa, hai người đã mất hút dưới làn mưa bay . Vi đứng giữa ngã tư ... thẫn thờ, như còn nghe văng xa xa tiếng cười hạnh phúc của Anh bên người yêu mới ... Bóng Anh đã khuất, Vi không biết Anh cùng người yêu đi về lối nào ... chợt thấy con tim nhói đau như có ai đâm hàng trăm nhát dao ... Anh biết chằng, tim Vi đang ứa máu ? Anh có biết chằng, Anh đã làm tan nát trái tim Vi ? Tiếng ai đó quát thật to "đèn xanh mấy lần rồi, sao không đi, đứng dưới mưa hoài, bộ điên hay sao ?" . Tiếng quát làm Vi giật mình . Điên ư ? Phải rồi Vi đã điên thật rồi ... không biết đi đâu, về đâu nữa ... Nhớ ngày nào Anh bảo "không có Vi đời Anh thành vô nghĩa" ... lúc đó Vi thật ngây thơ, chỉ cười và không hiểu hết những gì Anh nói . Chính lúc này đây Vi mới hiểu người ta đau như thế nào, hụt hẫng như thế nào khi mất người yêu . Anh có biết không Anh ? Vi thấy đời thật vô nghĩa ... vì Vi ý thức được rằng đã mất Anh, mất đi Tình Yêu

đầu tiên và duy nhất của mình, mất thật rồi Anh ơi! ... Vi không thể tiếp tục đi ... Vi loạng choạng dắt xe vào lề đường . Quần áo ướt sũng ... mưa vẫn rơi dường như nặng hạt hơn ... cái lạnh bên ngoài không bằng cái lạnh từ trái tim đang nhói đau ... buốt giá, tái tê ... Vi tưởng chừng như trái tim đã đóng băng vì lạnh, vì đớn đau ... tim Vi như ngừng đập ... Vi cảm giác khó thở ... muốn gào thét to "Anh ơi, Anh đừng bỏ em ..." nhưng như nghẹn lại không thể nói nên lời . "Không có Anh ... đời trở thành vô nghĩa" câu nói ấy vang vẳng mãi bên tai Vi ... ý nghĩ tìm đến cái chết cứ chập chờn ẩn hiện trong đầu Vi ... Đầu óc Vi nặng trĩu, vô thức ...

Tiếng thắng xe nghe rộn tai cùng với tiếng thét của người tài xế " Muốn chết hả ?" làm Vi bừng tỉnh ... Vi chợt nghĩ đến Mẹ, Mẹ chỉ có một mình Vi . Mẹ sẽ như thế nào nếu mất Vi ? Hình ảnh Vi nằm sóng soài trên vũng máu, lạnh giá giữa trời mưa ... Hình ảnh Mẹ vừa khóc vừa gọi tên Vi, Mẹ hỏi hả, chen lấn giữa bao người đứng xem một tai nạn giao thông vừa xảy ra ... Hình ảnh Mẹ Vi quy ngã vì nỗi đau mất con ... Vi chợt rùng mình ... cảm thấy có lỗi với Mẹ Vi tự trấn tĩnh mình "Vi ơi, hãy tỉnh lại đi, mày đang nghĩ gì, đang định làm gì vậy Vi ? Tự hủy hoại mình là hèn nhát, người tình phụ như Anh có xứng đáng với Tình yêu của Vi không ? Có đáng để Vi phải chết một cách oan uổng như vậy không ?"

Vi đứng dậy và quyết định về nhà ... có lẽ Mẹ đang lo lắng và chờ Vi về ăn cơm . Vi cố nhoẽn miệng cười một cách gượng gạo, mặc áo mưa và vội vã về nhà ...

Mỹ Dung

Mưa bong bóng

Suốt mấy ngày nay, ngày nào trời cũng đổ mưa ... Mưa không đến bất ngờ và tạnh bất ngờ như thường lệ ... Mưa như dai dẳng hơn, rả rít hơn . Có lẽ lại có bão ở miền Trung ? Nhi nhớ lời Ngoại nói khi còn sống mưa bong bóng rất lâu tạnh . Nhi ngồi đây đếm những hạt mưa rơi buồn da diết . Nhìn những giọt nước đọng trên thềm nhà thành những bong bóng trôi lập lòe và bỗng chốc lại tan ra trong làn nước . Nhi chợt nhớ tới một câu hát ru " Trời mưa bong bóng bập bồng, Mẹ đi lấy chồng con ở với ai ?" ... Lòng Nhi bỗng đau nhói như đứt từng đoạn ruột , nhìn con trong giấc ngủ say, thơ ngây và đẹp tựa thiên thần . Nhi như tỉnh cơn mơ, tự bao giờ lệ đã hoen mi, rơi ướt cả áo con .

Ngoài kia mưa vẫn rơi ... rơi mãi ... Nhi nhớ Anh, nhớ đến se lòng . Dù Nhi có muốn trốn chạy, dù Nhi có dối lòng mình và dối Anh . Nhưng những lúc đối diện với chính mình như thế này, Nhi vẫn không thể không nhớ Anh, không nghĩ đến Anh . Trong Nhi đang tồn tại sự mâu thuẫn và Nhi đang tự đấu tranh với chính mình . Ở nơi nào Anh có hiểu thấu cho lòng Nhi không Anh ? Con nhoẻn miệng cười, có lẽ nó đang mơ ? Giấc mơ trẻ thơ an lành

không vương bụi trần, không chút âu lo ... Nó ngây thơ nào biết những toan tính của lớn, nào biết ngày mai những điều bất hạnh, thiệt thòi hơn những đứa trẻ có đủ cả cha lẫn mẹ, đang chờ ? Nhi nghe đau nhói nơi trái tim, thềm nhắc lại câu hát ru "Mẹ đi lấy chồng, con ở với ai ?" ... Nhi bật khóc lên thành tiếng và kịp bịt miệng lại vì sợ con thức giấc . Nhưng con đã mở mắt và lại nhoẽn miệng cười thật tươi với Nhi . Có lẽ thấy trên gương mặt Nhi vẫn còn đầm đìa nước mắt . Con hỏi "Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc ?" Nhi luống cuống không biết nói như thế nào với con . "Không, Mẹ đâu có khóc, bụi rơi vào mắt Mẹ đó thôi . Ngủ ngoan đi con, còn sớm lắm, ngoài kia trời đang mưa, không ra ngoài chơi được đâu " .

Nhi hát ru con ngủ "Àu ơ ... Ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lắc lẻo gập gềnh khó đi ... Khó đi mẹ dắt con đi, con đi trường học ... mẹ đi trường đời ..." . Con lại chìm vào giấc ngủ, Nhi vẫn ru con hết bài này đến bài khác . Nhi cố không nhớ tới câu hát về mưa bong bóng . Đầu óc Nhi chẳng bình yên, Nhi đang suy nghĩ đủ thứ chuyện . Nhi nghĩ về "trường đời" lắm gian truân của Nhi ..."con ơi, đã có Mẹ dắt con đi "trường học" ... "trường đời" cay nghiệt ai dắt mẹ đây con ?

Mưa như rơi nặng hạt hơn , bong bóng như cũng nhiều hơn , trôi bập bồng ... bập bồng ... như chọc tức Nhi . Nhi có thể nào bỏ con đi tìm hạnh phúc mới chăng ? Nhi sẽ có hạnh phúc không khi ngày nào cũng bị dằn vặt, cắn rứt vì đã bỏ mặc con thơ ? Hạnh phúc là một cái gì vừa hư vừa thực mà ai cũng muốn tìm kiếm ? Hạnh phúc tưởng chừng chỉ ở ngay trước mặt, ai cũng cố với tay chạm vào nhưng với mãi ... với mãi vẫn không tới . Hạnh phúc không thể được xây dựng trên nỗi bất hạnh và niềm đau của kẻ khác . Hạnh phúc của mỗi người không giống nhau và quan điểm về hạnh phúc của mỗi người

cũng khác nhau .

Hạnh phúc của Nhi là gì ? Nhi suy nghĩ rất lung và bất giác lại nhìn ra ngoài trời đang mưa, lại nhìn xuống sân đang lập lờ trôi những bong bóng nước ... Hạnh phúc phải chăng chỉ như những bong bóng kia, trong suốt như pha lê, hiện lên rồi lại biết mất ? Ờ phải rồi, hạnh phúc chẳng ở đâu xa ... nó thật gần và luôn ở quanh ta . Hạnh phúc của Nhi là khi thấy nụ cười hồn nhiên của con, khi thấy con được hạnh phúc ... Vâng, hạnh phúc của Nhi không là gì xa vời cả ... đó chính là đứa con yêu quý nhất của Nhi ...

Con lại nhoẽn miệng cười trong giấc mơ, nhìn khuôn mặt đẹp như thiên thần của con Nhi cũng cười ... Nhi đã tìm thấy hạnh phúc của mình ... ngay bên cạnh ... hạnh phúc thật giản đơn nhưng ... bất tận .

Mỹ Dung

Người đàn bà điên

Trời chập choạng tối, những ánh đèn đường loang loáng quét trên mặt lộ . Chiều nay trời đổ mưa, đường vẫn còn đọng nước . Không khí có vẻ mát mẻ, dễ chịu hơn . Ở phía chân trời mặt trời cũng vừa lặn, đổ cả một khoảng không gian. Cái ánh sáng hắt ra từ phía cuối chân trời hòa cùng ánh đèn đường tạo thành một màu kỳ bí mơ mờ ảo ảo . Ở phía cuối phố nơi có con hẻm nhỏ chợt chạy vụt ra một vật

gì trắng toát, lồ lộ hiện lên dưới ánh sáng kỳ bí hư ảo đó . Cái vật đó màu trắng, màu của da thịt ... nó di chuyển liên tục từ nơi này đến nơi khác . Rồi bỗng tiếng cười ghê rợn đến nổi da gà vang lên giữa không gian vắng trầm lặng của một khu phố nhỏ ít người qua lại . Tiếng cười như xé nát cả một khoảng không gian tĩnh mịch ... Tiếng cười càng vút cao, càng rùng rợn . Người đàn bà vừa chạy như ma đuổi, vừa ngửa mặt nhìn trời và cười không ngớt , giọng cười như của ma quỷ . Người đàn bà lóa thể đó vẫn trong cơn điên loạn , chị ta bị tâm thần ...

Trong cái khu phố này không ai lạ gì tiếng cười như ma quỷ của người đàn bà điên, mọi người đã quá quen và cảm thấy bình thường . Chị ta không phá phách, cũng không làm phiền đến ai . Những lúc có vẻ tỉnh táo chị ngồi bất động ở một vỉa hè bên gốc cây trướng cá cuối đường, miệng lẩm bẩm nói không thành câu hoặc ngân nga hát những bài không đầu không đuôi . Chỉ những lúc lên cơn điên, chị lại vút hết áo quần, ngửa mặt nhìn trời và cười điên loạn , đôi lúc lại khóc rống lên như bị ma nhập . Đã nhiều lần người ta bắt chị vào nhà thương điên, nhưng chị ta lại trốn về sống trong con hẻm nhỏ cuối phố . Nơi đó có một cái lều nhỏ không biết có tự bao giờ, cũng không ai biết ai đó đã có lòng hảo tâm dựng lên cho chị . Chị ta sống ở đó, ngày đi lang thang khắp nơi, tối về ngủ trong căn lều dột nát . Chị ăn những phần cơm thừa của các quán ăn đầu phố . Đôi lúc một ai đó trong khu phố thương tình cho chị một ít cơm canh dư thừa . Không ai biết chị ta tên gì, quê quán ở đâu . Chị ta cũng không có ai thân thích họ hàng. Chỉ nghe nói chị ta bị thất tình và hóa điên . Người đàn ông nào đó đã phụ bạc khi chị có thai, nhưng tất cả những chuyện đó cũng chỉ là lời đồn đại .

Phản phát trên gương mặt trái xoan, đôi mắt to vô hồn luôn nhìn một cách vô định vào khoảng không kia ẩn chứa một nỗi buồn mang mác . Sóng mũi cao, mái tóc cháy xém vì nắng gió rồi bời hoang dã .

Thân hình cân đối, chắc khỏe với nước da rám nắng . Có thể đoán trước kia chị là một người phụ nữ có nhan sắc . Nhìn chị trong cơn điên loạn lòng ai cũng chột chùng xuống thương cho số phận bất hạnh của một người đàn bà.

Trời lại sắp mưa, những cơn gió lại gào thét cùng với tiếng thét của người đàn bà điên . Bỗng tiếng cười im bật, trả lại không gian im ắng rồi người đàn bà lại òa khóc, trời cũng vừa đổ mưa . Người đàn bà vẫn lỏa thể như vậy ngồi bên gốc cây trứng cá cuối phố và gào khóc trong mưa . Ai đó mở cửa, ánh sáng trong nhà hắt ra đủ để thấy rõ cơ thể của người phụ nữ điên trần truồng lạnh lẽo đang ngồi co ro vì lạnh. Chủ nhà vớt cho chị một tấm chăn cũ . Chị ngưng khóc, lại cười ré lên và trùm tấm chăn trên đầu, chạy vụt đi trong bóng đêm giữa trời mưa giăng .

Khóc rồi lại cười, cười rồi lại khóc ... Cuộc đời phải chăng và một vòng xoáy vô hình và con người mãi cuốn theo vòng tròn khép kín đó . Khi mới chào đời, con người ta khóc, trong cả cuộc đời lúc khóc, lúc cười để đến cuối đời khi biết mình sắp chết người ta không còn đủ sức để khóc, nhưng những giọt nước mắt cuối cùng vẫn tuôn rơi để chấm dứt một kiếp người . Người đàn bà điên dại kia dù vẫn sống nhưng không còn lý trí nữa, không còn biết gì nữa, nhưng chị ta vẫn biết khóc và biết cười : khóc cho số phận nghiệt ngã của chính mình, và cười cho nỗi đau tâm hồn và thể xác của mình ...

Đêm đó trời mưa bão lớn . Mưa như trút nước suốt cả đêm . Con phố nhỏ vẫn chìm trong giấc ngủ . Mọi người không ai nhớ và cũng

không ai biết ngoài trời giông bão kia vẫn còn sót lại một con người, một con người không còn ra con người đang khóc cười dưới trời mưa; lạnh lẽo, cô đơn, hiu quạnh giữa sấm sét, mưa tuôn; như chịu sự trừng phạt của trời đất . Tấm thân bé nhỏ cao gầy không một mảnh vải che thân đó vẫn còn tồn tại, nhưng như không tồn tại và để một ngày nào đó tan thành tro bụi như chưa bao giờ tồn tại trên cõi đời .

Sáng hôm sau người ta phát hiện ra một xác phụ nữ khỏa thân nằm chơ vơ bên cạnh tấm chăn cũ ướt mềm, vẫn còn phản phát đầu đó trên khuôn mặt một đôi mắt to vô hồn, một khoé miệng cười và cả những giọt lệ đáng ghét . Thế là kết thúc một kiếp người ... thế là Chị đã đi trọn một vòng để cuối cùng trở về với cát bụi . Cuộc đời quá ngắn ngủi nhưng cũng quá cay nghiệt ... Nhưng mãi mãi trong cái đầu không còn lý trí kia chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời là "bể khổ" ... hay nói đúng hơn chị không có đủ nhận thức để cảm nhận được cái khổ của cuộc đời ... bởi cho đến khi chết ... trên miệng chị vẫn nở nụ cười ...

Mỹ Dung

Người hành khất mù

Mấy hôm nay ngày nào cũng mưa bão, cứ khoảng 3 giờ chiều mây

lại kéo đến nghịt cả bầu trời . Những tiểu thương buôn bán ở cái thị trấn nhỏ này lại thở dài ngán ngẩm, dọn bớt hàng hóa vào trong tránh mưa tạt . Không như những ngày trời quang mây tạnh, đông khách mua hàng, nói cười rôm rả . Họ ngồi bó gối nhìn cảnh chợ vắng vẻ, lòng bồn chồn lo những hàng hóa ế ẩm hư thối phải đổ đi . Chưa tới 5 giờ chiều mà trời đã tối đen . Sấm chớp bắt đầu nổi lên . Mọi người không ai bảo ai, thu dọn hàng hóa lên xe hối hả đẩy về . 6 giờ chiều, chợ đã vắng tanh . Người hành khất già mù lòa cũng ngáp ngáp, ngáp dài từng cơn . Chợ vắng người mua, ông ta cũng không kiếm được đồng nào và tới giờ này cái bụng vẫn lép kẹp, đói meo . Ông nặng nề đứng dậy , tay khua chiếc gậy tìm đường đi . Ông tìm đường về cái tổ của mình . Đó là một sạp bán rau trong chợ Ông cũng không còn nhớ ông bao nhiêu tuổi, không còn nhớ ông đã tá túc qua đêm ở cái sạp bán rau của người đàn bà tốt bụng này bao lâu rồi . Chỉ biết sáng nào ông cũng dậy sớm dọn dẹp chiếc chiếu rách và chõng sách báo ẩm ướt kê làm gối xuống đất, để người đàn bà bày những củ quả và đủ loại rau của bà vào khoảng 4-5 giờ sáng ra sạp bán . Ngày nào cũng vậy, ông ngồi cố định một chỗ ở đầu chợ, trước mặt là cái nón lá rách nhận những đồng tiền lẻ của những người hảo tâm qua lại . Ông đã già lắm rồi, râu tóc dài và bạc phơ . Mắt ông đã không nhìn thấy gì cả vì một căn bệnh hiểm nghèo khi còn rất nhỏ . Ông chẳng có ai là người thân, một thân một mình sống lây lất qua ngày .

Cũng như mọi ngày ông chui cái tổ của mình trải chiếc chiếu rách ẩm ướt ra và chậm rãi đặt lưng . Cả ngày ngồi ngoài chợ, lưng ông mỗi như . Bụng ông sôi sùng sục vì đói . Hôm nay ông chỉ ăn có một tô bún thừa vào buổi trưa . Chiều nay mưa gió không ai còn nhớ đến

ông, không có cả cơm cặn, phở thừa để ăn . Chợ vắng khách cả ngày ông cũng không kiếm được bao nhiêu, trời lại mưa bão thế này, ông cũng không muốn đi tìm gì bỏ bụng, mặc kệ ... ngủ đi rồi khắc hết đói .

Ngoài trời mưa bắt đầu rơi, sấm chớp ầm ầm khiến ông mấy lần giật thót mình . Ông đang nghĩ có lẽ những vết sét nhập nhằng đang loé sáng ngoài kia . Ông ngoảnh mặt ra phía có tiếng sấm, nhưng vẫn chỉ là một bóng tối bao phủ , ông không thể nhìn thấy gì cả vì mắt ông đã mù lòa từ lâu . Ông mừng tượng nhớ lại cảm giác nhìn thấy ánh sáng . Hình như ông đã quên rồi ánh sáng mặt trời như thế nào ? Ánh sáng của mặt trăng đen rằm đẹp ra làm sao ? Ông chỉ nhớ lơ mơ ... Nhớ những cụm tre xanh đầu làng, nhớ mái nhà tranh nhỏ bé, nhớ màu khói lam chiều tỏa ra từ những mái nhà thưa thớt, nhớ những đồng rơm trước nhà mà ông và bọn trẻ trong làng thường nô đùa với nhau . Nhớ cả màu cánh đồng lúa ngát xanh mơn mớn, màu bông lúa trĩu bông vàng ươm vào mùa vụ và nhớ xa xa phía chân trời từng đàn cò trắng rải cánh bay về tổ mỗi buổi hoàng hôn ... Ôi, nhớ quá ... tất cả hiện ra trước mắt ông, ký ức tuổi thơ của ông mồn một hiện về ...

Mưa rơi trên mái tôn lộp bộp, chắc là mưa lớn lắm , mưa hắt cả vào chỗ nằm của ông . Ông trườn người nằm nép sát vào trong để tránh mưa, nhưng vẫn không tránh khỏi ... những hạt mưa buốt lạnh vẫn hắt vào chỗ ông nằm . Những hạt mưa hắt vào mặt ông lạnh ngắt . Mưa hắt vào hố mắt sâu hoắm già nua không nhìn thấy ánh sáng của ông . Mưa ướt cả râu tóc đã bạc trắng màu thời gian của ông . Quần áo của ông cũng bị những hạt mưa làm ướt, cả chiếc chiếu cũ rách rưới, cả đồng báo cũ gói đầu cũng ướt .

Ông có cảm giác miệng đắng ngắt và khô khốc . Đầu ông nặng trĩu và đau nhức từng cơn . Ông thấy khó thở và toàn thân run lên bần bật vì lạnh . Hơi thở gấp và nóng hừng hực, tay chân ông lạnh ngắt nhưng trán ông thì nóng như lửa đốt . Ông đang trong cơn sốt cao, đầu óc vẫn miên man nhớ về những quá khứ, những hồi ức tuổi thơ khi ông vẫn còn là một cậu bé với đôi mắt tinh anh ... Rồi ông thiếp đi trong cơn mê sảng.

Ngoài trời sắp chớp vẫn vang rền, những ánh chớp cắt ngang bầu trời đen ngòm thành những vệt sáng ngoằn ngoèo . Ánh sáng mờ ảo hắt vào chỗ ông nằm . Ông vẫn thiêm thiếp hôn mê . Dưới ánh chớp loé sáng đó có thể thấy rõ một người già nua nhỏ bé, ốm yếu đang nằm co quắt lạnh lẽo, cô độc trong đêm mưa buốt giá . Có thể nhìn rõ khuôn mặt ông tái nhợt thỉnh thoảng lại giật từng cơn . Trên khuôn mặt phúc hậu hiền lành đó phản phát nỗi buồn, nỗi đau khổ cùng cực của một người suốt đời đói rét và cô đơn không nơi nương tựa .

Mưa như nhẹ hạt để rồi lại ào ào trút xuống nặng hạt hơn . Nước đã bắt đầu tràn vào chợ . Ông già mù hành khát vẫn nằm đó, chơ vơ, bất động như hóa thạch .

5 giờ sáng hôm sau, tiếng bà Năm bán rau la thất thanh làm mọi người giật mình sửng sốt . Một vài người hồi hải chạy đến sạp bà Năm .

- Ông Bảy chết rồi bay ơi !

Mọi người vội vàng chạy đến , người để tay vào mũi xem ông còn thở không, kẻ vuốt mắt . Mọi người nhón nháo không biết làm gì. Một số khác hiếu động chen lấn nhau vào xem . Ai đó mang đến một chiếc chiếu còn mới đắp lên người ông cụ . Tiếng bà Năm vừa khóc vừa thều thào :

- Tội nghiệp ông Bảy mù chết cồng vì lạnh .

Bà Ba bán thịt heo cũng vừa khóc vừa bảo mấy đứa con chờ trời sáng đi báo chính quyền . Ông Tư bán trái cây thì dự tính sẽ đi quyền góp tất cả những sạp trong chợ để mua cho ông Bảy cái hòm và tổ chức ma chay .

Đám tang ông Bảy được bà con tiểu thương ở chợ tổ chức đơn giản. Chính quyền địa phương cũng cấp cho một miếng đất ở nghĩa trang thị xã làm nơi an nghỉ cuối cùng của ông . Ông cụ ra đi cũng lặng lẽ như cuộc sống hành khất suốt đời của ông vậy . Sự ra đi thật nhẹ nhàng thanh thản không như cuộc đời sóng gió cùng cực của ông . Tối nay trời lại mưa thật to, mưa lại rơi lộp bộp trên mái tôn thấp lè tè của khu chợ nghèo . Những tia chớp chốc chốc lại lóe sáng, hắt vào chợ, hắt vào sạp bán rau củ của bà Năm - nơi mà người hành khất già mù lòa tá túc nhiều năm . Nhưng hôm nay chỗ ấy trống không bởi con người bất hạnh đó đã mãi mãi đi về cõi vĩnh hằng ...

Mỹ Dung

Nói dối

Tất cả những đứa trẻ đều được cha mẹ dạy ngay từ khi mới bắt đầu biết nhận thức rằng "không được nói dối". Khi còn nhỏ tôi cũng được dạy như vậy và thuộc nằm lòng. Gần nửa cuộc đời tôi luôn thành thật

với tôi, với mọi người và với đời, đổi lại tôi không được gì ngoài sự thiệt thòi, sự đau khổ, dằn vặt. Khi mọi người nhìn ra được lòng tốt của tôi, khi mọi người đặt lòng tin tuyệt đối vào tôi ... cũng là lúc muộn màng.

Nói thật phải chăng là tự kết liễu cuộc đời mình, tự làm người khác nghĩ xấu về mình và tự làm cho mình đau khổ? Người ta dạy con không được nói dối, nhưng trên đời này có mấy người dám nói sự thật? Đối diện với sự thật và chấp nhận sự thật? Hay tất cả mọi người luôn tự dạy mình phải giấu kín sự thật, sống để bụng, chết mang theo, thà lừa dối người để được gọi là trong sạch và tự nhận là trong sạch?

Khi tôi trải lòng ra với mọi người chỉ nhận được sự phản kháng, sự khinh bỉ và chỉ trích. Hình như trên thế gian này ai cũng thích sự hoàn hảo đến tuyệt đối nên chỉ thích phô bày những cái tốt, cái hay, cái đẹp ... còn cái xấu thì được che dầy kỹ càng, sơn phết, tô màu, đánh bóng một cách dối trá để nó trở nên hoàn mỹ trong mắt mọi người.

Mọi người sinh ra đã biết nói dối bẩm sinh? Cũng có những đứa trẻ không nói dối để nhận được sự phản kháng và chửi mắng của cha mẹ, nó thử nói dối một lần không bị mắng chửi mà được ngợi khen ... dần dần nó nhận thức được rằng nói dối có lợi hơn nói thật và nói dối đã trở thành một bản năng để có thể sinh tồn trong xã hội đầy rẫy sự dối trá.

Khi được nghe một sự thật không mấy tốt như người ta nghĩ, người

ta vội vã quay đầu lại phủi tay tất cả và phủ nhận tất cả. Khi được nghe một điều tốt đẹp dù là dối trá, người ta vỗ tay tán thưởng, ngợi khen để rồi trong lòng bán tín bán nghi không biết có thật như vậy không? Sống ở trên đời đầy sự dối trá này quả là đau khổ bởi không biết tin vào ai, không biết tin vào bất cứ điều gì, đôi lúc tự nghi ngờ chính bản thân mình.

Tôi luôn thành thật với tôi, với tất cả mọi người và đặc biệt với người tôi yêu. Tôi nhận được từ họ sự quay mặt, sự phản kháng, khinh khi, chỉ trích, dèm pha ... đủ cả ... chỉ có thời gian khi họ tiếp xúc với tôi, sống gần tôi, ngày càng tin tưởng tuyệt đối vào tôi ... khi họ nhận ra sự chân thật, lòng tốt, sống vì mọi người và trải lòng vì mọi người ... dĩ nhiên cần phải có thời gian và dĩ nhiên để người khác hiểu mình, tin tưởng tuyệt đối vào mình là một điều không dễ dàng. Tôi không ân hận vì mình đã dám nói thật tất cả, tôi không tủi nhục ít nhất là với bản thân mình, với lương tâm mình rằng tôi không biết nói dối ... dù lúc đầu rất buồn, rất đau, rất khổ nhưng cuối cùng điều tôi nhận được là lòng tin, sự kính trọng và nể phục, điều cuối cùng là mọi người sẽ tự hối hận vì đã đánh giá sai về tôi, đánh mất tình cảm mà lý ra phải được trân trọng.

Cuộc đời tôi trải qua quá nhiều mất mát và đau khổ, từ khi sinh ra sự khổ đau và những giọt nước mắt đã nhiều hơn những phút giây hạnh phúc và nụ cười. Nhưng dù đến phút cuối cuộc đời tôi vẫn sẽ luôn thành thật ... điều duy nhất tôi nhận được là mọi người luôn ân hận và nuối tiếc vì đã để mất tôi vì tôi chưa bao giờ làm cho ai bị tổn thương, chưa bao giờ có lỗi lầm với ai dù nhỏ nhất, vì tôi luôn tự hào

rằng tôi là người phụ nữ chân thật và chung thủy đến tuyệt đối. Tự hào vì tôi biết trên thế gian này ít ai làm được điều đó.

Vậy nên nói dối hay nói thật? Có lẽ ai cũng nói rằng không nên nói dối nhưng tự đáy lòng và sâu thẳm trong tiềm thức lại mách bảo rằng, đừng bao giờ nói thật. Đó phải chăng là bản chất của loài người hay là một bản ngã mà xã hội và cuộc sống đã dạy ta nên làm như vậy để có thể tiếp tục sống và tồn tại? Bạn đã từng dối mình và dối người bao nhiêu lần trong đời? Có lẽ vô số kể đến không đếm nổi? Bạn đã bao giờ dám đối diện sự thật và nói ra mọi sự thật chưa? Có thể rất ít khi hoặc cũng có thể là chưa bao giờ? Bạn có cảm thấy lương tâm cắn rứt hay khó chịu không yên khi lúc nào cũng nơm nớp lo sợ sự thực bị phơi bày? Ất hẳn có? Bạn có cảm thấy thoải mái không? Bạn có thể sống một cách hồn nhiên vui tươi không khi trong lòng đầy ắp sự dối trá? Có lẽ câu trả lời của bạn là thà dối trá miễn sao người khác chỉ thấy được mặt tốt chứ không thấy được mặt xấu của mình. Bạn là người có đạo đức hay phi đạo đức? Câu trả lời cuối cùng là bạn đích thực là người đạo đức giả. Nhưng bạn đừng lo đó lại chính là bản chất của loài người - một giống loài tự nhận rằng mình quá thông minh - thông minh trong sự dối trá - dối trá từ khi sinh ra đến khi chết đi và người ta từ đời này qua đời khác luôn ngụy biện rằng đó là sáng suốt.

Mỹ Dung

Ông lái đò

Miền Tây nắng nhật những sông rạch, có rất nhiều nơi chưa có cầu phà, nơi ông Bảy lái đò sống cũng vậy . Khúc sông Tiền rộng và nước chảy xiết, ông Bảy đã làm nghề đưa đò ít nhất cũng trên 50 năm . Ở đây khách qua lại khúc sông này rất nhiều, ngoài ông Bảy, còn có nhiều người khác nữa cũng làm nghề lái đò. Ông bảy đã trên 70 tuổi nhưng ông vẫn không mệt mỏi, vẫn miệt mài đưa khách hết chuyến đò này đến chuyến đò khác sang sông.

Ông Bảy sống ở một túp lều nhỏ bên kia sông Tiền . Túp lều nhỏ xiêu vẹo gia nua đã sống cùng ông Bảy suốt mấy mươi năm . Công việc đưa đò làm ông vui . Những khi trái gió trở trời , ốm đau không thể lái đò đưa khách được, ông Bảy nằm cũng không yên, vò vó nhớ con đò và nhớ tới kỷ niệm xưa . Và khi vừa khỏe ông lại trở về với công việc .

Ông Bảy chỉ có một mình, không con cháu và không người thân thích . Có lần ông Bảy kể về cuộc đời mình cho mấy đứa học sinh thường ngồi đò ông sang sông đi học .

Ông Bảy là một đứa trẻ cô cút không rõ nguồn gốc, bị người ta vớt ở sân chùa được một ông lão đưa đò mang về nuôi . Ông lão có 5

người con nên đặt tên cậu bé là Bầy . Cả năm người con người không còn, người mất tích từ thời chiến tranh . Ông lão sống một mình bằng nghề lái đò trên khúc sông này . Từ ngày "nhặt" được cậu bé và đặt tên là Bầy, hai ông cháu sớm tối nương tựa vào nhau . Hàng ngày Bầy theo ông lão đưa đò chở khách sang sông . Đến năm cậu bé 13 tuổi thì ông lão mất trong một đêm mưa . Cậu bé ấy tiếp tục nối nghề ông lão kiếm sống qua ngày .

Năm 20 tuổi mỗi ngày hai lần Bầy đều chở cô Út xóm cây dứa sang sông bán hoa ở chợ . Cô Út đẹp thùy mị và dịu dàng, mái tóc dài đen óng và thơm mùi hoa bưởi làm Bầy ngây ngất mỗi khi cơn gió vô tình thổi tung bay . Lâu dần hai người đã có tình cảm với nhau nhưng cả hai đều e thẹn không dám tỏ

Một buổi chiều trời tối đen, mây kéo đen nghịt cả bầu trời, nước sông cũng giận dữ nổi lên những cuộn sóng nhấp nhô . Ông Bầy vẫn đứng bên này sông đón cô Út . Trời bắt đầu mưa, những hạt mưa tát vào mặt Bầy lạnh buốt, Bầy lo lắng vì lẽ ra giờ này cô Út đã ra bến đò .

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn . Cô Út kia rồi, quần áo ướt xũng nước mưa, Út đang lao đảo bước về phía bến sông . Bầy vội vã cột đò thật chặt và chạy ngược lên bờ đón cô Út . Chưa kịp đến nơi thì cô Út quy ngã . Bầy bế thốc cô Út chạy xuống đò, người cô Út nóng như lửa đốt . Bầy đặt cô Út nằm trên đò, dùng tấm áo mưa duy nhất đắp cho cô và chèo đò qua sông trong cơn mưa tầm tã . Giữa dòng, nước chảy siết, sóng to, mưa lớn ... đã mấy lần con đò nhỏ trôi tròng trành như muốn chìm xuống đáy sông . Nhưng cuối cùng Bầy đã vát vãi đưa được cô Út sang sông an toàn .

Trời tối đen như mực, chốc chốc tiếng sấm lại vang rền, những ánh chớp xé ngang bầu trời . Nơi bến sông vắng, lặng lẽ hai con người

dìu nhau trong mưa bão . Bầy đã đưa được cô Út vào nhà , nấu cháo cho cô Út ăn và chăm sóc cô từng tý một . Cái đêm mưa bão đó đã đưa họ đến với nhau và thời gian như cũng ngừng trôi ...

Sáng hôm sau họ lại chia tay nơi bến sông . Cô Út đã khoẻ, xách chiếc thúng đựng hoa về nhà. Hôm sau ... hôm sau nữa Bầy chờ đợi mòn mỏi nhưng không thấy cô Út đâu . 2 ngày, 3 ngày ... 5 ngày bóng cô Út vẫn bật tăm . Vẫn lái đò đưa khách sang sông nhưng lòng Bầy nôn nóng không yên .

Đêm thứ sáu , từ cái đêm họ hạnh phúc bên nhau . Đêm đó trời cũng mưa rất to, đang ngồi buồn bã trong bóng tối thì có người gọi cửa .

- Anh Bầy ơi, Út đây ! Mở cửa cho em, nhanh lên !!!

Bầy vội vã ra mở cửa và ôm chầm lấy người yêu . Cả hai ôm nhau khóc

- Anh Bầy ơi, ba má em bắt em lấy chồng . Hôm qua đàn trai tới đặt trầu cau rồi . Em không đi bán hoa ở chợ nữa . Em khổ lắm anh ơi !
Cô Út nói tới đây thì nghẹn lại, nước mắt nhạt nhòa . Bầy nghe như sét đánh ngang tai . Tim anh muốn vỡ tung ra từng mảnh . Anh ôm chặt cô Út hơn như sợ vượt mất người yêu . Cô Út cũng ôm chặt vai Bầy và gục mặt vào ngực anh khóc . Nước mắt Út đã làm ướt hết áo Bầy . Bầy có cảm giác miệng đắng ngắt vừa khóc vừa nghẹn ngào .

- Anh thương em lắm Út ơi, Bây giờ em tính sao ?

Câu hỏi của Bầy như làm Út bưng tỉnh . Cô ngưng khóc, gỡ tay Bầy ra :

- Ba má em nhận trầu cau của người ta rồi, biết tính sao bây giờ hả Anh ? Em báo cho anh biết vậy thôi, bây giờ em phải về nhà

Nói đến đây Út vụt chạy ra ngoài trời tối đen ầm ầm sấm chớp . Bầy vẫn chưa tỉnh giấc đứng trông theo đờ đẫn và ngây dại như kẻ mất

hồn .

Một ngày mưa bão nọ, tối hôm trước mưa to gió lớn cả đêm . Sáng hôm sau, nơi bến sông mọi người nháo nhác đi tìm Cô Út đã đi đâu mất cả đêm không về nhà, hôm nay đàn trai sẽ sang rước dâu .

Được tin này Bảy thảm mừng vì nghĩ rằng cô Út đã trốn nhà để đến với Bảy . Bảy nghĩ chắc Út trốn tạm ở đâu đó, chờ cơ hội liên lạc với Bảy và hai người sẽ trốn đi .

Năm ngày sau cũng một buổi chiều mưa gió . Người ta tìm thấy xác cô Út trôi vào bờ, một phần thi thể cô Út đã bị cá rửa . Cô Út đã ra đi, mang theo cả đứa con vừa mới thành hình của hai người . Bảy như chết lặng khi nhìn xác người yêu xưng phù và bốc mùi hôi thối .

Cô Út ra đi mãi mãi mang theo cả mối tình đầu của Bảy . Từ ngày đó Bảy sống lặng lẽ như một bóng ma, không nói, không cười . Ngày ngày làm bạn với con đò đưa khách sang sông với nỗi buồn u ải đến tận cuối đời không thể nào quên .

Những đêm mưa gió một mình lặng lẽ bên túp lều cô quạnh lại là lúc ông Bảy nhớ đến người yêu nhiều nhất . Cô ấy ra đi và mãi mãi mang theo mối tình, mang cả trái tim và tuổi xuân của ông Bảy ...

Mỹ Dung

Phận đàn bà

Ngân là tên cô bạn học cùng lớp, ở cùng phòng với tôi thời học Đại Học . Ngân không đẹp kiểu liễu yếu, đào tơ , dịu dàng , khuê các . Cái đẹp của Ngân toát ra vẻ mạnh mẽ, tràn đầy sức sống, một cái đẹp rất hiện đại . Giá như nước da của Ngân trắng ngần như cái tên cha mẹ đặt, mà đen nâu mận mà một chút, thì có lẽ vẻ đẹp sẽ là hoàn hảo .

Phù hợp với vẻ đẹp và vóc dáng bên ngoài, tính tình của Ngân cũng mạnh mẽ, hiện đại . Ngân có khiếu khôi hài, các câu chuyện của Ngân luôn làm mọi người cười đau bụng . Ngân hay nói thẳng chứ không vòng vo, ngay cả khi phê bình cũng rất thẳng thắn, mọi người bảo tính Ngân "thẳng như ruột ngựa" . Hình như Ngân là một con người chẳng bao giờ biết buồn và cũng không bao giờ biết lo xa . Lúc nào cũng thấy nụ cười tươi rói của cô ấy thường trực trên môi và chỉ cần đứng ngoài hành lang đã nghe giọng cười khanh khách, giòn tan của Ngân.

Hầu như tất cả mọi người trong khu ký túc xá đều có "bò" ngay năm thứ nhất, đứa nào tệ lắm thì năm thứ hai cũng có người sớm đón, chiều đưa . Vậy mà Ngân đẹp là vậy, vui tính là vậy, có khiếu khôi hài và giỏi ăn nói là vậy ... lại không có chàng nào để ý. Tất cả mọi người đều thắc mắc và lấy làm lạ ... Phải chăng các chàng thời "hiện đại" chỉ thích kiểu đẹp "cổ điển" ? Mấy đứa chúng tôi vừa thắc mắc vừa tự phân tích vừa tự trả lời .

Bốn năm đại học nhanh chóng trôi qua, trong số bạn bè có nhiều đứa đã lấy chồng, vài đứa đã có con bông con bé . Sau khi ra trường Ngân làm việc tại một Ngân Hàng ở địa phương . Nhận được điện thoại của Ngân báo tin có người yêu và chuẩn bị đính hôn, tôi vừa

bất ngờ, vừa ngạc nhiên . Càng bất ngờ hơn khi nghe Ngần giới thiệu Chú rể tương lai tên Văn ... vì tôi biết anh chàng này . Ngần có vẻ rất hạnh phúc, kể huyền thuyên về thiên tình sử của hai người, từ khi quen biết nhau đến khi anh chàng ngỏ lời cầu hôn, không quá hai tháng . Tôi không biết nói gì hơn là chúc cho Ngần hạnh phúc .

Trước khi nói lời tạm biệt, tôi cũng không quên "khen" chồng tương lai của Ngần một câu để bạn vui

- Anh chàng Văn coi vậy mà cũng "hiện đại" và thức thời quá hử, biết ứng dụng có hiệu quả câu "cưới vợ phải cưới liền tay" .

Ngần lại cười khanh khách như ngày nào và nhún nhủ

- Đám cưới tao, mày làm Phù dâu đó nha ! .

Đám cưới Ngần tôi không làm Phù dâu như đã hứa, và cũng không thể đến dự ... Hôm đó tôi đi công tác xa không về kịp chỉ gọi điện thoại và gửi hoa chúc mừng . Bẵng đi một thời gian khá lâu chúng tôi không liên lạc với nhau vì ai cũng bận bịu với công việc riêng .

Khoảng 2 năm sau, trong lễ cưới của một người bạn, tôi tình cờ gặp lại Ngần . Hôm đó Ngần ngồi chung bàn và đối diện với tôi . Tôi có dịp ngắm nhìn Ngần thật kỹ, nhưng không có thời gian nói chuyện nhiều . Tôi cảm thấy Ngần đã trở thành một con người khác không còn cái vẻ mạnh mẽ như ngày nào, thay vào đó là nước da xanh xao, yếu ớt, nét mệt mỏi . Gương mặt lạnh lợ, vui tươi, hóm hỉnh với nụ cười tươi rói luôn thường trực trên môi cũng không còn, thay vào đó là một nét buồn u uất trên đôi mắt thâm quầng dù đã khéo che giấu bằng những lớp phấn trang điểm . Suốt buổi, mọi người vui vẻ hỏi thăm nhau đủ mọi chuyện, riêng Ngần không nói một câu, lặng lẽ cúi đầu không dám nhìn ai .

Tôi nhìn Ngần một cách ái ngại, cuối buổi tiệc chỉ hỏi Ngần được một

câu

- Có chuyện gì phải không Ngàn ? Anh Văn đối xử với Ngàn như thế nào ? Con có khoẻ không ?

Ngàn cúi mặt rất lâu không trả lời ... Khi ngẩng mặt lên, tôi thấy mắt Ngàn ngân ngấn lệ ... cảm thấy thương cho bạn quá và cũng không biết phải an ủi làm sao ? Tôi biết tất cả lời nói bây giờ đều là thừa, xiết chặt tay Ngàn ... Tôi nói

- Bữa nào dắt con tới nhà mình chơi đi, mình cũng muốn tới thăm hai mẹ con Ngàn, nhưng Ngàn ở nhà chồng có lẽ không tiện .

Hai giọt lệ Ngàn cố nén lại vẫn lăn dài trên má, Ngàn vội lấy tay lau vì sợ mọi người trông thấy . Ngàn cũng xiết chặt tay tôi vừa gật đầu vừa nói

- Chủ nhật tới Nghi rảnh không, mẹ con Ngàn tới chơi nha .

Tôi cũng nghẹn lời muốn khóc, không nói gì, tôi chỉ gật và hai đứa vội vàng chia tay .

Thứ Sáu, vừa đi làm về Mẹ đã nói

- Không biết có chuyện gì mà Hiền gọi điện cho con mấy lần

- Tôi cũng hơi ngạc nhiên vì các bạn cũ từ khi ra trường rất ít liên lạc với tôi, chắc chắn không phải báo tin lấy chồng vì Hiền đã có chồng và có con rồi . Tôi vội vàng tìm số điện thoại và phone cho Hiền . Tôi nghe giọng Hiền lạc đi và hơi thở hỗn hển

- Nghi ơi, Ngàn mất tối hôm qua rồi, mai chôn rồi mày tới đưa nha, ở nhà chồng nó .

Tôi không kịp hỏi thêm gì Hiền đã cúp máy, có lẽ nó vội vì còn phải báo cho các bạn bè khác .

Tôi ngồi thẫn thờ, tay vẫn cầm điện thoại ... đầu óc tôi trống rỗng và không rõ đang nghĩ gì nữa . Tôi lẩm bẩm

- Ngần mất, sao lại mất ?... Mất nghĩa là chết ... là không còn tồn tại trên đời này nữa ... Vô lý mới gặp nó hôm Chủ Nhật rồi mà , chắc Hiền lộn rồi ...

Và tôi chợt nhớ Nga làm chung Ngân Hàng với Ngần, tôi liền phone cho Nga để hỏi rõ mọi chuyện .

Nhận ra tiếng tôi Nga òa khóc và xác nhận

- Đúng rồi Nghi ơi, Ngần mất rồi, bị chồng nó và gia đình chồng bức tới chết .

Tôi càng nghe càng không hiểu gì cả . Thấy tôi ngơ ngác, Nga trách tôi

- Mà chẳng quan tâm tới bạn bè gì cả, Ngần nó khổ sở lắm, đúng là "hồng nhan, bạc phận ...

Và Nga bắt đầu kể câu chuyện về Ngần ...

Ngần lấy chồng khi chưa kịp có tình yêu . Văn hơn Ngần 9 tuổi, là du học sinh ở Ba Lan 7 năm trở về . Tính tình của Văn hoàn toàn trái ngược Ngần . Văn ít nói, nhút nhát, sống nội tâm và rất ngại giao thiệp . Văn luôn thiếu tự tin và mặc cảm về ngoại hình của mình . Có lẽ vì vậy mà đã ngoài ba mươi tuổi Văn vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai nào . Công việc của Văn làm ở phòng vi tính của một Ngân Hàng, bạn gái của Văn là chiếc máy vi tính, các em gái thường trêu Văn như vậy .

Văn quen Ngần trong một buổi giúp Ngân Hàng bạn phục hồi dữ liệu và chỉnh sửa một số lỗi chương trình .Họ đã nhanh chóng cưới nhau chỉ sau ba tháng quen biết dưới sự sắp đặt và hối thúc của mẹ Văn . Văn là con trai trưởng và cũng là con trai một . Văn có 2 em gái . Ba Văn mất khi Văn chuẩn bị tốt nghiệp cấp III . Mẹ Văn là một người đàn bà giỏi ăn nói . Bà là một Cộng Sản nòi và làm công tác tuyên

truyền Đảng nhiều năm . Thế nhưng, không ai có thể ngờ rằng bên trong những lời tuyên truyền danh thép về một xã hội cộng sản chủ nghĩa công bằng, bình đẳng đó lại là một cái đầu đầy ắp những tư tưởng cổ hủ phong kiến . Điều mong mỏi duy nhất của Bà là Văn lấy vợ và sanh cho Bà một đứa cháu trai để "nối dõi tông đường" . Vì vậy Bà mừng rơn khi Văn lần đầu tiên dắt bạn gái về nhà và Bà muốn Văn cưới vợ ngay .

Ngân về làm dâu nhà chồng, Mẹ chồng đối xử với Ngân đúng nghĩa một bà mẹ chồng đối xử với nàng dâu trong xã hội phong kiến ngày xưa . Mỗi sáng Ngân phải thức dậy thật sớm nấu nước nóng cho mẹ chồng rửa mặt . Pha trà và chuẩn bị đồ ăn sáng cho mẹ chồng và cho chồng . Sau khi lo cho mọi người xong, Ngân chỉ kịp mặc quần áo và đi làm với cái bụng lép kẹp . Chiều đi làm về Ngân tất bật chạy ra chợ rồi chạy vội về nhà chuẩn bị cho bữa cơm chiều . Vậy mà có bữa không vừa miệng mẹ chồng hắt đổ cả mâm cơm . Những lúc như vậy Ngân chỉ biết nuốt những giọt lệ mặn đắng và làm lủi xuống bếp thầm khóc cho phận mình . Tất cả mọi việc trong nhà từ dọn dẹp, chợ búa, bếp núc, giặt giũ,... Ngân đều phải lo . Hôm nào cũng vậy, đến tận khuya công việc mới xong và vừa đặt lưng xuống Ngân đã ngủ ngay vì quá mệt mỏi . Mỗi khi mẹ chồng không vừa ý lại mắng chửi

- Mẹ Chị không biết dạy con, chuyện gì cũng làm không nên hồn ...
Ngân chỉ biết khóc, nghĩ mà oan cho Mẹ vì Ngân mà bị chửi lây .
Ngân có thai, ít bị mắng chửi hơn nhưng vẫn phải làm ngân ấy việc .
Mẹ chồng bảo :

- Làm không chết, không có ăn mới chết, vận động nhiều mới dễ sanh

Ngân ốm nghén không thể ăn uống bất cứ thứ gì, ăn gì vào cũng nôn ói hết . Mỗi lần như thế, mẹ chồng lại mắng :

- Giả bộ, giả tịch hoài ... sung sướng quá mới ra nông nỗi như vậy . Ngày xưa tôi chưa vượt mặt vẫn phải làm lưng vất vả kiếm ăn chứ đâu ngồi mát như chị bây giờ .

Ngân sợ cá, mỗi lần nhìn thấy cá là Ngân lại muốn nôn . Mẹ chồng lại ép Ngân ăn cá, Bà bảo :

- Ăn cá con mới thông minh .

Ngân phải làm theo lời Mẹ cố nín thở và nuốt, để rồi lại khổ sở với những trận ói mửa ra cả mật xanh, mật vàng .

Văn chưa bao giờ yêu Ngân, cũng chưa bao giờ quan tâm lo lắng hay chăm sóc Ngân . Văn lại luôn đứng về phía Mẹ và em gái, không bao giờ bênh vực Ngân . Một lần thấy Ngân bụng đã quá to, thật khó nhọc khi phải bò dưới sàn lau nhà . Văn vừa cầm lấy dẻ lau định giúp vợ đã bị Mẹ mắng

- Dạy con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về ... chiều vợ quá có ngày nó leo lên đầu gối .

Văn không nói gì, vứt ngay dẻ xuống sàn cho Ngân .

Bao nhiêu khổ cực Ngân đều có thể làm được, bao nhiêu lời mắng chửi oan ức của Mẹ chồng, Ngân đều có thể cắn răng chịu đựng .

Nhưng điều làm Ngân buồn đau nhất là Văn lạnh lùng với Ngân .

Ngân hiểu ra Văn lấy Ngân chỉ vì nghe lời Mẹ . Đối xử với Ngân như thế nào cũng hoàn toàn theo ý của Mẹ .

Cái thai vừa được 7 tháng Ngân đã đau bụng . Tối hôm đó nhà đi vắng hết không có ai . Ngân vật vã đến ngất đi trong cơn đau . Tỉnh dậy Ngân gọi điện thoại nhờ hàng xóm đưa giúp đến bệnh viện .

Ngân không thể sinh thường vì vỡ ối sớm, bác sĩ phải giải phẫu để

kip cứu sống con Ngần . Nghe nói mẹ chồng và Văn đến thăm con, khi biết con Ngần là con gái mọi người đã thất vọng bỏ về . Ngần và con nằm lại bệnh viện 1 tháng vì con Ngần sanh thiếu tháng, nhỏ xíu lại bị suy dinh dưỡng từ trong bụng mẹ nên phải nuôi dưỡng trong lồng kính . Khi giải phẫu các bác sĩ cũng phát hiện ra Ngần bị bệnh tim bẩm sinh và khuyên cáo Ngần không thể sinh con lần thứ hai vì nguy hiểm đến tính mạng . Biết được tin này, cổ họng Ngần khô khốc, đắng ngắt, muốn khóc mà không khóc được . Vì hơn ai hết Ngần biết được điều gì sẽ xảy ra khi Ngần không thể có con trai cho gia đình chồng .

Hôm xuất viện Văn cũng không đến đón mẹ con Ngần . Ngần nhờ cô hộ lý gọi dùm một chiếc xích lô . Một tay ẵm con , tay kia xách giỏ , Ngần lặng lẽ chào mọi cười và cảm ơn các bác sĩ, y tá và bước lạng choạng lên xe xích lô . Cô hộ lý vội chạy theo quàng thêm một cái khăn lên đầu Ngần và mắng

- Phải cẩn thận gió máy một chút chứ.

Tối hôm đó Văn không về nhà . Cả tháng nằm viện Văn chỉ vào thăm mẹ con Ngần 3 lần, mỗi lần chỉ ở lại một chút và không lần nào Văn ẵm con hay nhìn mặt con . Ngần nghe đau nhói nơi trái tim , thật oái ăm vì con gái lại giống bà Nội và giống Văn như đúc . Ngần nghe tiếng mẹ chồng oang oang bên ngoài phòng khách, nhưng bà cũng không vào thăm mẹ con Ngần . Từ ngày Ngần trở dạ, Bà đã mượn một chị giúp việc, làm các công việc của Ngần .

Sáng hôm sau Ngần lại nghe thấy tiếng Mẹ chồng bảo chị giúp việc đi chợ mua giò heo về hầm cho Ngần ăn để mau lại sức . Bà vào phòng, vẫn không nhìn và không ẵm cháu nội . Bà dặn dò :

- Chị khoẻ chưa ? Ráng ăn uống bồi bổ, năm nay là năm tốt, tính

toán như thế nào để sanh con trai vào cuối năm sẽ phúc đức cho cả họ .

Không đợi Ngần trả lời Bà đã đóng cửa bỏ ra ngoài .

Chiều hôm đó Bà lại vào phòng Ngần

- Nghe con Sen nói Chị ăn ít lắm phải không ? Cứ ăn như mèo vậy làm sao có sức để sanh con ? Thằng Văn nó khổ sở bỏ nhà đi nhậu nhẹt suốt cả tháng nay chị có biết không ? Liệu mà giữ chồng !

Khuya hôm đó trễ lắm Văn mới về, Văn bước xiêu vẹo , không kịp thay quần áo và cởi giày, anh nằm vật ra giường . Ngần vội lấy khăn nóng lau mặt cho chồng, cởi giày, vớ cho anh . Văn nói lảm nhảm gì đó trong mơ , người Văn nồng nặc mùi rượu bia . Vừa chăm sóc chồng, nước mắt Ngần lăn dài trên má, Ngần không yêu Văn nhưng chưa bao giờ cảm thấy chán ghét hay oán trách gì Văn, dù Văn chưa một lần tỏ ra yêu thương hay quan tâm chăm sóc đến Ngần .

Sáng hôm sau, Văn đã tỉnh rượu Anh nói

- Mẹ nói năm nay tốt, mình phải sanh con trai .

Không cần nghe câu trả lời của Ngần, Văn vội vã thay quần áo đi làm . Văn đi rồi, Ngần vẫn thần thờ như chết lặng . Tiếng Văn như vẫn còn vọng vẳng bên tai

- Mình phải sanh con trai .

Bỗng dưng Ngần thấy đau nhói nơi lồng ngực và nước mắt lại trào ra . Ngần lẩm bẩm nhắc lại câu nói của chồng :

- Mình phải sinh con trai ...

Lại một cơn đau nữa ... đau nhói, Ngần ôm ngực và nằm xuống bên cạnh con, đầu óc nghĩ mông lung ... Ngần cảm thấy đầu đau nhức và thiếp đi trong giấc ngủ mệt mỏi . Trong giấc ngủ chập chờn Ngần thấy con Ngần là con trai chứ không phải là con gái . Thấy Bà Nội nó,

Ba nó, các cô nó đang dành nhau bế ... mọi người ai cũng cười vui vẻ , Ngần cũng cười thật hạnh phúc . Tiếng con khóc làm Ngần bưng tỉnh, và Ngần lại trở về với thực tại ... một mình đơn độc trong căn phòng vắng vẻ, đưa con gái bé bỏng, yếu đuối đang đòi ăn . Nước mắt Ngần lại lăn dài . Ngần ôm chặt lấy con trong vòng tay lạnh giá

- Con yêu của Mẹ, tội nghiệp đưa con bé bỏng của tôi, mới chào đời đã bị hắt hủi chỉ vì con là phận gái .

Hôm đó Văn về sớm và ăn cơm với gia đình, không khí gia đình cũng có phần vui vẻ và nhẹ nhàng hơn, nhất là Mẹ chồng Ngần . Ngần đoán biết kế hoạch của mọi người và hơn ai hết Ngần hiểu chuyện gì sắp xảy ra . Đêm hôm đó Văn ôm lấy Ngần một cách hồ hởi, Ngần lạnh lùng gạt tay Văn ra và nói :

- Em có chuyện muốn nói với Anh .
- Chuyện gì để từ từ nói, không chuyện gì quan trọng bằng chuyện này . Mình phải có con trai ...

Rồi mặc kệ Ngần có muốn hay không, Văn không cần biết . Văn vẫn như vậy, Anh làm chuyện đó như là một bản năng, như một con thú . Ngần cắn răng chịu đựng, nước mắt lại tràn ra giàn giụa . Ngần co quắp người không chống cự, nằm yên như một khúc gỗ . Khi Ngần vẫn chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe tiếng ngáy và tiếng thở đều đều của Văn . Ngần nấc lên trong tức tưởi .

- Tại sao ai cũng có học mà không chịu hiểu rằng sanh gái hay trai đều là do đàn ông ? Tại sao ông Trời lại bất công với tôi như thế này . Mẹ ơi, con khổ quá, Mẹ ơi !

Ngần nấc lên nghẹn ngào trong đêm khuya, nước mắt giàn giụa ướt cả gối . Mắt nhìn trần trần lên trần nhà vô định, cứ như thế Ngần không thể chớp mắt cho tới sáng .

Văn mở mắt, vươn vai sau một giấc ngủ ngon . Ngần không thể lường lự nói ngay :

- Em bị bệnh tim rất nặng, bác sĩ nói em không thể tiếp tục sanh con .

Văn tỉnh hẳn, hỏi như thét vào mặt Ngần :

- Cô nói cái gì tôi không hiểu, cô nói lại xem .

Ngần kiên nhẫn lặp lại như đọc từng chữ :

- Em bị bệnh tim, không thể có con

Văn quắc mắt giận dữ nhìn Ngần, gất lên :

- Cô đùa với tôi à ? Không thể sanh con ? Cô định chọc cho tôi chết vì tức giận à ?

Ngần vẫn bình tĩnh vừa nói vừa đưa cho Văn xem Sổ theo dõi sức khoẻ có ghi rõ tình trạng bệnh của Ngần cho Văn xem . Văn giằng lấy cuốn sổ, xem lướt qua . Bất giác Văn ném trả cuốn sổ xuống giường và vội vã thay quần áo . Tiếng cánh cửa sập lại sau bước chân hối hả và nặng nề của Văn làm con Ngần giật mình khóc thét . Ngần cũng kịp hồi tỉnh sau tiếng động mạnh của cánh cửa và tiếng khóc của con . Mắt cay xè, ráo hoảnh, miệng khô khốc và đắng ngắt . Cơn đau tim lại nhói đau trong lồng ngực Ngần vội nằm xuống và lịm dần trong cơn đau .

Suốt ngày hôm đó Ngần không thể ăn uống gì . Cổ họng đắng và khô . Ngần cứ nằm lim dim lúc tỉnh, lúc mơ . Nghe văng vẳng vừa xa lại vừa gần tiếng Mẹ chồng, Ngần choàng tỉnh giấc và vội vàng ngồi bật dậy khi thấy Bà đã đứng bên giường từ lúc nào :

- Ăn xong lại nằm ngủ suốt ngày thảo nào không hết đau chỗ này, lại nhức chỗ kia . Thằng Văn nó sắp điên lên chị có biết không mà còn nằm đó ?

Ngần vẫn cam chịu cúi mặt không nói câu nào . Bỗng tiếng hét của

Bà làm Ngần giật thót mình .

- Trời ơi, kiếp trước tôi ăn ở thế nào mà trời đành hại tôi không có cháu trai để nối dõi tông đường .

Bà vừa tru tréo vừa ồ ồ khóc

- Trời ơi, sao tôi khổ thế này . Tôi biết ăn làm sao, nói làm sao với ông bà tổ tiên ? Tôi có chết cũng không nhắm mắt ...

Bà còn nói nhiều, nhiều lắm ... Tai Ngần như ù đi, Ngần không nghe thấy gì cả . Ngần quỳ sụp xuống dưới chân bà, nói trong nước mắt:

- Con van Mẹ, Mẹ đừng khóc nữa, con nào có muốn như vậy đâu, con cũng khổ sở lắm Mẹ ơi ! ...

Bà giật mạnh tay Ngần kéo Ngần đứng dậy và hét thật to

- Đứng dậy đi, Chị muốn tôi tổn thọ hay sao ? Người quỳ lạy, van xin Chị là tôi . Chị không để được con trai thì cưới vợ khác biết để con trai cho thằng Văn .

Toàn thân Ngần run rẩy, Ngần quỳ xuống bất tỉnh .

Tỉnh dậy khi trời đã nhá nhem tối . Cảm thấy bụng đói cồn cào . Ngần nhìn xung quanh trắng toát một màu . Ngần quờ quạng tìm con nhưng không thấy . Một bóng áo trắng dịu dàng đến bên cạnh hỏi Ngần :

- Chị đã tỉnh lại rồi ?...

Ngần biết mình đang nằm trong bệnh viện . Ngần hỏi :

- Con tôi đâu ?

- Con chị vẫn khỏe, chị yên tâm điều trị để sớm xuất viện về với con .

Cô y tá nói

Ba hôm sau Ngần xuất viện về nhà . Không ai khác là chị giúp việc đón Ngần . Chị ấy nói :

- Cậu Chủ đi uống rượu suốt không về . Bà cứ về tới nhà lại mắng

chửi, không ai dám hé răng .

Tối hôm đó, Ngàn vẫn chưa khoẻ, nằm với con trong phòng . Bên ngoài rất đông người đang ngồi ở phòng khách . Mẹ Văn đã mời mấy ông chú Văn đến dự . Văn cũng được em gái lôi về nhà để tham dự cuộc họp gia tộc bàn về việc lấy vợ khác cho Văn . Ngàn nằm bên cạnh con, mắt lại nhìn chăm chăm lên trần nhà, đầu óc mụ mẫm, trống rỗng . Tiếng rì rầm bên ngoài làm Ngàn bưng tỉnh . Có ai đó nhắc đến tên Ngàn . Ngàn cố gắng tập trung và lắng nghe . Ngàn bước xuống giường, nhẹ nhàng lê bước đến gần cửa, áp tai vào khe cửa để nghe rõ hơn . Tiếng Mẹ chồng Ngàn thì thào :

- Con Ngàn nó bị tim không thể sanh đẻ được, thằng Văn là con trai một, dòng họ nhà ta không thể tuyệt giống được, phải lấy vợ khác cho nó .

Rồi Ngàn quy ngã ...

Con Ngàn khóc thét đòi bú . Chị Sen thấy em bé khóc lâu quá không nín . Mọi khi nó chỉ thét lên một tiếng khi được bú nó nín ngay . Chị chạy vào phòng và thấy Ngàn nằm sổng soài trên nền nhà . Chị sợ hãi hét lên cầu cứu mọi người .

Ngàn được đưa đến bệnh viện bằng xe taxi, nhưng đến nơi thì không còn kịp nữa . Ngàn đã chết mà không kịp cho con bú lần cuối, không được gặp mặt Cha Mẹ ruột và cũng không kịp trần trối bất cứ lời nào .

Tôi đứng từ xa lặng lẽ quan sát đám tang Ngàn, Mẹ Ngàn ngã quy và ngất đi tỉnh lại nhiều lần . Ba Ngàn lặng lẽ trước quan tài con, Ông không khóc nhưng nhìn vẻ mặt đau khổ của Ông không ai cảm được nước mắt . Văn đứng đó lặng lẽ không cảm xúc . Mẹ chồng Ngàn cũng vật vã than khóc ... sao mà giả dối . Chờ cho xe tang đi một

đoạn, tôi nối theo dòng người lặng lẽ bước phía sau quan tài đưa Người Đàn Bà vắn số, bạc mệnh về nơi an nghỉ cuối cùng .

Sau khi hạ huyệt, tôi chen lẫn giữa dòng người, trên tay cầm bó hoa đã sắp tàn vì cái nắng oi ả giữa trưa. Tôi ngắt từng cánh hoa đủ màu sắc vứt xuống quan tài Ngần . Tôi thì thầm như nói cho mình Ngần nghe :

- Ngần ơi, kiếp người như những cánh hoa sớm nở, sớm tàn . Phận đàn bà cũng vậy, như bèo dạt mây trôi, trong nhòe đục chịu . Hãy nhận lấy những cánh hoa tàn cùng những dòng lệ này của một người bạn như một niềm an ủi, tiếc thương cuối cùng ...

Tối hôm đó tôi thao thức hoài không ngủ được , Tôi suy nghĩ miên man về một kiếp người, một thân phận ... Cái chết bất ngờ ở cái tuổi 25 tràn đầy nhựa sống, bỏ lại đứa con mới 7 tháng tuổi . Cái chết kết thúc số phận nghiệt ngã của một người đàn bà vô tội, đáng thương bị đẩy đoạ đến cùng cực bởi những người luôn đề cao một giá trị hư danh - đàn ông hay đàn bà thì cũng là con người . Con trai hay con gái thì cũng là con . Thì tại sao chỉ có con trai mới có thể "nổi dãi tông đường", còn con gái thì "mất họ" ? Thật là nghịch lý .

Tôi đến thăm Ba Mẹ Ngần một tuần sau ngày đưa Ngần ra nghĩa trang, ngạc nhiên khi biết con gái Ngần ở với Ông Bà Ngoại . Mẹ Ngần ghen lời khi kể cho tôi nghe :

- Không ai ngờ gia đình họ lại đối xử như vậy với con Ngần . Đến giọt máu cuối cùng của nó họ cũng không muốn nuôi ...

Bà vừa nói vừa lấy khăn lau nước mắt . Bà nói tiếp :

- thằng Cha nó mới khốn nạn không đáng làm cha . Cả tuần nay cũng không tới thăm con .

Tôi nhìn con gái Ngần, gầy gò, xanh xao, ốm yếu, nó đang ngủ

nhưng chốc chốc lại giật mình, khoé mắt vẫn còn đọng những giọt nước mắt khóc đòi Mẹ . Tôi thầm nghĩ : lại một kiếp đàn bà sinh ra trên cõi đời, biết sau này cuộc đời của nó có sáng lạn hơn Mẹ nó không ? Hay cũng lại "hồng nhan bạc phận" ; rồi đây thân phận nó chẳng biết có trôi về "bến trong" hay cũng vẫn về "bến đục" ?

Thân tặng người bạn quá cố Trần Thúy Ngân

Mỹ Dung

Thời đại ảo ... họ yêu nhau

Chuyện thứ ba

Thời đại ảo ... họ yêu nhau (phần đầu)

Quỳnh và Tâm lấy nhau đã 6 năm, hai người vẫn chưa có con . Cuộc sống vật chất khá đầy đủ, nhưng tình cảm và tâm hồn thì ngày càng trở nên nghèo nàn . Ngày nào cũng vậy, họ chia tay nhau đi làm vào mỗi buổi sáng và lại gặp nhau khi tan sở vào mỗi buổi chiều . Họ sống lặng lẽ như hai cái bóng, mỗi người làm công việc của mình, mang tiền về để ở một chỗ cố định trong két sắt, cạnh tủ quần áo đặt trong phòng ngủ . Lúc đầu họ còn nấu cơm chiều và ăn chung với nhau . Lâu dần không ai có đủ thời gian đi chợ, nấu ăn, rồi lại rửa dọn chén bát, bếp núc . Và cuối cùng đã hơn một năm nay bữa chiều họ cũng tự lo . Hôm nào cuối tuần vui vẻ và Tâm rảnh rỗi thì cùng

nhau ra tiệm ăn . Cuộc sống cứ thế trôi qua tẻ nhạt ngày này qua tháng nọ .

Khi mới cưới nhau, họ cũng từng có những tháng ngày hạnh phúc . Chỉ khi Tâm biết được anh không có khả năng có con và đề nghị ly hôn, cuộc sống giữa hai vợ chồng bắt đầu lạnh nhạt từ đó .

Tâm là một chuyên gia phần mềm có tiếng, anh đã làm việc miệt mài và tạo dựng được nhiều thành công trong sự nghiệp . Có lần khi vui vẻ uống rượu với bạn bè Tâm đã phát biểu "không có vợ, không sao cả, nhưng không có máy vi tính thì chắc tao chết quá" ... Đúng vậy, cả ngày ở văn phòng anh không rời computer, nhưng khi về nhà cũng vậy , nói chuyện qua quýt với Quỳnh vài câu, Tâm lại rút vào phòng làm việc và ôm computer, có khi tới sáng Quỳnh thức dậy chuẩn bị đi làm, Tâm vẫn còn ngồi ôm chiếc máy vi tính.

Quỳnh là một cô gái rất lãng mạn, ngay từ khi còn học trung học đã yêu thơ văn và tập tành làm thơ . Quỳnh thi vào trường Tổng hợp và học khoa báo chí . Cô là một phóng viên trẻ, nhiệt tình, năng nổ và có những bài phóng sự gây được tiếng vang và làm xôn xao dư luận .

Khác Tâm, thế giới của Quỳnh là thế giới giao thiệp rộng rãi bên ngoài . Cô không thể sống khép mình trong bốn bức tường và suốt ngày ngồi ôm cái máy vô tri vô giác đến quên ăn, quên ngủ được . Lúc đầu Quỳnh rất khó chịu và thường cần nhằn Tâm mỗi khi anh quá lơ là và coi như Quỳnh chưa bao giờ xuất hiện và tồn tại trong cuộc đời anh . Nhưng lâu dần Quỳnh cũng quen .

Quỳnh cũng thường làm việc với computer . Những bài viết của cô đều được soạn thảo từ computer trước khi gửi cho ban biên tập . Cô cũng thường xuyên tra cứu tài liệu hoặc nắm bắt thông tin từ những trang web trên mạng internet . Nhưng tất cả chỉ với mục đích phục vụ

công việc . Cho đến một hôm cuối tuần rảnh rỗi . Quỳnh đã mấy lần vào phòng làm việc của Tâm nhưng anh hình như không nhúc nhích , hình như anh cũng không hề biết có Quỳnh bước vào phòng .

Quỳnh buồn bã và lại lặng lẽ bước ra phòng khách , xem T.V hết kênh này lại kênh khác cũng vẫn buồn chán . Quỳnh cảm thấy đơn độc trong chính căn nhà của mình . Cảm thấy thiếu thốn tình cảm khi mà cô đang sống cùng chồng dưới một mái nhà. Quỳnh ngồi vào ghế trước computer, cô vào một room ở yahoo messenger . Và từ hôm đó cuộc sống và cả tâm hồn của Quỳnh bắt đầu có sự thay đổi .

Nếu trước đây Quỳnh luôn lên án Tâm suốt ngày ngồi ôm cái máy vô tri vô giác như một thằng điên, chẳng thèm đoái hoài tới ai . Thì nay, Quỳnh cũng vậy . Cô cùng bị ma lực của chiếc máy vô tri đó hút hồn và bắt đầu lạc vào chốn thần tiên hư ảo đó . Quỳnh đã gặp được người trong mộng, người biết yêu văn thơ và biết lắng nghe, biết ve vuốt tâm hồn trống trải đơn độc của cô . Người mà Quỳnh chưa bao giờ biết mặt, chỉ cần những lời lẽ như có cánh, như mật ngọt đã đủ là ma lực ru ngủ trái tim thiếu thốn tình cảm của cô . Và chẳng ai ngờ, chính Quỳnh cũng không ngờ cô rơi vào cái thế giới huyền hoặc đó như bị bỏ mùa mê . Quỳnh đã quên mất mình là ai, đang làm gì và sống ở đâu . Quỳnh cũng đã quên cả việc cô đã có chồng và đang sống cùng chồng dưới một mái nhà. Quỳnh đã yêu anh chàng vô hình có cái nick rất lãng mạn "Tuyết lạnh mùa đông" hay yêu những lời nói vuốt ve mơn trớn trái tim sắp chết khô vì thiếu tình yêu của Quỳnh .

Và cả anh ta cũng vậy, cũng say mê đăm đuổi cô nàng có cái nick "Không có mùa đông" . Từ hai chữ "Mùa đông" này mà họ ngẫu nhiên hay tất nhiên phải gặp nhau trên trăm ngàn nickname khác .

Đúng vậy hai tâm hồn băng giá đã gặp nhau và họ cần nhau để cùng sưởi ấm trái tim nhau . Một người lạnh lẽo ở cái xứ sở có mùa đông, dù không có tuyết nhưng tim đã đóng băng thành tuyết . Và một người ở cái xứ sở chẳng bao giờ có mùa đông nhưng vẫn lạnh lẽo hơn cả những nơi có mùa đông . Tưởng chừng như quá khó hiểu đến với vấn đề về cái nickname và cách giải thích về nickname của họ . Nhưng sẽ không là gì cả và không có ý nghĩa gì cả , vì điều đáng nói là họ đã gặp nhau và có một sức hút mãnh liệt như hai cực của nam châm và họ đã nói với nhau những điều hơn cả tình yêu .

Họ đều đã có gia đình, đều là những người thành đạt và am hiểu về cuộc sống . Nhưng ở cái thế giới ảo, nơi mà chỉ đối diện với những dòng chữ, nơi mà tất cả chỉ là tưởng tượng đó . Họ trở thành những kẻ ngu muội đáng buồn cười, thậm chí có thể nói rằng có những ý nghĩ rất điên cuồng . Đã có lúc họ mơ mộng viễn vông xa . Đã có lúc họ bàn nhau bỏ vợ , bỏ chồng để đến với nhau . Và hằng đêm họ vẫn ve vuốt trái tim nhau bằng những lời yêu thương vô bờ bến . Ru ngủ nhau bằng những lời trần tục nhất để có thể thỏa mãn đến tận cùng của cảm giác ... dùng mọi ngôn từ để có thể tượng tượng không phải là ảo mà thực sự họ đang ở bên nhau, đang nằm cạnh nhau . Mỗi đêm, họ trò chuyện với nhau suốt nhiều giờ đồng hồ, và càng về khuya, trời càng lạnh ... họ càng cần nhau hơn và lời lẽ của họ cũng ấm nồng hơn

- Tuyetlanhmuadong : Em yêu thương, anh nhớ em kinh khủng và muốn có em bên anh ngay lúc này .

- Khongcomuadong : Em cũng vậy, nhớ anh đến nao lòng và muốn khóc khi nghe những lời "ước gì anh ở đây giờ này, ước gì anh cùng em chuyện trò ..."

- Tuyetlanhmuadong : Anh muốn hôn lên mắt em, lên trán em, lên tóc em, hôn lên đôi môi mềm của em nụ hôn nồng nàn và ngọt ngào nhất trên đời ...

- Khongcomuadong : Em đang nhắm mắt lại đây, đang chờ đón nụ hôn của anh đây

- Tuyetlanhmuadong : anh đang hôn em đây, em ơi, có cảm nhận được không em yêu ?

- Khongcomuadong : được chứ , cảm nhận rất rõ ràng và tim em đang đập rất nhanh .

-

-

Cứ như thế họ đã gắn liền và dính chặt vào nhau, tình yêu của họ được nối kết với nhau qua cái máy mà trước đây không ít lần cả hai đều cho là vô tri, vô giác . Họ đã quên cả thời gian, quên ăn, quên ngủ . Họ đã như những người mất hồn lúc nào cũng mơ mơ, ảo ảo, nửa thực nửa mê . Công việc của họ cũng kém hiệu quả hơn, tính năng động và nhiệt tình của họ cũng giảm . Họ nghĩ tới nhau mọi lúc, mọi nơi và chỉ mong sao sớm hết giờ làm việc để chạy vụt về nhà, hồi hộp mở computer, online và tìm gặp người tình trong mộng .

- Tuyetlanhmuadong : Em yêu ơi, mình gặp nhau nhé em, chúng mình sẽ làm mọi cách để được có nhau .

- Khongcomuadong : Vâng, sao cũng được, miễn là em được có anh

- Tuyetlanhmuadong : Vậy bao giờ mình gặp nhau hả em ? Anh không thể chờ thêm một ngày nào nữa, anh không chịu nổi nỗi nhớ nhung dày vò.

- Khongcomuadong : em muốn ngay bây giờ và ngay lúc này, muốn em trọn vẹn là của anh, mãi mãi là của anh

- Tuyetlanhmuadong : Nhưng ngay bây giờ là nửa đêm, muốn vào với em anh phải sắp xếp công việc, phải xin nghỉ phép, phải bàn giao và chuẩn bị mọi thứ . Ít nhất cũng phải một tuần hoặc 10 ngày anh mới sắp xếp xong .

- Khongcomuadong : Lâu vậy anh ? không có cách nào nhanh hơn được sao ?

- Tuyetlanhmuadong : Anh sẽ cố gắng trong thời gian nhanh nhất được không em yêu

- Tuyetlanhmuadong : Em giận anh à ? Sao không nói gì với anh vậy em ? Em có biết rằng anh muốn có em ngay, muốn nuốt chửng em và muốn hôn khắp thân thể em ngàn vạn nụ hôn không ?

- Khongcomuadong : đừng nói nữa anh yêu, em đang muốn tan ra thành bọt biển ...

-

-

Một tuần sau, họ gặp nhau tại một quán cafe thơ mộng . Anh già hơn chị tưởng , anh cũng có vẻ khô cằn chứ không lãng mạn như trí tưởng tượng của chị . Đầu tóc anh rối bù và muối nhiều hơn tiêu, mái tóc của anh không phiêu bồng khẽ bay trong gió như những giấc mơ chị từng tưởng tượng. Trông anh có vẻ đem đũa, quê mùa chân chất như một người nông dân suốt ngày với công việc đồng án ngoài nắng gió . Dáng đi của anh đổ về phía trước, trông có vẻ vội vàng khắc khổ . Tay anh luôn cầm điều thuốc và từ cái miệng anh, luôn tỏa ra những làn khói trắng bay mịt mù khiến chị khó chịu ho sặc sụa . Chị nhìn anh với vẻ lạnh nhạt như với một người xa lạ . Anh cũng nhìn chị một cách khó hiểu . Không phải là một cô gái nhu mì uyển chuyển trong tà áo dài thướt tha . Cũng không phải một mái tóc dài

đen huyền óng ả xõa trên bờ vai gầy mềm mại . Bộ đồ jean và đáng vẻ mạnh mẽ, năng động , mái tóc tém ngắn hơn cả tóc anh ... những điều này chưa bao giờ xuất hiện trong trí tưởng tượng của anh .

Họ cùng ngồi bên nhau, cùng uống cafe, rồi lại uống trà, nghe nhạc ... Mỗi người hướng suy nghĩ của mình về một nơi khác, một khía cạnh khác . Không gian như lắng đọng và buồn tẻ trôi qua thật chậm chạp . Anh cất bầu không khí im lặng

- Trong này nắng nóng quá em nhi ?

- Đúng vậy ngày nào cũng nóng như lửa đốt . Ngoài đó thế nào ?

- Ngoài đó đã bắt đầu se lạnh . Nghe nói trong này đang mùa mưa, nhưng sao lại nắng nóng thế này ?

- Thường chiều mới mưa . Mưa đến bất ngờ và tạnh cũng bất ngờ .

Câu chuyện về thời tiết chấm dứt . Khoảng không yên lặng lại bao trùm . Họ đang thả hồn theo tiếng nhạc không lời du dương trong quán . Buổi trưa quán vắng khách ... như chỉ có hai người và như quán chỉ bán riêng cho hai người

- Cà phê ngon quá !

- Ủ, cafe Trung Nguyên nổi tiếng đó

- Nhưng trong này trà có vẻ không ngon, không có mùi vị và độ đậm đặc như ngoài đó

- Có lẽ vậy, trong này ít ai thích uống trà.

-

-

- Tối nay anh ở đâu

- Anh ở một khách sạn nhỏ gần đây

- Vậy à ? vậy cũng tiện

.....

- Khi nào anh về?
- Có lẽ trưa mai anh về, công việc bề bộn quá
- Em cũng vậy, bận quá .
- Nếu em bận thì mai không cần phải đưa anh . Anh tự đón taxi ra phi trường được rồi

Họ chia tay nhau, Quỳnh trở về nhà mình . Cô chạy vụt vào phòng tắm . Tâm vẫn chưa về . Cảm thấy lòng nặng trĩu và buồn mang mác ... chẳng hiểu buồn gì và tiếc nuối điều gì . Tắm xong, Quỳnh trang điểm và tìm một chiếc đầm thật đẹp . Quỳnh bấm máy gọi cho Tâm .

- Anh ơi, anh xong việc chưa ? Hôm nay hai vợ chồng mình đi ăn trên tàu dạo quanh sông Sài Gòn nha anh .
- Anh sắp xong rồi . Ồ, ý tưởng hay lắm . Chờ anh chừng 1 tiếng nữa được không em .

Hôm đó, lần đầu tiên kể từ ngày hai vợ chồng sống chung Quỳnh cảm thấy sung sướng và hạnh phúc nhất, có cảm giác như ngày xưa khi họ yêu nhau . Quỳnh nép sát vào Tâm, dựa vào vai anh . Tâm vòng tay ôm eo vợ .

Mấy hôm sau Quỳnh lại online, Quỳnh nghĩ nên nói một điều gì đó với người tình trong mộng của cô

- Anh hả ? Anh khỏe không ? Chuyến bay tốt lành chứ ?
- Cám ơn em ! Anh khỏe Công việc bận bịu suốt ngày hôm nay
- Vây à, mấy ngày nay em cũng bận quá . Em định làm xong mọi việc để sắp xếp đi du lịch với chồng .
- Vây à ? Anh cũng đang định dắt bà xã và mấy đứa con đi chơi một chuyến
- Em đang viết một bài phóng sự , gặp anh sau nhé
- Anh cũng đang bận hoàn tất một dự án . Gặp em sau

- Bye anh !

- Bye em !

Quỳnh offline, cô vào phòng làm việc và ôm cổ Tâm từ phía sau .

- Anh sắp xong chưa ? Em chờ anh nha

- OK ! Xong rồi em à

Và họ ôm hôn nhau thật nồng nàn . Tâm dìu Quỳnh vào phòng ngủ .

Quỳnh lại huyền thuyên kể cho Tâm nghe đủ mọi chuyện . Quỳnh cảm thấy yêu Tâm như chưa bao giờ được yêu và cảm thấy cần Tâm hơn bất cứ ai, hơn bất cứ điều gì. Trong bóng tối, Quỳnh chợt mỉm cười nhưng mắt lại long lanh ướt lệ . Quỳnh cười vì cô đã có lúc hảo huyền định thả mối bất bóng . Và Quỳnh khóc vì cảm thấy cô là người phụ nữ rất hạnh phúc vì có người chồng như Tâm . Màn đêm phủ xuống, đường phố lặng im chìm vào giấc ngủ . Ngoài cửa sổ, ánh đèn đường vàng dịu hắt vào phòng, đủ để Quỳnh nhìn rõ Tâm đang bình yên trong giấc ngủ Anh có biết đâu chỉ mấy chục tiếng đồng hồ trước đây Quỳnh đã ngồi với một người đàn ông xa lạ khác ở quán cafe, nói vắn vơ về những điều vô nghĩa . Anh có biết đâu cũng giờ này cách đây vài ngày Quỳnh đã ao ước lạc vào vòng tay mê mị của một người đàn ông khác . Quỳnh cúi xuống hôn nhẹ lên môi chồng . Đêm hôm ấy giấc ngủ đến với Quỳnh thật nhẹ nhàng, bình yên và không mộng mị

Mỹ Dung

Thời đại ảo ... họ yêu nhau

Chuyện thứ tư

Gia đình Hà có ba chị em gái : Thúy Vi, Thúy Hà và Thúy Ngân . Nhà Hà là một tiệm vàng lớn và rất nổi tiếng ở Đà Nẵng . Có thể nói ở cái thành phố biển này không ai lại không biết tiệm vàng Đại Thương . Không phải vì tiệm vàng lớn và có nhiều loại nữ trang mẫu mã đẹp, mà còn vì tiệm vàng Đại Thương có ba cô công chúa vừa đẹp vừa kiêu kỳ . Ba mẹ Hà rất hãnh diện vì điều đó, nên cũng rất kén trong việc tuyển chọn "phò mã" .

Đẹp gái con nhà giàu nhưng Hà học không đến nổi tòi . Tốt nghiệp phổ thông trung học, dù ba mẹ không bắt Hà phải học đại học, nhưng Hà vẫn ghi danh vào một trường đại học dân lập vì muốn không thua bạn thua bè. Và cũng từ đây Hà đã làm quen với máy vi tính . Trong một lần học thêm vi tính ở các trung tâm Hà đã được bạn bè trong lớp truyền cho "bí quyết" lên mạng, làm quen, kết bạn, chat, email,...

Hà đã xin tiền mẹ để sắm ngay một dàn máy và đăng ký kết nối internet . Lúc đầu Hà cũng không ngờ rằng, chính chiếc máy lại là cầu nối và là phương tiện để Hà tìm người trong mộng, chính chiếc máy đã là nguyên nhân dẫn đến việc Hà "sớm theo chồng bỏ cuộc chơi" , chính chiếc máy đã làm cho con đường học hành của Hà phải

dở dang .

Ngay lần đầu tiên tiếp cận với thế giới ảo Hà đã bị "thôi miên" như Hà sinh ra đã thuộc về thế giới này vậy . Chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, Hà chọn ngay cái nickname Thúy Kiều, bởi vì ở xóm và cả ở trường người ta thường gọi Hà như vậy . Không phải vì Hà trông giống Thúy Kiều như nhân vật của đại thi hào nổi tiếng Nguyễn Du, mà do Hà họ Vương và ba mẹ không biết vô tình hay cố ý lại chọn tên lót của cả ba chị em là Thúy . Thúy Kiều vừa vào một room thì đã có Kim Trọng tìm, và như là duyên trời định, Hà gạt tất cả những cái nick khác để chỉ chat với Kim Trọng .

Kim Trọng giới thiệu rằng anh sống ở Mỹ, nơi mà từ lâu lắm rồi cả Hà và ba mẹ luôn thèm muốn đặt chân tới, dù ở Việt Nam gia đình Hà sống rất vương giả, không thiếu thốn thứ gì. Chỉ cần bao nhiêu đó thôi đã khiến Hà "mê" Kim Trọng và trong đầu đã tính toán ngay con đường nhanh nhất đến miền đất hứa .

Hà nói, Hà mới làm quen với computer chưa lâu, và với thế giới net thì càng mới mẻ . Không bỏ lỡ cơ hội Kim Trọng giới thiệu ngay rằng anh ta là một kỹ sư vi tính, với thu nhập rất cao và ổn định . Hà cảm thấy thật may mắn vì ngay ngày đầu đã quen biết được một người như Kim Trọng . Ngay hôm sau, Hà khoe với mẹ, mẹ rất vui và bảo Hà phải làm thế nào để "câu" được "con mồi" càng nhanh càng tốt . Quen biết nhau khoảng 2 tháng thì Kim Trọng về nước . Đó là một người đàn ông lớn hơn Hà 15 tuổi, bề ngoài không có gì đáng chú ý nếu không nói là được liệt kê vào hàng nhì và tam trong câu danh ngôn truyền miệng từ đời xưa "nhất lé, nhì lùn, tam hô, tứ xún" . Hai người không cần hẹn hò đâu xa, mẹ Hà đã bàn với Hà rằng mời ngay Kim Trọng tới nhà và anh cũng đồng ý . Một bữa tiệc chiêu đãi

khá thịnh soạn diễn ra ngay lần gặp gỡ đầu tiên tại nhà Hà, và đôi bạn đã chính thức được sự chấp nhận của nhà gái .

Kim Trọng ở lại Đà Nẵng 5 ngày, ngày nào Hà cũng dắt anh đi chơi những nơi nổi tiếng : Núi Non Nước, Bà Nà, Tháp Mỹ Sơn, ... sau đó Kim Trọng cáo từ vì còn phải đi thăm bà con và bạn bè. Hai tuần sau anh trở về Mỹ và họ lại tiếp tục liên lạc với nhau .

Nếu như Hà thất vọng vì Kim Trọng hơi già, hơi lùn và hơi hô, thì bù lại tài năng và sự nghiệp thành công của anh, thu nhập cao và ổn định có thể đảm bảo cuộc sống đầy đủ ... đã là những ưu điểm nổi trội có thể bù đắp và lấn cả các khuyết điểm về tuổi tác và diện mạo bên ngoài của Kim Trọng . Vì vậy cả ba mẹ , cả Hà và tất cả mọi người trong gia đình đều giơ cao hai tay đồng ý .

Về phía Kim Trọng gặp Hà như bắt được vàng, vì Hà quá trẻ trung và xinh xắn lại rất biết những nhẽo, lúc nào cũng như một con mèo con . Sau Khi trở về Mỹ, Kim Trọng không cần phải đắn đo suy nghĩ mà quyết định ngỏ lời cầu hôn ngay . Anh gửi về cho Hà một bó hoa hồng thật đẹp đó là lời cầu hôn của anh . Hà đã nhảy lên mừng rỡ khi nhận được món quà bất ngờ này, và không chỉ Hà, cả ba mẹ và mọi người có mặt đều vui như đêm 30 Tết .

Hà viết thư ngay cho Kim Trọng và thúc hối anh việc làm giấy tờ thủ tục, định ngày hỏi cưới, còn Hà thì đi học tiếng Anh cấp tốc . Cuối cùng thì ngày Vu quy cũng đến . Gia đình Hà đã tổ chức lễ cưới thật linh đình . Ba mẹ Hà rất hãnh diện với mọi người vì đã kén được chàng "phò mã" Việt Kiều vừa môn đăng hộ đối, vừa xứng đôi vừa lứa . Hà cũng rất hạnh phúc, Hà cười không ngớt trước những lời chúc tụng của mọi người và nép sát vào Kim Trọng như nép vào một tán cây đại thụ có thể tỏa bóng râm che mát cả cuộc đời cô .

Thủ tục giấy tờ vẫn chưa xong nên sau tuần trăng mật Kim Trọng lại phải trở về Mỹ . Ba Mẹ và cả Hà đều không phản nản gì việc ấy . Ba bảo rằng "đàn ông phải lấy sự nghiệp làm đầu " . Và việc Kim Trọng phải vội vã về nước càng chứng tỏ rằng anh là một người có nghề nghiệp ổn định .

Giấy tờ cuối cùng cũng xong, Hà thu xếp hành lý chuẩn bị lên đường . Đưa tiễn Hà, vừa gia đình, bà con dòng họ, bạn bè cả thầy gần 30 người . Không như các cuộc chia ly khác, trên đường đến phi trường dù nửa đêm nhưng tất cả mọi người đều vui vẻ, tỉnh táo và cười nói rôm rả . Bởi vì ai cũng nghĩ rằng, họ đang đưa con cháu họ đến ngưỡng cửa thiên đàng . Vui nhất có lẽ là mẹ Hà, sau nửa tối Hà, mấy đêm liền trước ngày lên máy bay Hà không thể ngủ được, cứ nằm xuống là thấy con đường trải đầy hoa dẫn Hà tới một ngôi biệt thự sang trọng ... như một lâu đài trong các câu chuyện cổ tích . Vậy mà khi tới phi trường, khi mọi người nắm chặt tay và ôm hôn Hà, tự nhiên nước mắt Hà lại chảy vòng quanh . Hà cảm thấy rất rõ sự chia ly và nghĩ biết đến bao giờ mới từ "thiên đàng" trở lại nơi này, biết đến bao giờ mới được gặp ba mẹ . Hà thấy mẹ cũng nghẹn ngào khóc, nhưng miệng vẫn cố cười và an ủi Hà .

Chiếc máy bay rẽ mây bay vút vào khoảng không như một con chim khổng lồ. Hà nhìn ra bên ngoài, thành phố Sài Gòn với những căn nhà cao tầng bỗng biến thành nhỏ xíu bên ngoài khung cửa sổ . Tâm hồn Hà lâng lâng, nửa buồn, nửa vui : buồn vì phải xa ba mẹ, xa gia đình, quê hương ; vui vì ước mơ của cô đã sắp thành hiện thực - con đường trải đầy hoa đến thiên đàng nơi có một lâu đài hạnh phúc đang chờ Hà.

Bước theo dòng người ra khỏi sân bay, Hà đưa mắt tìm kiếm Kim

Trọng, kia rồi anh đã đứng đợi từ bao giờ, anh nở nụ cười thật hạnh phúc, một tay anh vẫy vẫy, tay còn lại ôm một bó hoa. Hà cũng vừa kịp nhìn thấy anh và bước nhanh hơn, dù phải đẩy xe hành lý khá nặng. Vừa trao bó hoa, Kim Trọng đã ôm chặt lấy Hà và hôn như mưa lên mắt, lên trán, lên tóc, lên môi Hà. Hà cảm thấy e thẹn vì cô vừa bước ra từ một đất nước ít nhiều còn mang nặng nề thói phong kiến. Nhưng rất nhanh sau đó, Hà đã bắt kịp nhịp, đã hòa hợp và hưởng ứng những cơn mưa hôn giữa chốn đông người qua lại của chồng.

Hà theo chồng bước lên xe. Kim Trọng vừa lái xe vừa nói chuyện với Hà. Chiếc xe lao vun vút trên con đường thẳng tắp. Tiếng nhạc êm đềm hòa lẫn với tiếng thì thầm ấm áp của chồng... hơn nữa vừa trải qua một chuyến bay dài Hà thiếp đi lúc nào không biết. Trong giấc mơ Hà đang cùng Kim Trọng nhẹ bước trên con đường trải đầy hoa, con đường dẫn hai người đến chốn thiên đàng, nơi có một lâu đài cổ tích... Hà khẽ mỉm cười trong mơ... Hà giật mình tỉnh giấc, Hà nghe xa xa như từ chốn hư vô vọng về tiếng chồng

- Em ơi, thức dậy đi em, tới nhà rồi!

Hà bừng tỉnh, tay dụi mắt. Trời đã tối từ bao giờ, Hà nhìn xung quanh, thấp thoáng những tàn cây. Tự nhiên Hà tưởng tượng đang lạc vào một khu rừng hoang vắng. Hà cố trấn tĩnh cho tỉnh ngủ, thần thờ bước ra khỏi xe. Trong lúc chờ chồng lấy hành lý, Hà lại dụi dụi mắt một lần nữa và nhìn bao quát xung quanh, đúng là một khu hoang vắng không một ngôi nhà, tất cả chìm trong bóng tối, thỉnh thoảng lại nghe tiếng gió vi vu, tiếng xào xạc của những cành cây va đập vào nhau. Hà chột rùng mình vì cơn gió lạnh, vì cảm thấy quá trống vắng và còn vì sợ. Hà đảo mắt tìm kiếm, kia rồi, một ngôi nhà

hiện ra trước mắt Hà. Một căn nhà nhỏ, cũ kỹ, mái dốc, trên cao là ống khói đen .. tựa như những căn nhà của các mục phù thủy ẩn dật trong những tán cây ở những khu rừng hoang . Hà run rẩy, mắt nhìn dáo dác và bước như chạy theo sát sau lưng chồng . Chưa kịp trấn tĩnh, nước mắt Hà chảy giàn giụa vô thức ướt hai má . Lâu đài cổ tích là như thế này đây ư ? Con đường trải đầy hoa là như vậy sao ? Chốn "thiên đường" sao mà quá hiu hắt vắng vẻ ... và tiếng gió gào thét như "đời gió hú" ... Hà vội gạt nước mắt, tim đập thật nhanh, thở hổn hển, mồ hôi lạnh toát ra và Hà rung mình nổi da gà . Hà nép sát, chờ Kim Trọng mở cửa . Cánh cửa gỗ cũ kỹ, căn nhà tối đen như mực, Kim Trọng bước vào nhà Hà có cảm giác sắp chứng kiến một cảnh tượng hãi hùng, một bóng đen chạy vụt ra từ ngôi nhà hoang vắng . Ánh đèn bừng sáng, Hà giật mình khi nghe tiếng chồng gọi - Em đâu rồi ? Vô nhà đi em kéo lạnh

Hà cảm thấy yên tâm hơn khi căn nhà đã được thắp sáng . Bên trong ngôi nhà cũng có vẻ ấm cúng và đầy đủ tiện nghi hơn, dù rằng thua xa phòng ngủ đầy đủ tiện nghi và trang hoàng lộng lẫy của Hà .

Nhưng Hà cảm thấy ấm lòng hơn bởi nó khá hơn sự tưởng tượng của cô . Bởi bên trong nó không giống ngôi nhà ẩm thấp đầy ám khí của những mục phù thủy gian ác . Hà thần thờ ngồi xuống ghế, mắt vẫn nhìn dáo dác hết chỗ này đến chỗ nọ . Kim Trọng mở T.V. và hướng sự chú ý của Hà vào màn ảnh .

Đêm đó bên chồng nơi miền đất hứa - nơi mà Hà đếm từng ngày từng đêm mà mong sao mau đến ngày đặt chân đến . Hà cảm thấy không vui, cảm thấy hụt hẫng như rớt từ một đỉnh núi cao xuống vực thẳm . Nằm bên chồng, mắt Hà mở thao láo, dù toàn thân rã rời mệt mỏi, nhưng Hà không thể chợp mắt . Tiếng ngáy đều đều của Kim

Trọng khiến Hà bực bội, nước mắt lại trào ra vô thức, Hà bịt tai và gọi thầm mẹ ới trong uất nghẹn

Hai ngày sau Kim Trọng nói với Hà là anh phải đi làm, anh cũng thú nhận anh không phải là một kỹ sư, công việc anh đang làm là một công việc không ổn định tại một tiệm giặt ủi, thu nhập của anh cũng không cao như những gì anh nói trước đây . Anh còn nói để đảm bảo đủ sống, Hà cũng phải đi làm . Anh nói học nghề dễ và nhanh nhất chỉ có nghề nail . Hà chỉ biết gật như một chiếc máy . Tất cả là do Hà chọn lựa, Hà không thể trách ai được . Có chăng là trách Kim Trọng đã cố tình lừa dối Hà, và tự trách mình ngu muội, mù quáng và quá vội vã nên đã làm .

Hà bắt đầu đi học nghề . Hà cảm thấy sót sa và ứa nước mắt, trước đây Hà chỉ biết ra tiệm ngồi gác chân để người khác chăm sóc và sơn móng chân tay cho mình, có ngờ đâu bây giờ mọi việc lại đổi ngôi . Hà nghĩ đến mẹ sẽ rất đau khổ khi biết Hà phải làm công việc này . Lâu dần Hà cũng thích nghi và quen với công việc, và dù sao đi làm như vậy vẫn đỡ buồn hơn là phải ngồi bó gối ở nhà . Đi làm về, Hà còn phải làm tất cả mọi việc, những việc mà từ nhỏ tới lớn Hà chưa bao giờ nhúng tay vào . Ở Việt Nam gia đình Hà có 3 người ở, tất cả mọi chuyện to nhỏ Hà chỉ gọi tên và sai khiến họ làm, Hà đúng là một cô công chúa ... thì bây giờ "trăm dâu đổ đầu tằm" .

Hà có thai, cũng là lúc Kim Trọng thất nghiệp, anh nói rằng tiệm giặt ủi không cần anh nữa . Hà không trách mà cảm thấy thương chồng . Lâu nay Hà vẫn giấu không cho ba mẹ biết hoàn cảnh của hai vợ chồng, sợ ba mẹ buồn và lo lắng . Nhưng đã đến nước này rồi thì không thể giấu diếm hoài được . Với thu nhập của một mình Hà và số tiền trợ cấp thất nghiệp ít ỏi , nếu chỉ có hai vợ chồng thì không

sao, nhưng nếu con Hà ra đời thì không đủ để lo cho con . Hà quyết định viết thư kể hết với ba mẹ, mong ba mẹ cho mượn vốn để hai vợ chồng có thể lập một tiệm giặt ủi riêng .

Nhận được thư Hà ba mẹ khóc, khóc vì thương con, khóc vì hối hận đã từ chối mấy đám ở Việt Nam, dù họ không bằng nhà Hà nhưng cũng khá giả . Xót con, không còn cách nào khác ba mẹ phải giúp vốn để Hà tạo dựng công ăn việc làm . Nhưng họ cảm thấy không yên tâm, vì con gái đang bụng mang dạ chửa không thể quán xuyến được mọi việc . Không yên tâm vì biết đâu thằng rể chẳng lừa đảo thêm một vố nữa để chiếm đoạt tài sản và tiền bạc của họ . Ba mẹ Hà đã quyết định chỉ gởi một ít tiền cho Hà trang trải . Mẹ Hà nhân dịp Hà sanh con sẽ lấy cơ sang nuôi con gái để "điều tra" thăm dò, trước khi quyết định cho con gái mượn tiền .

Tết rồi Hà cùng chồng về Việt Nam thăm ba mẹ và ẵm thêm cả đứa con gái 9 tháng tuổi . Hà bây giờ hoàn toàn khác xưa, không còn vẻ kiêu sa, đài các và luôn ngẩng cao mặt bước đi khinh khỉnh trước cái nhìn ngưỡng mộ của mọi người nữa . Hà già dặn hơn, từng trải hơn, ốm và xanh hơn ... nhưng có vẻ gần gũi với mọi người hơn . Hà cũng đã quen với cuộc sống tự lập, đã biết lo toan nhiều việc và cũng rất hòa đồng... Tất cả những điều đó khiến mọi người khi tiếp xúc cảm thấy Hà đáng yêu hơn . Con đường trải đầy hoa đến tòa lâu đài cổ tích không phải tự dựng mà có . Hà cùng chồng đang cố gắng tạo dựng từ đầu, họ đang vun đắp mỗi ngày một cánh hoa và đang trải trên con đường theo từng bước chân họ bước qua . Rồi một ngày không xa con đường cũng đầy hoa như trong những giấc mơ của Hà, nhưng hoa không được trải sẵn mà do Hà tự trải . Con đường đó cũng sẽ dẫn họ đến một lâu đài cổ tích ... một ngôi nhà không quá

rộng lớn, không quá cao sang như những lâu đài của vua chúa ngày xưa trong truyện cổ tích , nhưng ít nhất đó là ngôi nhà hạnh phúc được tạo dựng bằng chính bàn tay của họ.

Mỹ Dung

Thời đại ảo ... họ yêu nhau

Chuyện thứ năm

Cũng như mọi ngày hôm nay Bê lại dời nhà trọ với bộ đầm mới màu đỏ thật kêu gọi . Buổi chiều Bê đã không quên ghé tiệm làm tóc và makeup thật kỹ lưỡng . Hôm nay tối Chủ Nhật, những ngày cuối tuần như thế này mà đi trễ là sẽ không có chỗ . Bê bực bội vì tiệm làm tóc hôm nay đông quá đến gần 8 giờ Bê mới bước ra khỏi tiệm, chỉ kịp chạy về phòng trọ tắm và lên đồ, bụng Bê đói cồn cào vì chưa kịp ăn gì cả . Bê ngoắc một chiếc xe ôm

- Anh ơi chạy tới đường Trần Quang Khải , quận 1 dùm, làm ơn chạy lẹ lẹ nha, em trễ giờ rồi .

Anh xe ôm không nói gì, cho xe nổ máy, đợi Bê ngồi yên vị bắt đầu phóng đi . Anh ngoái lại hỏi Bê

- Số mấy cô bé ?

- Tới Thiên Lợi dùm đi anh .

Anh xe ôm tăng tốc, đường Sài Gòn những đêm cuối tuần khá đông, dù đã cố gắng chiều lòng "thượng đế" nhưng Bê vẫn khó chịu

- Nhanh hơn một chút được không anh ?

- Đường đông quá, em thông cảm, an toàn là trên hết
Bê làu bàu trong miệng, nóng nẩy giờ tay xem đồng hồ . Trả tiền cho anh xe ôm xong Bê đi như chạy vào Thiên Lợi, vừa nhìn thấy Bê, ông chủ đã giờ tay ngoắc ngoắc ra hiệu hết chỗ . Bê vội vàng quay trở ra, mặt tỏ vẻ bức bối, may mà anh xe ôm vẫn còn đứng đó

- Anh ơi, chở em qua Tốc Độ dùm đi anh .

Bê nói giọng nhỏ nhẹ và vội ngồi sau xe . Chiếc xe lại phóng đi . May quá lần này thì còn duy nhất một chỗ . Bê mừng rỡ bước vào và ngồi ngay vào chỗ trống đó như sợ người khác cướp mất .

Ngày nào cũng vậy, cứ khoảng từ 8 giờ tối, cả một khu phố đường Trần Quang Khải quận 1 là khu phố internet lớn nhất Sài Gòn bắt đầu hoạt động rầm rộ . Tất cả các cửa hàng nào Viễn THông, Thiên Lợi, Siêu Nhân, Tốc Độ ... đều kín chỗ . Những nơi này đều trang bị đầy đủ các thiết bị nghe nhìn hiện đại webcam, microphone, headphone với đường truyền tốc độ cao, phục vụ 24/24 .

8 giờ tối "chợ tình trên mạng" đã bắt đầu nóng lên, nhưng đến 12 giờ đêm mới là giờ "thiên" của "chợ tình" nối mạng quốc tế . Cũng như Bê, bên cạnh là các cô gái trẻ khác, họ đi "chat" với những bộ cách đẹp và kêu gọi , ai cũng trang điểm thật kỹ như đi dự dạ hội . Sở dĩ đi "chat" mà phải diện "sexy" hết cỡ như vậy thật dễ hiểu, vì hình ảnh của họ sẽ được truyền và ở phía bên kia các "boy friend" đang chiêm ngưỡng họ .

Hôm nay cũng vậy, "chợ tình" như càng tấp nập hơn . Bê đã online và tìm kiếm boy friend của mình . Với nickname Little girl Bê đã được rất nhiều chàng chú ý . Là một người "ghiền" và có thâm niên với thế giới ảo Bê thừa kinh nghiệm để "chọn mặt gởi vàng" không phải bất kỳ ai Bê cũng đều gởi webcam . Bê có cách "săn mồi" rất thiện nghệ,

những "con mồi" mà Bê nhắm tới là các Việt Kiều ham trẻ đẹp và chịu chơi . Bê rất biết chọn lọc chứ không "chat" bừa bãi, và thường cố định như vậy đến khi "con mồi" say đòn đã được khai thác triệt để hoặc bị "lộ tẩy" thì Bê mới chuyển sang con mồi khác .

Bê là một cô gái vừa có học, vừa có nhan sắc, vì vậy có thể nói Bê đã nhắm vào con mồi nào thì không thể chạy thoát . Mỗi lần Bê thường chat song song với 2 "mồi", trình độ đánh máy mười ngón rất điêu luyện như chơi đàn piano của Bê khiến các anh không thể phát hiện ra Bê chat với 2 người cùng một lúc . Thế nhưng đến khi Bê đã quyết định cho anh nào biết dung nhan của mình qua webcam thì Bê chỉ chat với duy nhất một anh và sẽ được chia đều ngày chẵn, ngày lẻ

Ở thế giới ảo Bê là cô bé 21 tuổi đang theo học năm thứ 3 Đại học Kinh Tế khoa Quản trị Kinh doanh . Nhưng thật ra Bê đã bị đuổi học từ năm đầu tiên do bị nợ quá nhiều môn và số giờ lên lớp ít hơn thời gian quy định .

Với anh nào Bê cũng kể hoàn cảnh rất đáng thương : ở quê lên thành phố học, ba mất sớm, mẹ bệnh tim, gia đình thiếu thốn, đông em, ... Và khi những "con mồi" sập bẫy ái tình của Bê thì sẽ phải bị chết chìm trong bể tình ấy đến khi nào Bê chịu buông tha .

Hôm nay Bê hẹn với một anh bác sĩ ở Cali, anh chàng đã ly dị vợ và không vướng bận con cái . Bê không biết chính xác anh ta bao nhiêu tuổi, nhưng có lẽ khá già vì anh ta cố né tránh tuổi tác của mình mỗi khi Bê hỏi . Bê thật sự cũng không quan tâm đến vấn đề tuổi tác, thậm chí hoàn cảnh của anh ta như thế nào, miễn đối tượng là người thiếu thốn tình cảm, mê gái trẻ đẹp, thích nghe những lời đường mật rót vào tai là đủ điều kiện .

Chat là công việc của Bê, nó nuôi sông Bê và cả gia đình . Công việc này cũng không quá phức tạp, chỉ đại loại như thế này :

- I miss u so much my darling!
 - Em cũng vậy, nhớ anh ời là nhớ !
 - Hôm nay sao bé online trễ vậy ?
 - Trưa nay em bận thi hết môn . Chờ em có lâu không cưng ?
 - Lâu quá , anh lo ời là lo không biết em có sao không mà trễ hẹn cả nửa tiếng ?
 - Anh yêu, xin lỗi đã để anh chờ lâu . Hôn đền lên má anh chịu không ?
 - Hôn môi anh mới chịu !
 - OK, hôn đâu cũng được , miễn là anh vui và hết giận em .
 - Mở webcam cho anh xem đi cưng
 - OK, anh chờ em một chút .
 - Cưng ời, cưng có biết là cưng đẹp lắm không ?
 - Không biết, anh cũng biết "nịnh đầm" lắm !
 - Hôm nay thấy cưng hơi buồn, có chuyện gì kể anh nghe đi, làm bài thi không được à ?
 - Không phải, sáng nay chị em ở quê mới phone báo má em bệnh nặng . Chắc lại lên cơn đau tim rồi anh ời .
- Vẻ mặt của Bê thật thiếu ngủ, mắt đã bắt đầu long lanh . Phía bên kia người đàn ông cũng xúc động dỗi dành
- Đừng buồn nữa cưng, bệnh tim chỉ có cách giải phẫu, nếu không thì thỉnh thoảng lại tái phát, uống thuốc chỉ để giãn mạch cho máu dễ lưu thông, chẳng qua là chữa triệu chứng thôi .
 - Bá em bệnh mấy năm rồi, không có đủ tiền mua thuốc , lấy đâu ra tiền để mổ

Mắt Bê bắt đầu chảy ra những giọt lệ . Bê cố tình để nó đọng trên má. Khuôn mặt Bê thật buồn và càng buồn trông Bê càng đẹp hơn

- Anh muốn gửi một ít tiền giúp em mua thuốc cho má

- Cám ơn anh, anh đừng làm vậy, kỳ lắm . Em không muốn mang ơn ai đâu

- Em đừng nói như vậy được không ? Sao lại mang ơn , anh là người yêu của em mà, phải có trách nhiệm lo cho em chứ

Gương mặt buồn rười rượi của Bê ướt đầm lệ

- Em cám ơn anh, anh tốt với em quá . Em yêu anh thật nhiều, biết lấy gì trả ơn cho anh đây . Coi như em nợ anh .

- Chỉ cần em trả nợ anh bằng trái tim yêu của em, trả nợ bằng cách gắn bó cả cuộc đời em với anh là được rồi .

- Yêu anh quá anh ơi !!!

Những màn kịch tương tự như vậy sẽ được giăng ra và chẳng có "con mồi" nào lại tiếc vài trăm dollars, đứng đưng không ra tay nghĩa hiệp giúp người đẹp . Cứ thế không cần phải làm việc gì cực khổ, Bê chỉ cần đêm đêm bỏ mấy chục ngàn cho các dịch vụ internet, tháng nào Bê cũng nhận tiền gửi về từ nước ngoài, thoải mái ăn chơi và mua sắm những bộ cánh đẹp, những nước hoa, mỹ phẩm đắt tiền sang trọng như một tiểu thư con nhà giàu .

Bê đã nghĩ, cuối cùng lỡ Bê có trót yêu thật một anh chàng nào đó thì cũng chẳng sao, Bê sẽ kết thúc cái trò lừa bịp đều cằng này để theo anh ta đến miền đất hứa và làm thiên chức làm vợ, làm mẹ như bao nhiêu người phụ nữ khác . Bê tự bào chữa cho mình, rằng Bê cũng chẳng lừa dối ai, gia đình Bê cũng nghèo thật, hơn nữa ở cái thế giới ảo này ai dám chắc những anh chàng ở bên kia đều chân thật, ai dám chắc anh ta không vợ đàn, con đống, hoặc cũng làm thuê làm

mướn nghèo kiệt xác . Suy đi nghĩ lại Bê thấy Bê cũng phải bỏ của, bỏ công ngồi khõ bàn phiếm mỗi nhừ cả hai tay, ngồi nhiều tiếng đồng hồ trọ cả xương sống, còn mắt thì căng ra nhìn những dòng chữ nhảy múa trên màn hình đến nhức đầu, chóng mặt . Chưa hết đôi lúc còn phải khóc cười theo tình huống như đang đóng film ở một film trường . Và hơn cả những diễn viên điện ảnh chỉ đọc những lời thoại có sẵn, đằng này Bê phải suy nghĩ nát óc vừa là đạo diễn kiêm diễn viên, chứ đâu có đơn giản chút nào . Đồng tiền mà Bê nhận được cũng là xứng đáng vì cũng do công sức lao động đổ mồ hôi, nước mắt chứ đâu phải khơi khơi mà có được . Vì vậy cuối cùng Bê chẳng có lỗi gì cả, ai biểu đàn ông hám gái và có đầu óc "con lừa" ngày càng nhiều làm gì ... ngu thì ráng mà chịu . Mà nếu chuyện có vỡ lở ra thì cũng chẳng ai làm gì được nhau, người xưa đã có câu "bắc thang lên hỏi ông trời, tiền đem cho gái có đòi được không ?" Lần đó Bê nhận được 4 "vé" của anh chàng bác sĩ hào hoa . Thật ra số tiền đó với anh ta là nhỏ nhặt chẳng đáng gì . Với Bê, lúc đầu số tiền đó là quá lớn và giúp Bê sống được 5-6 tháng trên cái đất Sài Gòn đất đỏ này . Nhưng đối với Bê hiện giờ, số tiền đó cũng chẳng thấm tháp vào đâu, nhưng rất may ngoài anh chàng bác sĩ "dại gái" những ngày lẻ Ba, Năm, Bảy Bê còn có một chàng business cũng khá lớn tuổi nữa, anh chàng này Bê giữ liên lạc khá lâu, vì có vẻ "chết mê, chết mệt" Bê và điều tối quan trọng là anh ta rất hào phóng . Còn nhớ mới tối hôm qua, ở dịch vụ Thiên Lợi với chiếc đầm màu xanh thiên thanh và màu mắt xanh cùng tone Bê đã nũng nịu không ngớt rót những lời mật ngọt làm trái tim chàng muốn nhào ra và tan thành một chất lỏng trong suốt như nước

- Anh yêu ơi, có biết em nhớ anh cả ngày lẫn đêm không ?

- Anh cũng nhớ em không làm ăn gì được, ra ngẩn , vào ngơ
- Em cũng vậy, không học hành gì được, kỳ này lỡ có thi rớt anh phải đền cho bé đó biết không ?
- Thi rớt là bị đánh đòn và còn bị phạt nữa chứ đền gì ?
- Đánh đòn em sẽ khóc ba ngày ba đêm, đồ không chịu nín coi ai lỗi thì biết .
- Vậy cho anh xin, không đánh đòn em nữa
- Còn phạt gì Anh nói thử coi ? Phạt em, em phạt lại anh : một tuần không online coi ai phát điên lên trước.
- Phạt hôn chịu không ?
- Ai hôn ai ?
- Ai bị phạt thì người đó phải hôn .

- Sao anh khôn quá dzậy, ai mà chịu . Ghét anh quá hà !!!

Sở dĩ những lời đường mật không ngọt được rót vào tai như vậy vì Bê mới nhận được mấy "vé" của anh ta cách đó vài hôm .

Những cô gái khác ngồi bên cạnh cũng như Bê, ai cũng nũng nịu ngọt lịm

- Anh yêu ới, có nhớ em không ?
- Nhớ em thiệt không ? Yêu anh quá à !

Rồi những tiếng cười rúc rích, những tiếng hôn chùn chụt vào microphone ... Càng về khuya những tiếng thầm thì riêng tư, ve vãn, tán tỉnh, âu yếm, những lời lẽ và cử chỉ gợi tình nhau lại càng trở nên sâu đậm, táo bạo hơn . Không chỉ có tiếng Việt, mà đủ các loại ngôn ngữ : Anh, Hoa, Thái, Nhật, Hàn ...

Khác với mấy cô khác, Bê không "mê" người nước ngoài, cô thích "tắm ao ta" hơn . Những anh chàng Việt Kiều của Bê hào phóng, lịch sự không thua kém gì người nước ngoài , hơn nữa anh nào cũng có

sẵn lòng "thương người" và rất "hào hiệp" dang rộng cánh tay giúp đỡ những "cô gái đẹp" hoạn nạn, gặp khó khăn . Chính vì vậy Bê chủ trương chỉ quen biết với Việt Kiều, ngay cả sau này cần lấy chồng Bê cũng chỉ lấy Việt Kiều chứ không mê Tây Tàu

May là "kinh nghiệm" đầy mình như vậy, nhưng cũng không ít lần Bê bị lộ tẩy . Vì vậy Bê rất sợ những anh chàng có ý định về nước để gặp Bê . Bê sợ cả những trường hợp có bà con, anh em, gia đình còn ở Việt Nam, có anh nhờ người nhà "điều tra", hoặc gởi tiền về nhà và nhờ người nhà chuyển đến cho Bê . Trước đây Bê đã bị lộ vài lần, vì vậy sau này, tiêu chuẩn tuyển lựa của Bê có thêm một điều khoản : không còn bà con, gia đình ở Việt Nam .

Cũng đã xảy ra những tình huống dở khóc, dở cười vì họ điều tra qua hàng xóm, qua chủ cho thuê nhà trọ, hoặc họ tự "theo dõi" tìm hiểu . Vì vậy Bê phải thay đổi chỗ ở liên tục . Có lúc Bê cũng hoang mang, chỉ muốn kiếm đại anh nào được được và chịu đại cho rồi . Nhưng nghĩ lại mẹ tuổi đã già, sức đã yếu . Còn 4 đứa em đang tuổi ăn học Bê chưa dám nghĩ đến việc bỏ xứ theo chồng . Vì Bê biết rằng có chồng giàu sang chẳng nữa cũng không thể gởi tiền về giúp mẹ đều đặn như bây giờ được . Thế là cô lại cắn răng, lại gồng mình ... lại tìm đủ lý do để tự bào chữa tội lỗi cho chính mình và ngày càng dần thân sâu vào con đường lừa đảo cả tình lẫn tiền của những "con lừa" tội nghiệp mê gái . Nhưng Bê không nghĩ ra rằng "chơi dao sẽ có ngày đứt tay" "gieo gió ắt có ngày gặt bão" và trước sau gì Bê cũng bị trả giá cho hành động đùa giỡn với "lừa" của mình . Tiếc rằng những cô gái với ý nghĩ lợi dụng tình cảm của người khác để kiếm những đồng tiền không đến quá như nhóp như những cô gái ở các quán bia ôm ... nhưng bằng cách này, đồng tiền kiếm được cũng

không trong sạch và nhất là tự xúc phạm và hạ thấp nhân phẩm của mình, tự làm cho trái tim mình chai sạn trước tình yêu và việc làm đó dù có tự biện hộ như thế nào và núp dưới hình thức gì thì cũng chỉ là một hành động lừa đảo không hơn không kém . Tiếc rằng họ quá trẻ người non dạ và không thấy được những mặt trái của việc họ làm . Chắc chắn một ngày nào đó Bê sẽ bị quả báo và những giọt lệ của Bê sẽ không phải là "nước mắt cá sấu" mà là những giọt lệ mặn đắng chảy ra từ trái tim nhói đau tan nát của chính cô .

Mỹ Dung

Thời đại ảo ... họ yêu nhau

Chuyện cuối cùng

Cẩm Bình là một cô gái rất duyên dáng và có sức thu hút đối với người khác giới . Mọi người nói rằng số Bình "đào hoa", có người lại nói : không phải "đào hoa" - đào hoa chỉ dành chỉ đàn ông, phải nói là "đào bướm" . Thôi thì không bàn đến đào gì, chỉ biết rằng khi còn học lớp 6 Bình đã có hàng đồng anh theo đuổi .

Chẳng biết có phải "hồng nhan, bạc phận" hay "lắm mối tối nằm không" không, mà bây giờ ở tuổi "băm" Bình vẫn "một mình sớm tối đi về mặc ai" . Bình đã trải qua rất nhiều mối tình, cuối cùng người chủ động chia tay luôn là Bình . Đến khi 30 tuổi Bình mới chợt nhận ra mình đã già, bạn bè đã có con bồng con bế mà Bình vẫn lẻ bóng một mình . Bình hốt hoảng, cuống cuồng và chữ "ế chồng" luôn xuất

hiện và bay lập loè trước mặt Bình .

Một ngày tháng 5 . Bình chọn một tấm hình ưng ý nhất và post lên một trang web tìm bạn bốn phương . Chỉ cần 5 giờ sau đó khi hình đã được kiểm duyệt và đưa lên mạng, Bình đã tới tấp nhận được thư từ bốn phương gửi về, đúng nghĩa với cụm từ "tìm bạn bốn phương" . Bình hồi hộp mở từng thư ra xem . Ôi ! Tây có, Tàu có, Nhật có, Hàn có, Việt có ... đủ cả . Chỉ trong một ngày Bình đã nhận được 68 thư . Biết làm sao bây giờ ? Chỉ mới đọc thôi đã lúng búng lỗ tai, mỗi miếng, nhức mắt, thế thì làm cách nào để trả lời cho tất cả . Ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng Bình soạn thảo hai lá thư rất chung chung như một bản kê khai lý lịch : một thư bằng tiếng Anh, một thư bằng tiếng Việt . Đọc lại các top mười thư gửi đầu tiên và Bình chú ý nhất tới lá thư thứ 9 . Con số 9 là con số mà Bình yêu thích nhất, Bình cho rằng đó là con số may mắn . Thật tình cờ lá thư của người đàn ông làm Bình chú ý nhất đúng số thứ tự thứ 9 .

Người đàn ông đó tên là Tom, lại trùng hợp vì Bình rất thích con mèo Tom trong film hoạt hình Tom & Jerry . Tom người Mỹ, dĩ nhiên anh ta viết thư bằng tiếng Anh và Bình phải vận dụng hết vốn ngoại ngữ ít ỏi của mình để có thể hiểu Tom viết gì... Và chính đoạn thư này của Tom đã làm cho trái tim Bình như ngừng đập :

" I m sure you are looking for a Vietnamese guy besides . I guess I live too far away, but I wanted to tell you that your picture knocked me over . I have a feeling though you are much more than just beautiful on the outside "

Lá thư khá dài, Tom kể về mình rất chân thành và Bình cảm thấy đây là lá thư có giá trị nhất trong gần 70 lá thư ngay hôm đầu tiên post profile Bình nhận được. Hôm sau Bình lại nhận được rất nhiều thư

của những người mới và cả thư hồi âm của những người đã nhận được thư trả lời của Bình .

Ngày thứ 4 trôi qua . Bình có cả thầy danh sách 386 người với 386 địa chỉ email . Quá bận rộn, Bình cũng quên đi anh chàng Tom với lá thư làm Bình xao xuyến khi đọc . Khi nhìn lại, vẫn không nhận được thư trả lời của Tom, Bình nghĩ rằng thư của Bình đã không tới hộp thư của Tom nên Bình gửi lại một lần nữa cho Tom . Hôm sau Bình mừng rỡ khi nhận được thư của Tom :

" I did not respond to you because your letter was very impersonal and sent to many people, also I guess I am looking for someone to be more than just a friend"

Bình chợt hiểu lý do chậm trễ trả lời thư của Tom và thảm hối hận vì không gửi thư riêng cho Tom . Rất lạ là 367 người khác không ai thắc mắc chuyện này, họ không để ý hay cố tình không biết ? Riêng chỉ có mình Tom - cũng vẫn lại là Tom và nó làm cho suy nghĩ của Bình không rời những hàng chữ mà Tom viết cho Bình

Trái tim của Bình đã nhanh chóng tan băng vì những lời lẽ của Tom, Bình không thể nào cưỡng lại được những lời lẽ như thế này :

" I look at your picture and read your letters and you have everything a man could want in a woman, I look in your eyes and my heart melts . You are so incredibly beautiful that I tremble at your sight "

Không hiểu sao Bình cảm thấy tin tưởng và rung động trước những lời như thế . Bình chờ mong nhận được thư của Tom và đọc như nuốt từng chữ trong những lá thư của Tom vào tận sâu thẳm trái tim :

" I love you, and I want to hold you in my arms and look into your eyes and tell you "I love you" ... Right now I do not feel you are far away, you are with me in my heart"

Đây là những lời Tom viết cho Bình 12 ngày sau khi Bình nhận được lá thư đầu tiên . Và mỗi ngày vẫn đều đặn ít nhất một lá thư như vậy . Trái tim của Bình trước đây đóng băng thành đá, thì nay nó đã tan ra, mềm nhũn ... nó lại bắt đầu đập thồn thức và lại yêu như yêu lần đầu, yêu như chưa bao giờ được yêu .

Một tháng 15 ngày sau khi lá thư đầu tiên của Tom gửi đến Bình, Tom đã có mặt ở Sài Gòn . Họ khao khát gặp nhau và muốn biến những điều này thành hiện thực " I look at your picture everyday and imagine kissing you and touching your soft skin . Right now I would give anything I own just to touch your face and feel your breath upon me . I am so lucky to find you in this big world ..."

Một buổi sáng Bình đến khách sạn New World để gặp Tom . Bình mặc một chiếc áo dài màu thiên thanh thật đẹp và bước đi tha thướt như một nàng tiên đang lướt nhẹ trên làn mây . Bước vào đại sảnh của khách sạn, mọi con mắt đều đổ dồn về phía Bình . Bình đẹp lộng lẫy như một nàng công chúa . Bình nhìn quanh và tìm một chỗ ngồi . Ngay lúc đó từ dãy ghế phía bên kia, một người đàn ông da trắng đứng dậy . Anh ta tiến dần về phía Bình . Bình cũng vừa kịp nhìn thấy người đàn ông đó, Bình thoáng tự hỏi "Tom đây ư ? Sao khác xa với những gì Bình tưởng tượng ?" . Ngay lúc đó Tom đã đứng trước mặt và hỏi có phải là Bình không . Bình ngượng ngùng đứng dậy . Người đàn ông trước mặt chìa bàn tay run lạt bật, Bình cũng chìa đôi tay nhỏ bé của Bình ra bắt tay anh ta . Hai người cùng ngồi xuống ghế . Tôm mỉm cười, không nói gì cả . Hai môi anh ta mấp máy như muốn nói điều gì đó, rồi lại thôi . Bình chủ động hỏi trước :
- Nice to meet you . Do you live this hotel?

Bình có thể viết một lá thư dài bằng tiếng Anh, nhưng để nói lưu loát

tiếng Anh, với Bình thật là điều quá khó khăn . Chưa bao giờ Bình có điều kiện tiếp xúc với người ngoại quốc . Tom không nói gì, chỉ gật gật đầu . Môi anh ta lại giật giật từng cơn, muốn nói một điều gì đó nhưng thật khó nhọc . Bình nhìn thẳng vào mắt Tom và chờ đợi . Cuối cùng Tom mới thốt ra được một câu :

- You re incredibly beautiful . I love you so much

Không hiểu sao Bình không hề cảm thấy rung động trước câu nói này . Mắt Bình nhìn xa xăm và tâm hồn trống rỗng như lạc vào một cõi khác . Bình đang nghĩ chẳng lẽ cứ ngồi im lặng như hai pho tượng thế này mãi sao ? Bình có thể yêu và chung sống được với người đàn ông quá xa lạ với những gì Bình tưởng tượng không ? Tại sao môi anh ta lại mấp máy không ngừng ? Tại sao lúc nào anh ta cũng bị giật liên hồi như lên cơn động kinh ? Bình không tin vào mắt mình nữa, con người đang ngồi trước mặt Bình chính là chủ nhân của những bức thư đã làm trái tim Bình rung động, bồi hồi ư ? Bình uể oải xem đồng hồ và muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt . Chẳng hiểu sao Bình cảm thấy tất cả đều phút chốc tan ra thành nước : cả Tom - con mèo ngu ngốc đáng yêu của Bình, cả 45 lá thư tình và cả trái tim nhạy cảm của Bình ... tất cả đều tan ra thành một chất lỏng trong suốt, không màu, không mùi, không vị và chảy tràn lênh láng trên nền nhà . Bình đứng dậy bắt tay cáo từ Tom . Tom có vẻ sửng sốt và tỏ ra đau khổ trước thái độ dửng dưng của Bình . Bình bước ra khỏi cửa lòng nhẹ tênh . Một cơn gió vô tình hất vạt áo dài của Bình tung bay như những đám mây, Bình lướt nhẹ nhàng cùng đám mây đó trở về với thực tại .

Đêm đó Tom đã gở text msg cho Bình qua cellphone và nhất là vẫn gửi mail cho Bình như khi còn ở Mỹ . Bình đọc thư, dửng dưng như

chưa bao giờ dừng dưng như thế . Mỗi lần nhận được tin nhắn của Tom, Bình lại thờ dài một cách ngán ngấm và cảm thấy lòng xa vắng đến lạ lùng .

Bình đã chìm sâu vào giấc ngủ nhưng 2 giờ sáng lại nhận được msg của Tom

- I miss you so much . When do you see me ?

Bình giật mình tỉnh giấc, đọc xong dòng tin đó, mắt vẫn nhắm nghiền . Bình bực dọc tắt phone , trùm mền phủ cả đầu và lại tiếp tục ngủ .

Sáng hôm sau mở phone Bình lại nhận được nhiều tin nhắn của Tom, suốt đêm qua Tom không ngủ . Tự nhiên Bình cảm thấy chạnh lòng và muốn nói gì đó để Tom hiểu, cứ im lặng như thế này là hành hạ chết người ta .

- I don t love you . I don t know why so sorry

Và Bình tắt máy . Bình nghĩ sự dứt khoát phủ phàng này sẽ làm anh chàng si tình mau quên . Bình đã đổi số phone ngay trong ngày hôm đó . Nhưng thư của Tom vẫn gửi đến mỗi ngày, lúc đầu Bình còn mở ra xem, sau đó cũng lười xem . Và Tom, người đầu tiên làm trái tim đóng băng của Bình tan đá đã nhanh chóng biến mất khỏi trái tim của Bình cũng nhanh như khi nó đến. Có lẽ bây giờ băng giá đã chuyển đến hành hạ trái tim của Tom ... và không biết nó có còn đập thồn thức vì yêu Bình không hay cũng đã đóng băng ?

Giã từ mối tình với Tom, Bình chuyển sự chú ý sang một đối tượng khác mang số thứ tự 99, vẫn lại trùng hợp ở con số 9 mà Bình thích . Anh ta tên Minh . Ồ được đấy Bình chợt cười, hy vọng là rất thông minh . Minh là Việt Kiều Canada . Bình lại nghĩ, rất tốt "ta về ta tắm ao ta" dù ao này cũng ở tận bắc Mỹ, chẳng sao, biết nói tiếng Việt mà không cần mấp má môi và giật giật như lên cơn động kinh là tốt

rồi . Đúng thật, Minh rất thông minh, những lá thư của Minh luôn làm Bình phải suy nghĩ và nhức đầu . Khác Tom, Minh cũng chẳng bao giờ khen tặng Bình những lời đường mật và cũng chẳng bao giờ nói yêu Bình .

Bình đã kể cho Minh nghe rất nhiều chuyện và Minh lúc nào cũng như một người anh, khuyên bảo Bình rất nhiều điều . Bình cảm thấy cái đầu Minh thật bác học, chứa những thông tin mà Bình chưa hề nghe, chưa hề biết, một lượng kiến thức khổng lồ và tự lúc nào không biết Bình đã khâm phục Minh, tin tưởng Minh và đặt rất nhiều niềm tin vào Minh .

Minh không nói thẳng là đã yêu Bình, nhưng cũng như Tom, ngày nào Minh cũng gửi thư lá thư dài và cứ khoảng 2-3 ngày lại phone cho Bình . Giọng Minh trầm ấm, lời lẽ Minh ngọt ngào . Nhất là những khi Bình có chuyện buồn, Minh có thể phone và an ủi Bình cả tiếng đồng hồ. Và rất nhanh, Bình hình như đã rất cần Minh, cần một người hiểu Bình, biết lắng nghe Bình nói và biết lúc nào cần nói để Bình nghe . Những lời này cũng đã làm trái tim Bình thổn thức :

- "Hôm nay tự nhiên anh nhớ Bình quá và muốn về Việt nam ngay để gặp Bình . Không nhận được thư của Bình anh lo lắng không ngủ được ? Bình đi đâu hay có chuyện gì xảy ra ? Bình vẫn khỏe hay ốm đau ? Bình bận hay lại giận Anh ?"

Minh chưa bao giờ gọi Bình bằng em cả . Lời lẽ của Minh rất từ tốn, rất lịch sự và luôn bày tỏ sự quan tâm . Đã có lúc Minh nói như thế này :

- "Anh không hiểu có phải anh đã yêu Bình không ? Anh không tin là anh yêu Bình, vì anh chưa bao giờ gặp Bình . Anh cũng đã trải qua rất nhiều mối tình nhưng anh cảm thấy thật khó giải thích tình cảm

của anh đối với Bình . Anh chỉ có thể nói với Bình rằng anh rất cần những lá thư của Bình như là một thói quen không thể thiếu vào mỗi sáng, và thật hụt hẫng thiếu thốn nếu ngày nào vắng thư Bình"

Bình cũng không giải thích được tình cảm của Bình đối với Minh, hình như đã yêu, nhưng hình như lại không . Chỉ biết rằng Bình cũng trông chờ những lá thư của Minh và cần chúng .

Từ khi bắt đầu trao đổi thư từ qua lại đều đặn với nhau . 2 tháng sau đó Minh về nước và Minh lại hẹn gặp Bình ở khách sạn Rex . Bình không quá hy vọng vào lần này, nhưng cũng không quá thất vọng . Bình nghĩ cứ gặp xem sao, không yêu thì là bạn, vì hai người chưa nói với nhau lời yêu thì cũng không có gì là ngại ngùng, nếu không thích nhau và không thể yêu được nhau thì vẫn có thể là bạn.

Không lộng lẫy như những lần trước, Bình ăn mặc giản dị hơn . Một bộ đồ jean trẻ trung ôm sát người . Bình bước vào đại sảnh . Rex không rộng như New World nên Bình không cần phải tìm kiếm . Một người đàn ông đang ngồi bỗng đứng dậy khi trông thấy Bình bước vào . Bình vẫn đứng dừng bước thẳng tới bộ bàn ghế dùng cho khách đến khách sạn . Người đàn ông tươi cười tiến lại gần Bình .

- Vui lòng cho hỏi phải Bình không ?

Bình khẽ giật mình và nhìn thẳng vào mắt người đàn ông hỏi

- Anh Minh ?

- Đúng, anh Minh đây ? Anh nhận ra Bình ngay, Bình không nhận ra anh ?

- Xin lỗi trông anh khác trong hình quá

- Không sao, Bình ngồi xuống đi . Bình uống gì ? Bình đã ăn sáng chưa ?

- Cám ơn anh em đã ăn rồi . Em uống nước cam

Bình trả lời như cái máy và trộm nhìn Minh khi anh đang gọi thức uống . Trông anh ta già quá, chắc phai gần 60 . Lại vừa thấp lùn, nhỏ con và đen đui . Chẳng giống những gì mà Bình đã hình dung dù chỉ một chút . Giọng nói của Minh cũng không giống lắm trong điện thoại, không nồng ấm bằng . Anh có vẻ rất vui khi gặp Bình . Gọi đồ uống xong, Anh nhìn Bình không chớp mắt . Bình cảm thấy thật khó chịu cách nhìn như xoáy vào tim của Minh .

- Bình hoàn toàn giống trong hình, vì vậy anh nhận ra Bình ngay . Bình không trả lời chỉ gượng cười . Cách xưng hô "Anh" và "Bình" của Minh khiến Bình không lẫn lộn được Minh với ai khác . Điều đó xác nhận người đàn ông đang ngồi trước mặt đúng là Minh . Minh bắt đầu hỏi han và nói không ngắt . Thật khó hiểu, trước đây cũng với những lời nói này khiến Bình khâm phục và chịu khó ngồi nghe Minh nói cả tiếng đồng hồ . Nhưng hôm nay, cũng những lời lẽ ấy, giọng nói ấy sao mà nhạt nhẽo vô vị . Bình vẫn ngồi đó, nhưng những lời Minh nói chạy từ tai này rồi lại sang tai kia . Mắt Bình nhìn cái miệng Minh hoạt động không ngừng, nó di động như một con rối . Bình khẽ thở dài và lại chán nản xem đồng hồ

- Bình bạn à ? Ở lại ăn cơm với anh trưa nay không được sao ?

Bình lúng túng, cố tìm ra một lý do nào đó có lý :

- Anh ơi, không được đâu, em phải về . Chiều nay em có cuộc họp ở công ty .

- OK, không sao đâu . Bình chờ anh chút xíu nha

Minh đứng dậy và vụt chạy đi . Tượng anh lắc lắc như một con lật đật, nhìn anh chẳng giống Việt Kiều tí nào, đầu cúi về phía trước có vẻ khổ sở . Minh khuất sau cánh cửa thang máy, đầu óc Bình vẫn không ngớt suy xét và đánh giá vẻ bề ngoài của Minh : già quá chỉ ít

cũng hơn Bình 30 tuổi, ngồi trò chuyện cùng Minh, Bình cứ tưởng tượng bao ánh mắt khinh bỉ nhìn Bình . Minh chẳng xứng ngồi với Bình chút nào . Phải tìm lý do chuồn êm càng nhanh càng tốt ra khỏi chỗ này .

Minh bước ra khỏi thang máy trên tay cầm một gói giấy . Minh bước lại bàn, chìa gói giấy cho Bình và nói :

- Bình mở ra xem đi, đây là quà của anh gửi cho Bình

Bình lại dừng dừng mở gói quà . Một con gấu nhỏ và một chiếc cờ có biểu tượng chiếc lá màu đỏ . Bình cầm lên ngắm nghía lấy lệ . Minh giải thích

- Đây là một con gấu, biểu tượng của Canana , còn đây là quốc kỳ của Canada .

Nói xong Minh cầm lấy cây cờ nhỏ và cắm lên một cái lỗ nhỏ xíu trên tay con gấu . Bình lấy tiếp món khác ra, một hộp chocolate

- Chocolate này của Canada sản xuất . Bình ăn thử xem có ngon hơn những chocolate đã từng ăn không ?

Bình hơi khó chịu vì Minh có vẻ yêu nước Canada quá, câu nào cũng có chữ Canada, Bình định nói đã ăn chocolate sản xuất ở Belgian, và theo Bình biết thì ở Bỉ chocolate nổi tiếng nhất, nhưng rồi lại thôi không nói . Tiếp tục rút món quà còn lại ra và Minh lại giải thích ngay

- Anh không biết tặng gì cho Bình, Anh nghĩ Bình sẽ thích màu son này

Bình định bỏ các thứ vừa lấy ra trở lại thì Minh nói

- Bình mở cây son ra thử xem có thích không ?

Đó là một cây son có hiệu rất thường, ở Việt nam cũng ít ai sai, màu nâu đỏ, cách đây 4 năm thì còn tạm được, giờ ai mà sai màu bà già này . Nhưng Bình vẫn cố cười thật tươi để Minh vui lòng

- Ô anh mua quà cho em làm gì nhiều vậy . Cám ơn anh rất nhiều .
Bây giờ em phải về đây, trễ giờ rồi .
- Hôm nào thì Bình có thể gặp lại Anh ?
- Em bận lắm, em sẽ liên lạc với anh sau
- OK, anh chờ Bình nha .

Nói xong Minh tiễn Bình ra cửa . Bình bước đi không ngoái đầu nhìn lại, lòng lại nhẹ tênh, không xúc cảm . Khi đã ngồi trên xe rồi chẳng hiểu sao Bình không ngót thở dài ngao ngán, tiếng thở dài của Bình vừa chán chường vừa náo nức làm sao . Cả ngày hôm đó Bình tắt phone vì sợ phải đọc những msg mà Bình biết chắc Minh sẽ gửi tới khi không phone được cho Bình . Tối hôm đó về nhà vút cái bóp trên bàn, Bình nằm dài trên giường đầu óc trống rỗng không biết nên nghĩ về điều gì nữa

Cũng như Tom, thật là khó khăn để chạy trốn sự săn lùng của Minh trong những ngày Minh ở Việt Nam . Đôi lúc Bình tự mỉm cười và nghĩ : nếu không lỡ gọi Minh bằng anh từ trước, có lẽ Bình nên gọi bằng bác là đúng nhất . Vừa mở phone ra, đã nhận được vô số msg của Minh, ôi thôi thì trách móc đủ điều :

- Tại sao Bình luôn luôn tắt máy ? Anh về đây là vì Bình, Bình có biết không ? Bình có gì không hài lòng thì cứ nói thẳng chứ đâu cần làm như vậy ?
- Có phải Bình chê anh già không ? Bình là một cô bé thẳng thắn lắm mà ? Cứ nói những gì Bình nghĩ, đâu cần trốn tránh như vậy .
- Anh buồn và thất vọng lắm . Bình đối xử với anh bạc quá !

.....

Và còn nhiều, nhiều nữa, có những msg Bình không thèm đọc mà xóa luôn, như thế cho đỡ bức mình . Bình quyết định sẽ gửi mail cho

Minh khi anh trở về nước, còn bây giờ im lặng vẫn là thượng sách . Và để bù vào khoảng trống, Bình đang tìm kiếm một đối tượng khác để thay thế . Bình cảm thấy quá mệt mỏi và chán nản . Bình không muốn áp dụng mãi cái trò thư từ qua lại vừa tốn kém thời gian, vừa mệt óc nữa , nó lãng mạn nhưng cũng thật lãng nhách, lãng xẹt . Ừ nhỉ, những cụm từ này đều bắt đầu bằng chữ "lãng" sao trước đây Bình không nghĩ ra . Thay đổi suy nghĩ, ắt phải thay đổi cách làm và cả tiêu chuẩn về đối tượng cũng thay đổi theo . Bình sẽ tìm một người không lãng mạn, trái với điều đó là một người thực tế . Cần một người không rề rà thư từ mà đi thẳng vào vấn đề luôn . Tìm một người càng dám nói thẳng càng tốt . Bình cũng chẳng cần và thiết nghĩ rất không nên có tình cảm trước, vì như thế thì thật là tốn công vô ích . Nếu cứ tiếp tục như thế e rằng trái tim Bình sẽ chai sạn và mất cảm xúc trước tình yêu .

Và cuối cùng Bình đã tìm được Nhân, người mang số thứ tự 359, lại là con số 9 . Nhân gửi cho Bình rất ít thư và mỗi thư chỉ ngắn gọn vài dòng . Cũng không cần đề cập nhiều đến tình cảm . Bình chợt nghĩ , những kẻ đề cập tới tình cảm và chữ yêu quá sớm đều giả dối . Khởi cần nhìn đâu xa, nhìn ngay bản thân Bình đây sẽ thấy. Mặc dù lúc đó tim Bình có rung cảm thật, có tình cảm thật và ngay chính Bình cũng không phát hiện ra sự ngộ nhận tình cảm nguy hiểm đó . Bình cảm thấy Nhân đúng, và anh hợp với những "sáng tạo" mới mẻ rút ra từ kinh nghiệm những lần xương máu trước của Bình . Trao đổi qua lại vài thư, Bình và Nhân chuyển sang chat . Dịch vụ này mới thú vị làm sao, như là hai người đang ngồi gần nhau, dù lúc đầu không nói bằng miệng mà bằng tay . Nhưng ít nhất thông tin được truyền đi rất nhanh và đối phương trả lời ngay . Bình nghĩ : được đấy, viết thư thì

có thời gian suy nghĩ, đôi lúc đọc đi đọc lại, sửa tới sửa lui trau chuốt từng từ . Mà hễ cái gì càng có nhiều thời gian thì sẽ ẩn chứa nhiều ý đồ trái với những điều mà họ đã và đang nghĩ . Chat, rất ít thời gian suy nghĩ nên mức độ chân thực có lẽ cao hơn . Dù nó không lãng mạn mang tính truyền thống như thư .

Một lần chat với nhau Bình thẳng thắn hỏi trực tiếp những gì muốn hỏi :

- Anh bao nhiêu tuổi ?

- Anh không còn trẻ nữa

Rút kinh nghiệm lần trước Bình rất chú tâm đến việc hỏi tuổi tác

- Không trẻ là bao nhiêu ?

- Anh 36 tuổi

- Hoàn cảnh gia đình anh ?

- Anh đã ly dị cách nay 2 năm

- Có con cái gì không ?

- Anh không vướng bận con cái

- Nghĩa là không có con hay con anh ở với vợ cũ ?

- Anh chưa có con .

Ngắn gọn và nhanh chóng, nhưng thông tin rất đầy đủ và đó cũng là những điều Bình cần biết

Thế rồi rất nhanh sau đó Nhân đã đề cập thẳng vấn đề.

- Anh muốn về Việt nam cưới em, em chịu không ?

- Cưới ? Mình mới quen nhau mà? Anh nói chơi hay nói giỡn vậy ?

- Không anh không nói chơi, cũng không nói giỡn, anh nói thật .

- Em bị bất ngờ, em không nghĩ hai người chưa yêu nhau lại có thể lấy nhau .

- Chưa yêu nhau chứ không có nghĩa là không yêu nhau . Rồi mình

sẽ yêu nhau .

- Anh đúng, nhưng tỷ lệ là 50/50 . Lỡ lấy rồi mà không yêu thì sao ?

Lại ly hôn à ?

- Hồi xưa ông mà mình có ai yêu nhau đâu, tới khi làm đám cưới mới biết mặt nhau nhưng vẫn ở với nhau đến răng long đầu bạc .

- Đúng, nhưng đó là hồi xưa, bây giờ khác rồi .

....

- Em không cần phải trả lời ngay, anh biết em cần thời gian để suy nghĩ . Chỉ cần em ừ một tiếng 2 ngày sau anh sẽ có mặt bên em và mình làm đám cưới ngay .

- Em chưa bao giờ nghĩ tới những điều anh nói, nên có lẽ suy nghĩ hơi lâu .

- Không sao , anh có thể chờ em .

Chưa đầy một tháng sau, không cần chờ câu trả lời của Bình, cũng không báo trước . Hôm đó trong lớp học Anh văn Bình nhận được điện thoại, số phone lạ oắc và Bình giật mình khi nghe giọng nói của Nhân

- Anh đang ở Sài Gòn . Anh muốn gặp em ngay . Anh đã mua sẵn vé rồi 10 giờ hôm nay anh chờ em ở lầu 5 Diamond Plaza . OK?

Bình chưa biết trả lời sao thì Nhân lại nói

- Anh chờ đó, nhớ tới đúng giờ, đừng để anh leo cây . Khi nào tới em phone cho anh, anh chờ em ở cửa thang máy .

Bình chưa kịp nói câu nào thì Nhân cúp máy . Từ lúc nhận được phone của Nhân, Bình không học hành gì được nữa, Bình liên tục nhìn đồng hồ, lớp học kết thúc vào lúc 9:30, và từ chỗ Bình học tới Diamond Plaza chỉ khoảng 10 phút . Đầu óc Bình không ngời nghĩ đến cuộc hẹn . Nó diễn ra quá nhanh và hoàn toàn ngoài dự đoán

của Bình . Bình quyết định đến chỗ hẹn, vì tuy không nằm trong kế hoạch, nhưng ngay từ đầu Bình đã chọn giải pháp này, chính vì thế Bình mới chọn Nhân .

Bình bước ra cửa thang máy . Nhân đã đứng đó từ bao giờ . Trước mặt Bình là một người đàn ông cao trung bình, số tuổi cũng phù hợp với số tuổi Bình đã biết - 36 tuổi . Khuôn mặt cũng không đến nỗi nào, Bình chỉ hơi thất vọng về chiều cao của Nhân, vì Bình khá cao và nếu Bình mang giày cao gót sẽ cao hơn Nhân . Hai người bước vào rạp chiếu phim . Suốt thời gian xem phim, họ nói chuyện với nhau khá vui vẻ .

- Anh về gấp quá, không kịp mua quà gì cho em .
- Không cần đâu, anh đừng bận tâm về điều đó
- Không được, chút nữa anh sẽ chở em đi mua bất cứ thứ gì em thích, sau đó mình đi ăn trưa .

Nhân lúc nào cũng sắp đặt và lên kế hoạch mọi chuyện mà không cần biết Bình có đồng ý không ? Bình cảm thấy bị áp đặt và bắt đầu không thoải mái . Nhân rất tự nhiên choàng tay qua vai Bình, Bình không phản ứng nhưng ngồi ra xa và có vẻ không hài lòng . Nhân cũng không cần để ý thái độ của Bình như thế nào, vẫn cười nói rất tự nhiên . Xem phim xong, Nhân nói

- Mình đi ăn cơm trước, hơn 12 giờ rồi, em đói rồi phải không ? Ăn cơm xong sẽ đi mua đồ sau, sau đó nếu em còn thời gian mình sẽ đi uống cafe ở lầu 33 .

Vừa vào quán Ngon thì trời đổ cơn mưa . Ăn xong, ông trời vẫn không chịu tạnh . Hai người ngồi nói chuyện chờ trời bớt mưa . Bình bắt đầu cảm thấy chán và thấy khoảng cách giữa Nhân và Bình ngày một xa . Cũng phải thôi Nhân sống ở Mỹ khá lâu nên trong những

câu nói của anh luôn đi kèm theo nhiều từ, nhiều câu tiếng Anh . Lúc đầu Bình cảm thấy khó chịu, nhưng sau đó Bình nghĩ có lẽ anh không biết diễn đạt như thế nào bằng tiếng Việt . Hai người sống ở hai nơi khác nhau, môi trường sống, hoàn cảnh xã hội cũng khác, vì thế suy nghĩ và quan điểm cũng nhiều điểm khác .

Mưa đã ngớt, Nhân chở Bình bằng xe gắn máy, anh nói rằng mượn xe của người anh bà con . Đi đến nửa đường trời lại mưa ào ào và họ không kịp trú mưa . Từ phía sau Bình nhìn thấy đầu Nhân loang lổ những mảnh trắng đen, lúc đó Bình mới chú ý Nhân bị hói . Bình vừa mỉm cười vì Nhân đã rất khéo che đậy nhược điểm của mình, nhưng cũng lại buồn vì vừa phát hiện thêm một điều thất vọng nữa . Buổi đi chơi cuối cùng cũng kết thúc vui vẻ và thành công hơn hẳn hai lần trước , nhưng Bình vẫn cảm thấy chưa thật hài lòng, vẫn cảm thấy một khoảng cách quá xa giữa ảo và thực . Cũng phải thôi , vì Bình chưa hề có chút cảm tình nào với Nhân . Đây là lần gặp đầu tiên và mới là buổi bắt đầu tìm hiểu nhau . Bình muốn, dù cũng là quen qua net, nhưng sẽ tạo điều kiện cho việc xuất phát điểm thật gần với việc quen biết một người bằng xương bằng thịt ở ngoài đời, đây là kinh nghiệm được rút ra từ hai lần thất bại trước .

Lần gặp gỡ đó cũng là lần duy nhất . Sau đó dù hẹn rất nhiều lần nhưng lúc thì Bình bận, lúc lại cảm thấy chán nản và đổi ý vào phút cuối cùng . Sắp đến giờ hẹn Bình mới gửi msg hoặc phone báo cho Nhân biết, lần nào như vậy Nhân cũng không bằng lòng và thẳng thắn góp ý với Bình . Một lần họ lại hẹn nhau đi xem phim, hôm đó là ngày chủ nhật, Nhân đã từ chối chuyển đi chơi với bạn bè để ở nhà chờ Bình . Cuối cùng Bình quyết định không đi, nhưng mãi chat với bạn bè Bình đã quên không báo cho Nhân biết . Đến khi cellphone

reo reng ... reng ... cầm lên nhìn thấy số cellphone của Nhân , Bình mới giật mình . Hôm đó Nhân đã to tiếng với Bình. Bình đã cúp phone ngay lúc đó và offphone . Bình tức tối và cảm thấy bị xúc phạm, dù lỗi là ở Bình, nhưng Nhân không cần phải nóng nảy và la hét lên như vậy . Ngay lúc đó Bình đã quyết định chấm dứt liên lạc với Nhân .

Nhân cũng lại năn nỉ ỉ ôi , và để khỏi phiền hà Bình lại đổi số phone, đổi ID Yahoo và đổi cả địa chỉ mail . Thế là xong, dứt điểm một cách nhanh chóng và triệt để . Bình đã xóa sạch những gì có liên quan tới Nhân trong đầu và với Bình anh ta thật đáng ghét .

Quá chán nản Bình chú tâm vào việc học Anh ngữ và công việc . Cả hai tháng Bình không online và từ bỏ hết việc liên lạc thư từ và cả việc chat chit trên net . Bình muốn khuây khỏa, muốn tâm hồn được bình yên và muốn quên đi những thất bại . Đã có lúc Bình nghĩ tại sao lại mơ mộng viễn vông, sao không tìm một ai đó ngay trong nước , lúc đầu là bạn bè, rồi tìm hiểu nhau từ từ như tất cả những mối tình bình thường khác . Trong lớp học Anh ngữ cũng có vài chàng để ý đến Bình . Có chàng khá hơn những anh trên net mà Bình đã từng gặp rất nhiều . Nhưng không hiểu sao, trước họ Bình vẫn dửng dưng như không . Có lúc Bình lo lắng : phải chăng trái tim Bình đã chai sạn, phải chăng trái tim Bình không còn biết yêu nữa . Đến một ngày Bình gặp Ân . Ân ở ngay Sài Gòn, chẳng xa xôi gì, dù cũng tình cờ quen qua net, nhưng cũng hợp với tiêu chí của Bình . Lần này Bình cũng không nhớ Ân là người thứ mấy, sau này chỉ nghe Ân nói gởi thư cho Bình rất nhiều lần nhưng đều không có hồi âm . Ân là một bác sĩ nội trú khoa tim của bệnh viện Y dược Sài Gòn . Lúc đầu Bình chỉ định chat cho vui . Khi biết Ân là bác sĩ tim mạch

Bình cảm thấy thú vị ... Vì Bình nghĩ trái tim Bình đang có vấn đề, có lẽ nó lại đang đóng băng . Hơn nữa quen biết với một bác sĩ cũng rất tốt, ai mà chẳng có khi bệnh hoạn . Được làm vợ bác sĩ thì càng tốt hơn , sau này con cái và mọi người trong gia đình đều được nhờ . Chat vài lần Ân thú nhận nhỏ hơn Bình đến 4 tuổi, cũng chẳng sao, vì từ đầu Bình và Ân chỉ xưng tên với nhau ... thì là bạn mà, tuổi tác đâu thành vấn đề. Bình bị thu hút bởi cách nói chuyện rất hài hước của Ân, Ân luôn làm cho Bình cười bể bụng mỗi khi chat, Bình cảm thấy tinh thần thật thoải mái, nhẹ nhõm . Có lúc Bình chợt mỉm cười về quá trình tìm "đối tượng" của Bình . Thôi thì đủ cả : Mỹ có, Việt Kiều có giờ lại tới Việt nam . Cao có, lùn có, ốm có, mập có . Già có, trung niên có ... giờ lại có cả trẻ hơn tới 4 tuổi . Đúng là "già không bỏ, nhỏ không tha".

Khi nhận được hình của Bình, Ân đã thay đổi cách xưng hô và với trái tim nhạy cảm Bình biết rằng Ân đã chết mê chết mệt Bình . Bình đã khuyên nhủ Ân như một người chị, dù Bình đã chấp nhận gọi Ân bằng anh . Nhưng không hiểu sao, trong lòng Bình Ân luôn là một cậu bé không hơn không kém . Mặc dù Ân nói chuyện rất chững chạc và già dặn, và hình Ân gợi cho Bình cũng vậy già dặn hơn số tuổi của Ân rất nhiều . Có lúc Bình cũng tự lừa dối mình và tự nhủ tuổi tác không quan trọng, cứ tìm hiểu xem sao . Nhưng dù Ân nhiều lần năn nỉ, Bình vẫn không muốn gặp Ân . Cũng có thể 3 lần thất bại đã làm Bình sợ hãi . Hai người ở rất gần nhau vậy mà, 3 tháng quen biết, Bình vẫn cố tránh né và không muốn gặp Ân .

Một hôm Bình bước ra từ lớp học, vừa chuẩn bị lên xe thì đã thấy xuất hiện một chàng trai cao to đứng trước mặt và gọi tên Bình . Bình giật mình và nghĩ cậu nào đó học chung trường .

- Anh là Ân nè, Em không nhận ra anh hả Bình ?

Cuộc gặp gỡ bất ngờ làm cho Bình bối rối . Bình ngược mặt lên nhìn Ân . Cao, to, đẹp trai, nhưng trẻ quá, mặt còn búng ra sữa . Bình nghĩ mãi sao trong hình trông Ân lại già hơn ? Sao ở ngoài trông con nít như vậy . Hai người đi uống nước ở một quán cafe gần đó và Bình có cảm giác đang đi chung với em trai, Bình lại thấy mọi sự chú ý đang đổ dồn về phía Bình . Và tận trong sâu thẳm cõi lòng lại dâng tràn một sự thất vọng đến nao nề . Hôm đó Bình không thể gọi Ân bằng anh mà chỉ gọi tên và xưng tên . Tất cả những gì tốt đẹp trước đó cũng hình như đều tan biến .

Chia tay Ân, tối hôm đó Bình nằm trên giường và bắt đầu suy nghĩ . Phải rồi vì hình Ân để râu quai nón nên trông già hơn, phong trần hơn, còn sáng nay Ân cạo râu nên trông như em trai của Bình, có lẽ tấm hình đó Ân chụp để tặng riêng cho Bình .

Tối hôm đó Bình trằn trọc không ngủ . Bình nghĩ cần phải đứng lại chứ không cuốn theo vòng xoáy của cuộc đời nữa . Bình nghĩ Bình cần bình tĩnh và tự nhìn lại mình . Bình tĩnh để biết và nhận định rõ ràng Bình là ai, Bình đang ở đâu và đang làm gì, Bình làm mọi chuyện với mục đích gì . Nếu cứ mãi thả nổi cuộc đời theo dòng xoáy . Nếu cứ ngu muội mãi trong thế giới ảo với những cảm giác ảo, con người ảo thì mãi mãi Bình sẽ không bao giờ có thể thoát ra được cái vòng luẩn quẩn của chính mình . Nghĩ được điều này Bình cảm thấy thật thanh thản và chìm dần vào giấc ngủ .

Sáng hôm sau khi thức dậy Bình vươn vai và đón làn gió mát lạnh thổi qua cửa sổ, tâm hồn thật sảng khoái . Một ngày mới lại bắt đầu và Bình đã biết Bình là ai, Bình cần làm gì và nên làm gì . Dù đã bước vào tuổi 30, nhưng Bình đẹp và thông minh, không việc gì phải

sợ "ổng chè" ... Tình yêu sẽ tự đến và chắc chắn Bình sẽ tìm được hạnh phúc đích thực, chắc chắn Bình sẽ tìm được nửa còn lại của mình . Bình tung tăng bước ra khỏi nhà, Bình đến sở làm, vừa chạy xe, vừa khẽ hát nho nhỏ "tình yêu có từ nơi đâu, êm êm một khúc sông Cầu, sao trời lọt qua mắt lưới, rơi đầy xuống dòng sông sâu ..."

Mỹ Dung

Tình yêu đầu tiên

Nhiều lúc tôi tự hỏi tôi đã từng yêu chưa? Tình yêu là gì và khi yêu cảm xúc người ta sẽ như thế nào? Nhiều người cũng tự hào rằng biết yêu, yêu nhiều và có nhiều kinh nghiệm tình trường, nhưng mấy ai đã yêu thực sự. Người ta nói rằng tình yêu chỉ có một, những thứ na ná giống như tình yêu thì có rất nhiều. Tôi cũng vậy, từng tưởng rằng đã yêu, có gia đình và có con ... Nhưng tôi đã làm ... đến gần nửa cuộc đời hôm nay tôi mới thực sự biết yêu một người.

Có lẽ vì người tôi yêu ở quá xa nên tình yêu mãnh liệt và cháy bỏng hơn. Mỗi đêm trong giấc mơ, hình bóng Anh luôn ẩn hiện. Có lần trong một cơn ác mộng có một bóng ma nữ vận bộ quần áo lụa xò trắng toát, mái tóc dài rũ rượi che nửa khuôn mặt đẹp lạnh lùng đáng ác, tiếng cười man dại đầy chết chóc, giọng nói cao vút như tiếng loài côn trùng ... cô ta nắm lấy tay Anh kéo đi, cô ta muốn cướp mất Anh

khỏi tay tôi. Tôi cố nắm chặt tay Anh, cố giành Anh khỏi thế lực tà ác, cố để đừng vượt mất anh bằng sức lực còn lại của người phụ nữ yếu đuối. Ánh mắt Anh nhìn tôi, khiến tim tôi ứa từng giọt máu ... tôi khóc òa khi tay Anh dần vượt khỏi tay tôi, tôi hét to gọi tên Anh thành thốt "Jone ơi đừng bỏ em". Tôi giật mình tỉnh giấc, ngoài trời đêm mưa rất to, nơi xa tia chớp lóe sáng như bóng người đàn bà áo trắng vụt qua. Tôi bần thần, đầu óc quay cuồng, toàn thân rịn mồ hôi, nước mắt lăn dài trên má. Tôi nhìn ra bầu trời đen tối và lại gọi tên Anh "Jone ơi, anh ở đâu ..." rồi khóc òa.

Tôi không biết yêu là thế nào? Chỉ biết rằng từng đêm trong mỗi giấc mơ đều thấy thấp thoáng bóng hình Anh, vắng vắng bên tai luôn nghe thấy giọng nói ấm áp của Anh. Mỗi đêm tỉnh giấc trong tiếng mưa bão sấm chớp, hay mỗi sáng được đánh thức bởi tiếng chim lãnh lót... người đầu tiên mà tôi nghĩ tới là Anh. Mỗi đêm trước khi chìm vào giấc ngủ người cuối cùng mà tôi nghĩ tới cũng là Anh.

Tôi không biết yêu là như thế nào? Chỉ biết rằng Anh luôn hiện hiện trong tim tôi, trong linh hồn tôi mọi lúc, mọi nơi: khi tôi thức cũng như lúc tôi ngủ, khi tôi làm việc cũng như lúc tôi xem TV, khi tôi ăn hay lúc tôi trang điểm ... lúc nào hình bóng Anh cũng hiện rõ trước mắt tôi.

Và trong những giấc chiêm bao giữa ban ngày tôi luôn mơ được cùng Anh và những đứa con ngoan xum vầy hạnh phúc dưới mái nhà ấm cúng.

Tôi không biết yêu là như thế nào? Chỉ biết rằng khi đọc những lời người phụ nữ khác viết cho Anh trái tim tôi nhói đau tưởng chừng như không còn có thể đập được nữa. Ngực tôi ứ nghẹn và khó thở đến muốn vỡ tung, tay chân tôi run đến không đứng vững và nước mắt trào ra chảy thành dòng lai láng ...

Tôi không biết yêu là như thế nào? Chỉ biết rằng có một lần Anh buồn tôi, một lần Anh thất vọng vì tôi, một lần Anh ngờ vực tình yêu của tôi ... Tôi cảm nhận nỗi buồn của Anh đến tim tan ra từng mảnh, cảm nhận nỗi thất vọng của Anh đến tim đau như dao cắt, cảm nhận nỗi ngờ vực của Anh đến tim rỉ từng giọt máu. Và tôi cảm thấy cuộc sống thật vô nghĩa khi Anh quên nói câu cuối cùng trước khi cúp máy "Anh yêu em thật nhiều vô cùng". Tôi òa khóc trong sự trống vắng đến vụn vỡ, thân rã rời và tôi bước đi dưới mưa ... mà không định hướng sẽ đi về đâu ... để lại lời nhắn như một lời trăng trối cuối cùng cho Anh ... và thắm mang theo cuộc tình xuống huyết đạo.

Tôi chưa từng nghĩ tới ai mọi lúc, mọi nơi như đã nghĩ tới Anh, chưa từng biết chờ đợi ai đến đếm từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây như đã chờ đợi Anh. Tôi chưa từng vì ai mà cảm thấy tim đau đến nghẹt thở khi nghĩ đến ngày nào đó sẽ mất người yêu, chưa từng vì ai mà muốn được chết một lần chỉ vì đã làm cho trái tim người yêu tổn thương và tuyệt vọng. Tôi cũng chưa từng nghĩ tôi có thể yêu ai bằng cả trái tim, dám hy sinh tất cả và có thể chết vì người đó.

Thế rồi Anh là người duy nhất cho tôi biết nỗi nhớ da diết đã dần vật tôi thế nào ... có những lúc nhớ đến có thể chết đi được. Anh đã cho tôi chờ đợi ... sự chờ đợi khắc khoải đến đau buốt trái tim ... đêm đó dài như một thế kỷ ... đó là đêm thức trắng đầu tiên tôi trải qua trong đời. Anh đã cho tôi biết khóc đến nghẹn lời giờ phút Anh sắp lên máy bay đi công tác... cho tôi biết ném trái phút biệt ly. Anh đã cho tôi biết cảm giác tim tan vỡ và đau buốt khi biết có người phụ nữ khác yêu Anh... cảm giác hờn ghen đến nát tan cõi lòng. Anh đã cho tôi biết cảm giác tuyệt vọng khi Anh mất lòng tin ... cảm giác đau rạn vỡ từng

thớ thịt và chỉ muốn quyên sinh.

Nếu tình yêu chỉ có một trên đời thì Jone chính là TÌNH YÊU ĐẦU TIÊN và DUY NHẤT của tôi. Tôi đã thật sự biết yêu như chưa yêu lần nào và cảm nhận được đầy đủ nhất những cảm xúc mãnh liệt, bỏng cháy nhất của tình yêu. Tình yêu chỉ DUY NHẤT trên đời và tôi nguyện sẽ giữ mãi Jone dù có khó khăn, hoạn nạn và trong bất cứ hoàn cảnh nào tôi cũng sẽ mãi duy nhất yêu mình Jone. Dù một ngày kia tóc Anh đã bạc theo thời gian, một ngày kia sức khỏe Anh yếu đi hay nằm trên giường bệnh, một ngày kia tai nạn thảm khốc cướp mất của Anh một phần thân thể thì tôi mãi nguyện bên Anh, yêu thương Anh, chăm sóc lo lắng cho Anh đến khi tôi không còn tồn tại trên thế gian này nữa. Tình yêu đúng là DUY NHẤT có 1 trên đời và JONE chính là TÌNH YÊU ĐẦU TIÊN và DUY NHẤT của tôi ... mãi mãi không đổi thay...

Mỹ Dung

Trái tim bên lề

Anh dấu yêu,

Một mùa xuân lại về, mai đào khoe sắc muôn nơi, nhưng sao em cảm lầy lặc lợng, bơ vơ giữa đất trời . Chiều 30 Tết em bước đi giữa phố hoa, giữa dòng người ngược xuôi hối hả ... mà trong lòng vẫn

trống vắng ... em biết đi đâu về đâu ?...

Văng vẳng đâu đó tiếng nhạc từ quán cafe bên đường, điệu nhạc du dương, giọng ca nghe thật xót xa "...Tim em đã nhức nhối thình lặng bên anh, nhìn anh yêu tuy ngay đây nhưng rất xa xôi, vì tim anh đã trót trao ai rồi ...". Lời ca như chỉ dành riêng cho em ... vâng, tim em đang nhức nhối Anh biết không ? Anh ngay bên cạnh em ... nhưng sao quá xa xôi vì trái tim Anh mãi mãi không bao giờ thuộc về em . Mặc kệ mọi người chen lấn nhau, kẻ mua người bán rộn rịp, em vẫn đứng đây, tựa vào gốc cây bên đường . Không biết giờ này Anh đang ở nơi đâu ? Có còn khổ đau vì nhớ thương Chị ấy hay lại có một người con gái bất hạnh nào khác có một nét cười hay khoé mắt giống hình bóng của người Anh yêu ? Rồi Anh lại ôm người con gái ấy trong vòng tay để khoả lấp những nhớ nhung, để tưởng tượng đến những tháng ngày hạnh phúc bên Chị ấy ?

Tiếng hát ngọt ngào lại làm đau nhói trái tim em " Lòng xót xa đi bên đời anh, và thấy anh chịu nhiều đắng cay, mà tim em đây, vì yêu anh nên đau rã rời ." Em vẫn còn nhớ như in cái ngày định mệnh đó . Cũng là chiều 30 Tết, lúc đó em thật hồn nhiên, bước thong dong ngắm hoa . Rồi bất chợt bị người đàn ông lạ ôm chầm từ phía sau và gọi Nhi ơi ! Em vừa sửng sốt vì bất ngờ, vừa tức giận hất tay Anh ra định mắng. Nhưng thấy khuôn mặt hốt hoảng và ngượng ngùng của Anh em chợt hiểu Anh làm em với một cô gái nào đó tên Nhi . Khuôn mặt đau khổ và đôi mắt buồn vời vọi của Anh đã ám ảnh em suốt bao đêm . Cuộc gặp gỡ tình cờ do nhầm lẫn giữa chợ hoa 30 Tết đã đưa em đến với Anh . Em cảm thấy thật hạnh phúc khi có Anh và thầm cảm ơn trời đã bất ngờ mang Anh đến với em .

Thế nhưng, mỗi khi Anh ngồi trầm ngâm suy nghĩ, đôi mắt buồn u uất

của Anh nhìn thăm thẳm vào một phương trời vô định là những lúc trái tim em lại đau rạn vỡ . Em biết rằng Anh vẫn không thể nguôi quên, em biết rằng trong trái tim Anh vẫn không thể phai nhòa hình bóng của Chị ấy . Những khi Anh cau mày và hệt hững khi em có một cử chỉ hành động nào đó có lẽ là khác hẳn với thói quen và cử chỉ của chị ấy . Anh có biết là những lúc em đau buồn và khổ sở lắm không ? Căn bệnh nghiệt ngã bất ngờ đã vĩnh viễn cướp đi Chị ấy của Anh, nhưng vĩnh viễn không thể nào cướp đi hình bóng của Chị ấy trong trái tim Anh được . Và Anh ơi, phải chăng cái chết của người con gái ấy đã mang theo cả trái tim yêu thương của Anh xuống mồ ?

Lần Anh vật vã trong cơn say, và mãi gọi Nhi ơi một cách vô thức khi em đang chăm sóc và lau mặt cho Anh . Anh có biết không tim em như muốn nát ra từng mảnh . Em hiểu rằng Anh chọn em để có thể vừa được yêu Chị, vừa được "thấy" Chị vẫn hiện hữu trên cõi đời qua con người thật của em . Anh bước loạn choạng vì men say, còn em quy ngã vì biết sẽ chẳng bao giờ em có được Anh . Tim Anh nát tan vì người Anh yêu không còn trên cõi đời, thì tim em vỡ vụn vì tình em trao Anh mãi mãi vẫn chỉ là một cái bóng của người khác .

Lời bài hát vẫn còn vọng vẳng đâu đây " Một trái tim bên lề rất đau, vì biết Anh chẳng hề biết đâu, tình yêu Anh đã trao ai rồi ..." Em không thể mãi là trái tim bên lề lặng lẽ đi bên ngoài trái tim Anh . Em cũng không thể là một hình bóng để thay thế hình bóng Chị ấy . Anh có hiểu rằng em chỉ duy nhất giống Chị ấy một điều là yêu Anh bằng tất cả trái tim, bằng tình yêu mãnh liệt nhất . Và em vẫn mãi mãi chỉ là em, không bao giờ là Chị ấy . Hãy đừng tiếp tục lừa dối em và cũng đừng tự lừa dối trái tim mình . Hãy để em được yêu Anh đơn phương

bằng tất cả trái tim một cách khát khao, cháy bỏng còn hơn phải mãi mãi là cái bóng của một tình yêu xa vời trong hư ảo . Hãy để em thương nhớ đến Anh còn hơn được có Anh kề cận bên em như một cái xác không hồn ... Anh vẫn ở thật gần ngay bên cạnh em mà như thật xa xôi . Tình yêu và hạnh phúc như tồn tại mà mơ hồ không bao giờ nắm giữ được .

Anh yêu, hãy cho phép em được gọi Anh như thế và hãy nghe một lần cuối lời nói từ đáy trái tim em rằng Em yêu Anh, yêu Anh thật nhiều và sẽ mãi mãi yêu Anh . Yêu Anh và chấp nhận xa Anh để em mãi mãi giữ trọn tình yêu ấy . Em cũng như Anh, sẽ có một tình yêu để mang theo suốt cả cuộc đời . Nhưng sẽ không có người đàn ông nào phải là cái bóng của Anh đâu ...

Mỹ Dung

Ướt mưa

Có lẽ vì tôi được sinh ra vào tháng Sáu, tháng Sáu mưa ngâu mà như một bài hát có đoạn "Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt..." nên cuộc đời tôi gắn liền với những cơn mưa dài không dứt. Bây giờ cũng sắp đến tháng Sáu và trời cũng đã bắt đầu đổ những cơn mưa. Những cơn mưa đầu mùa gội rửa những hoen ố của một mùa khô cằn cỗi. Những cơn mưa phủ mềm những mảnh đất nứt nẻ của một

mùa hạn hán. Những cơn mưa đưa nước về tưới mát những cánh đồng và bồi đắp màu mỡ phù sa cho những con sông.

Tôi đang yêu - một tình yêu muộn như mùa mưa đến muộn khiến vạn vật tất cả đều đổi thay - tình yêu đó bỏng cháy hơn tất cả mọi tình yêu. Tôi đang say - say vì tình nên đắm đuối, mê mê hơn bất cứ men rượu nào trên đời. Tôi đang điên - điên vì yêu, vì nhớ, vì mong, vì chờ đợi khắc khoải. Nếu không yêu thì cơn mưa có đến bất chợt ... rồi cũng sẽ tạnh như mọi cơn mưa chẳng khiến lòng tôi chùn xuống, mềm nhũn và đau buốt tận sâu thẳm con tim.

Tôi cũng chỉ là một người phụ nữ núp mình trong cái kén như những người phụ nữ khác bao thế kỷ qua chịu chi phối bởi những giáo điều được truyền từ đời này sang đời khác. Cái triết lý Khổng Tử đã ăn sâu vào máu vào thịt của mỗi con người và người ta chỉ biết sống như Mẹ và Bà ta đã sống. Tôi cũng vậy, cũng ngoan ngoãn nằm trong cái kén chấp nhận là phận đàn bà mười hai bến nước, trong nhờ đục chịu.

Bất cứ ai, phàm là một con người cũng có những khao khát: khao khát yêu và được yêu, khao khát sống và được sống thực sự, khao khát hạnh phúc đúng nghĩa của hai chữ hạnh phúc. Khao khát là một con người thật sự với đầy đủ bản năng. Khi tôi đọc được những suy nghĩ táo bạo của một phụ nữ muốn vùng lên, muốn thoát ra khỏi chính mình, thoát ra khỏi cái kén và mọi bản ngã đã trở thành khuôn mẫu vào một đêm mưa, cuốn tiểu thuyết buông rơi nhưng vẫn theo tôi vào giấc ngủ ... và trong giấc mơ tôi đã thoát thai chui ra khỏi cái

kén của chính mình, trần trụi đầy bản năng của loài người ... dù đó chỉ là giấc mơ và tôi biết mơ chỉ là mơ nhưng vẫn ghi chép lại toàn bộ xúc cảm điên rồ đó. Tôi không có can đảm nổi loạn, cũng không dám đối diện với chính mình và càng không dám trưng bày tất cả đối diện với người khác ... nên sau giấc mơ lại chui tuột vào cái kén cố hữu của mình. Tất cả sẽ chìm vào lãng quên và chính tôi cũng đã lãng quên nếu không có người dựng lại câu chuyện theo một chiều hướng phiếm diện đầy cực đoan. Tất cả mọi vấn đề đều có hai mặt trái và phải. Nếu nghĩ theo chiều hướng xấu, thì trở thành xấu và ngược lại.

Hôm ấy như mỗi buổi sáng Anh cũng gọi cho tôi, những cuộc điện thoại như thế luôn là động lực cho tôi có đầy đủ sức lực để trải qua một ngày dài làm việc. Đang công tác ở một nơi xa nhưng Anh cũng kịp cập nhật mọi thông tin và cuộc nói chuyện hôm đó chỉ với mục đích xác nhận. Anh có lẽ đã không tin vào những điều đã nghe, Anh đã thất vọng và mất lòng tin khi tôi thú nhận đã có lúc muốn chui ra khỏi cái kén dù chỉ là trong suy nghĩ. Giọng Anh lạ lẫm và xa lạ như chưa bao giờ có thể xa lạ hơn. Lời Anh nói nặng nề và lạnh lùng như không thể lạnh lùng hơn ... Tôi có lỗi vì đã cố che giấu suy nghĩ, cảm xúc ... dù đó chỉ là phút bùng nổ nhất thời khi được chiêm ngời bởi cuốn tiểu thuyết đã đọc cách nay vài năm... Cái kén vẫn là cái kén cố hữu muôn đời ... tôi dù chỉ là suy nghĩ muốn thoát thai cũng phải che giấu thì sao có thể dám làm.

Anh cúp máy cũng khô khốc và lạnh lùng như chưa bao giờ có thể lạnh lùng hơn. Câu nói đã rất quen tai "Anh yêu em thật nhiều vô

cùng" mà mỗi cuộc điện thoại trước đây anh lập đi lập lại thì hôm ấy Anh đã quên hay cố tình quên không nói. Chiếc điện thoại đã rơi tuột xuống đất tự lúc nào, tôi cũng ngã quỵ vì không còn đủ sức lực. Đầu óc tôi mụ mẫm không thể nghĩ ra bất cứ điều gì và bắt đầu những cơn đau nối tiếp những cơn đau. Tôi muốn gượng đứng dậy, nhưng không thể, chân tôi run và tay tôi cũng run. Nơi phía trái ngực trái tim như không còn đập được nữa, nó nhói đau từng cơn và siết chặt từng cơn. Hơi thở cũng chậm đến không thể chậm hơn, nặng nề đến không thể nặng nề hơn. Tôi nằm dưới sàn như thể nhắm nghiền mắt nhưng lệ vẫn tràn ra. Tôi cắn chặt môi đến ứa máu và toàn thân bất động.

Bên ngoài trời không nắng, tôi nghe rõ tiếng gió hú và tiếng gió đập vào cánh cửa sổ ... trời cũng ghen ngào mưa giữa trưa? Lời Anh vẫn còn rõ lắm bên tai tôi ... khiến tai tôi ù đi và mắt mờ dù tôi đang cố nhìn qua khung cửa sổ. Tôi cầu cho mây tan, cầu cho gió cuốn mây bay nhanh qua vùng khác ... tôi không muốn nhìn thấy trời nhỏ lệ lúc này bởi sẽ làm tan nát lòng tôi.

Bây giờ là giữa tháng năm, năm nay trời mưa sớm hơn mọi năm, vì vậy mặc cho tôi mong trời đừng mưa, mưa vẫn rơi và đã bắt đầu ngày nặng hạt thêm. Tôi nằm đó, không biết đã bao lâu, dưới sàn lạnh ngắt. Tiếng Anh vẫn còn vang vọng đâu đây lạnh lùng, xa vắng ... tai tôi như ù đi. Tôi cố mở to mắt nhìn ra hướng cửa kính ... nhưng mắt mờ đi không thấy gì. Tiếng sấm gào thét đã khiến tôi giật mình bừng tỉnh, tai tôi đã nghe rõ từng tiếng mưa rớt hắt vào khung cửa sổ, nghe rõ tiếng gió hú từng cơn. Mưa ... mưa rất to, thế là trời lại

nhỏ lệ như lòng tôi đang nhỏ lệ

Tôi quơ tay tìm kiếm chiếc điện thoại rơi lăn lóc trên sàn nhà, tan run run bấm lên màn hình, những con chữ nhảy múa khiến mắt tôi càng mờ thêm. Tôi gọi cho Anh 1-2-3 rồi 4 tin nhắn... Tôi cũng không biết đã nhắn gì, gọi gì? Tôi biết anh cũng đang thao thức không ngủ, nhưng dù tôi có gọi đi bao nhiêu tin Anh cũng sẽ không nhận được bây giờ. Tôi gượng đứng dậy tìm chìa khóa xe, tôi nổ máy và lao vút vào màn mưa quên cả thắt dây an toàn. Mưa ... nướt trút xối xả, chiếc gạt nước đã lia qua, lia lại liên hồi mà hình như vẫn quá chậm. Mưa ... đường vắng tanh không người. Tôi đạp ga mạnh hơn để chiếc xe vút nhanh. Tôi mở nhạc thật lớn để át tiếng khóc của chính mình. Đầu óc tôi lâng lâng, tôi lái xe trong mưa không định hướng, con đường phía trước mặt dài hun hút, cảnh vật xung quanh vun vút trôi về phía sau, chiếc xe vút nhanh trên đường ... mỗi lúc chân tôi lại nhấn ga sâu hơn.

Tôi kịp nhìn thấy một người đạp xe qua đường, tôi gạt mình bừa tỉnh và đạp thẳng, chiếc xe trườn tới trước và xoay ngang, tiếp tục trườn tới một đoạn trước khi ngừng hẳn, ngực tôi đập vào vô lăng đau nhói. Người đàn ông với chiếc xe đạp chỉ cách xe tôi một khoảng cách thật gần. Ông ta với khuôn mặt vừa hoảng hốt vừa giận dữ. Miệng đang mấp máy không ngừng chửi rủa tôi, tay múa máy liên hồi như muốn giết chết tôi. Tôi ngồi thừ trong xe ... rất lâu mới hoàn hồn và nổ máy đi tiếp. Tim tôi đập thật mạnh, mắt đã khô lệ ráo hoảnh, tay tôi run đến không thể làm chủ được. Tôi đạp ga thật nhẹ, chiếc xe lại lăn bánh trong màn mưa, phía trước con đường vẫn dài hun hút.

Người đàn ông hung dữ và chiếc xe đạp đã lùi lại phía sau, tất cả lại hiện về trong ký ức tôi ... lời Anh lại văng vẳng bên tai... Tôi lại tiếp tục đau từng cơn. Phía trước là một chiếc cầu dài. Tôi ngừng xe bên lề đường và mặc cho ngoài trời đang mưa gió, tôi mở cửa bước xuống xe, cơn gió vô tình thổi tốc chiếc váy khiến toàn thân tôi lạnh toát, tôi rung mình đón nhận những hạt mưa tát vào mắt, vào môi đang nhòa lệ. Chiếc đầm đen ướt sũng dính sát vào thân, cái lạnh bên ngoài có thấm gì đâu so với sự bất giá đang đóng băng trong trái tim tôi. Tôi đứng bên thành cầu, nhìn xuống dòng sông đang cuộn sóng. Những cơn sóng như giận dữ hơn, xối xục hơn đón nhận những giọt nước đang xối xả trút từ trên trời xuống. Nước tát vào mặt tôi, nước mưa hòa cùng những giọt lệ khiến môi tôi không còn mặn nữa. Cái lạnh và thấm vào da thịt khiến môi tôi run. Tôi cắn răng chịu đựng và hướng mắt về nơi xa rất xa nơi cuối chân trời mù trắng cơn mưa, nơi giao nhau của nước và mây.

Tôi tự hỏi phía dưới làn nước đang cuộn sóng kia là gì? Đã có bao người như tôi đặt chân đến nơi đây đón nhận những giọt nước mưa phủ đầu từ trên trời rơi xuống và trầm mình dưới dòng sông giận giữ trong cơn bão tát phong ba? Tôi đứng đây lặng lẽ đón nhận tất cả những giận dữ ông trời đang trút xuống. Tôi đứng đây cô đơn giữa đất trời chỉ tôi với tôi. Tôi đứng đây hôm nay hay mãi mãi chìm trong vòng xoáy của dòng sông - vòng xoáy của cuộc đời tôi. Ôi ồ khóc và gào thét trong mưa.

Tôi trở lại xe tìm chiếc điện thoại, tay run run tìm số của Anh, tôi biết

Anh không thể nghe vào lúc này, nhưng tôi vẫn muốn gọi dù chỉ để lại cho Anh một lời cuối. Ngày mai ... chỉ ngày mai thôi Anh sẽ nghe được những lời này của tôi, dù muộn, dù chỉ là một lần cuối cùng và sẽ là mãi mãi. Tôi khóc và nói trong tiếng nấc ... câu chẳng tròn câu và lời cũng chẳng nên lời. Tôi mãi gọi tên Anh và hỏi Anh mãi một câu ... ngày mai nếu vĩnh viễn mất em trong cuộc đời ... Anh có buồn có khóc ...

Tiếng còi xe khiến tôi giật mình, một chiếc xe ai đó đậu phía sau xe tôi. Tiếng còi khiến tôi tỉnh cơn mê, tôi quay lại nhìn, một người đàn ông bước ra khỏi xe với cây dù trong tay đang tiến về phía tôi. Tôi dùng tay vuốt mặt và quay đầu nhìn xuống dòng sông đang cuộn sóng một lần nữa. Người đàn ông tiến lại gần tôi hơn, Anh ta nói gì đó với tôi ... tôi không nghe dù anh ta đứng thật gần, mặc kệ anh ta nói gì, tôi lặng lẽ bước tới xe, nổ máy và lao vút đi. Mưa vẫn rơi, nhưng hình như nhẹ hạt hơn, chiếc gạt nước không còn quá chậm chạp nữa. Tôi lái xe về nhà. Trời vẫn còn mưa nhưng một chút nắng đã lóe sáng phía cuối chân trời. Người tôi run lên từng cơn, đầu nóng ran và nặng trĩu, tôi bước loạng chạng vào nhà như người say, cô tiếp tân nói gì đó với tôi ... nhưng tôi vẫn tiếp tục bước vào thang máy. Tôi chỉ kịp tuột bộ đầm ướt sũng nước và nằm bất động trên giường. Cái mền thường ngày đã quá dày nhưng hôm nay vẫn không đủ ấm. Tôi nhắm mắt lại cố quên tất cả và ngủ một giấc nhưng không thể.

Nằm như thế rất lâu, nhớ một lần tôi gởi cho anh một triết lý sống trong đó có câu "tiền không thể mua được giấc ngủ" Anh bảo rằng,

sai rồi, chỉ cần uống một viên thuốc là ngủ không biết gì. Tôi mở ngăn kéo tìm đây rồi thuốc ngủ, chỉ 1 viên đã đủ sao? Không - tôi cần 02 viên. Tôi nuốt hai viên thuốc ngủ và nghĩ nếu uống một lúc 10 viên thì giấc ngủ sẽ dài hơn, sẽ mãi mãi không bao giờ thức dậy nữa. Tôi đang nghĩ miên man thì chuông điện thoại reo. Trong bóng tối, tôi tìm điện thoại "Em yêu, em đang làm gì?" giọng Anh lại thật gần gũi và thân quen ... tôi trả lời từng chữ một thật khó khăn "Em ... đang chờ ... Anh..". Tôi phải nhắc đi nhắc lại đến 3 lần Anh mới nghe rõ vì giọng tôi quá yếu ớt. Khi biết tôi uống 02 viên thuốc ngủ anh bảo rằng "Em hư quá, uống nhiều như vậy làm gì?" ... và trong suốt câu chuyện Anh luôn nhắc đi nhắc lại mãi câu "Anh yêu em thật nhiều vô cùng, Anh sẽ không thể sống được nếu thiếu em, anh rất thèm mong được làm chồng của em yêu và Anh sẽ mãi mãi suốt đời chỉ yêu duy nhất mình em..." ... tiếng Anh nghe nhỏ dần ... nhỏ dần ... dịu dàng như tiếng ru ầu ơ của Mẹ khi tôi còn bé ... và tôi dần chìm vào giấc ngủ bình yên. Mưa đã tạnh, đêm lặng yên, vạn vật cũng chìm vào giấc ngủ, như chưa từng có những bão táp, mưa giông...

Mỹ Dung

Mỹ Dung

Yêu chồng

Ngày đầu tiên đi làm, tôi được sự hướng dẫn tận tình của chị Khanh, đó là một người đàn bà khoảng 33 tuổi . Chị Khanh không đẹp một cách nổi bật, nhưng ở chị toát lên một vẻ gì đó thật quyến rũ, cái đẹp của "gái một con trông mòn con mắt", cái đẹp của người phụ nữ sớm vào đời, phải chống chọi và vật lộn với những khó khăn, phải bươn chải với cuộc sống . Đôi mắt đen trong trẻo đầy nghị lực, chiếc miệng xinh luôn mím cười dù khuôn mặt chị ướm đẫm mồ hôi vì cái nóng oi bức giữa trưa và phải tắt bật ngược xuôi với công việc . Chị chạy đi, chạy lại vừa phân phát hàng cho từng tổ, vừa hướng dẫn những công nhân mới như tôi . Chị làm tôi yên tâm và cảm thấy yêu công việc, yêu nơi mà tôi mới bước chân vào làm việc ngày đầu tiên .

Lâu dần tôi yêu mến Chị Khanh như người Chị ruột của mình, nhất là sau khi biết được hoàn cảnh của Chị. Chị đã là một hình ảnh khiến tôi khâm phục và tôi đã nguyện sẽ học hỏi theo tấm gương của chị Khanh, sẽ sống tốt và có nghị lực vững vàng như Chị ...

*

* *

Sau khi tốt nghiệp trường Cao Đẳng Sư Phạm, Khanh trở thành một

cô giáo và tự nguyện về dạy tại một trường ở Trị An - một vùng kinh tế mới . Lúc đó Khanh mới 21 tuổi . Cô giáo tên Khanh ngày đó mỗi sáng đến lớp dạy các học trò lớp 3, buổi chiều lại đứng lớp dạy các em lớp 4. Chưa hết, có những tối Khanh lại tiếp tục đứng lớp bổ túc văn hóa dành cho người lớn . Thời gian đó ở Trị An thiếu giáo viên trầm trọng, vì không ai muốn về vùng kinh tế mới .

Chính những buổi học từ lớp bổ túc văn hóa, Khanh đã quen và yêu Hùng, một thanh niên chăm học, ít nói và luôn sống khép kín . Gia đình Hùng nghèo như tất cả những gia đình lập nghiệp ở các vùng kinh tế mới như Trị An . Cha mất khi Hùng mới 3 tuổi . Mẹ Hùng tàn tảo nuôi con bằng những gánh rau . Họ không có nhà, sống vất vưởng nay đây mai đó ở Sài Gòn Mẹ không có đủ tiền cho Hùng đi học, nên chỉ học hết lớp 3 Hùng đã phải nghỉ học và làm đủ nghề phụ giúp Mẹ ... Và họ đã được cấp đất, được bà con phụ giúp cất nhà ở vùng kinh tế mới này . Nơi đây đất đai rộng nhưng khô cằn, sỏi đá, mọi người khai hoang từng tấc đất để trồng tía kiểng ăn, hai Mẹ con Hùng cũng vậy, cuộc sống khó khăn, cơ cực, nhưng vẫn còn hơn cuộc sống nay đây mai đó ở Sài Gòn .

Hùng cảm thấy rung động và yêu ngay cái vẻ nhiệt tình, đáng yêu của cô giáo trẻ tên Khanh, nhưng bản tính nhút nhát, hơn nữa cảm thấy mình thua kém Khanh nên Anh chỉ dám thầm yêu, trộm nhớ . Khanh ở trong khu tập thể của trường một mình, Khanh là dân thành phố nhưng nhà cũng rất nghèo và có hoàn cảnh đáng thương . Ba Mẹ Khanh chia tay nhau khi Khanh còn rất nhỏ, Khanh sống với Bà Ngoại, lúc Khanh nhận bằng tốt nghiệp, cũng là lúc Khanh được tin Bà Ngoại mất ... và Khanh đã tình nguyện đi dạy học ở Trị An - nơi mà Khanh nghe cái tên lạ oắc lần đầu tiên và Khanh chỉ nghe nói :

không xa nhưng ít người sinh sống .

Khanh và Hùng yêu nhau sau 1 năm "tình trong như đã, mặt ngoài còn e". Họ cưới nhau, sau lễ cưới mọi người lại góp công, góp của lại cất cho họ một căn nhà nhỏ . Tình yêu của họ thật giản đơn, lễ cưới cũng giản đơn, nhưng cả Khanh và Hùng đều ngập tràn hạnh phúc . Và càng hạnh phúc hơn khi trong ngôi nhà nhỏ đó oa oa tiếng khóc của đứa con trai đầu lòng . Mọi người ai cũng khen mỗi khi đi ngang qua ngôi nhà nhỏ lung linh ánh đèn và lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười của hai vợ chồng trẻ cùng đứa con ngoan . Khanh và Hùng những tưởng không gì có thể hạnh phúc hơn và họ cảm thấy thật mãn nguyện .

Khanh ở chung nhà với Mẹ chồng, Mẹ chồng Khanh ốm đau luôn . Hùng mỗi ngày ra rẫy trồng tỉa mọi thứ, bất cứ thứ gì có thể trồng được ở vùng đất khô cằn này Hùng đều trồng. Những năm mất mùa, tiền thu hoạch hoa màu của Hùng và đồng lương giáo viên ít ỏi của Khanh cũng không đủ trang trải cho 4 miệng ăn và tiền thuốc thang cho Mẹ, tiền sữa cho con . Ngoài giờ dạy học ở trường Khanh ra chợ mua bán để tăng thêm thu nhập . Bé Duy cũng đau ốm luôn và bị suy dinh dưỡng . Cuộc sống ngày một khó khăn, nhưng cả Hùng và Khanh vẫn không ngại khó nhọc . Tình Yêu của hai người ngày một nhân đôi . Họ thề nguyện sống chết có nhau .

Hùng thương vợ phải bôn ba, vất vả kiếm sống, muốn có thật nhiều tiền để cuộc sống đỡ chật vật hơn . Thấy các bạn bỏ rẫy đi đào vàng . Hùng bàn với Khanh sẽ theo mọi người đi đào vàng, may ra sẽ kiếm tiền nhanh hơn để đỡ đàn vợ con . Lúc đầu Khanh không đồng ý, nhưng thấy Hùng tha thiết quá Khanh đành gật đầu, dù trong lòng cảm thấy lo lắng không yên .

Hôm Hùng khăn gói ra đi, Khanh thức dậy sớm chuẩn bị cơm nước và đồ đạc cho chồng, nước mắt Khanh rơi lã chã, vì đây là lần đầu tiên phải xa Hùng. Phút chia tay thật ngậm ngùi ... Khanh chợt thấy những giọt lệ rơi nơi khoé mắt sâu hoắm nhiều vết chân chim, rơi xuống đọng trên đôi gò má nhăn nheo của Mẹ, rồi Mẹ vội kéo tay áo lau nước mắt như sợ để Khanh nhìn thấy ... Thăng Duy cũng khóc thét đòi Cha ... Khanh như muốn ngã quỵ trước cảnh chia ly này ... Khanh khóc suốt từ 4 giờ sáng, đôi mắt sưng húp và nhoà lệ ... Hùng bước vội vã ra sân như trốn chạy không dám ngoái đầu nhìn lại . Cả ngày hôm đó Khanh thần thờ như người mất hồn . Đứng trước lớp nhưng có lúc Khanh không chủ động được, nước mắt lúc nào cũng chực trào ra . Khanh nhớ Hùng da diết và không hiểu sao cảm giác mất chồng vĩnh viễn cứ lảng vảng trong đầu óc của Khanh . Hùng đi đã 3 ngày đêm, cả ba ngày đêm Khanh không thể chợp mắt, bên kia vách ngăn Mẹ cũng trở mình suốt đêm . Mẹ cũng không ngủ được vì nhớ con, vì lo lắng cho Hùng .Thăng Duy khóc đòi bú làm Khanh giật mình , pha sữa cho con, lòng Khanh tê tái vì nhớ thương chồng . Khanh thầm gọi "Hùng ơi, Anh ở nơi đâu, có biết Mẹ già, Vợ trẻ, Con thơ đang thổn thức mong chờ và lo lắng cho Anh không ?" . Hùng đi đã 5 ngày mà Khanh không nhận được tin tức gì của Hùng . Mẹ có lẽ vì quá lo lắng cho Hùng mà bệnh nặng . Khanh gầy rạc vì nhớ thương và lo lắng cho chồng . Bệnh Mẹ ngày càng nặng , không còn cách nào khác Khanh phải gọi con cho hàng xóm để đưa mẹ đến bệnh viện . Trước khi đi Khanh đã chạy ngược chạy xuôi hỏi tin tức của chồng và nhờ mọi người nhắn dùm với Hùng mẹ đang bệnh nặng .

Suốt mấy ngày Khanh lo lắng, chăm sóc Mẹ ... Mỗi khi Mẹ ngủ

Khanh lại tranh thủ chạy về thăm con . Tất cả tiền bạc dành dụm được đều lo thuốc thang cho Mẹ , Bác sĩ bảo Mẹ bị cao huyết áp, suy nhược thần kinh ... Khanh không biết phải làm sao, chỉ biết cầu xin Trời Phật cho mọi chuyện chóng qua, cầu mong Hùng sớm trở về với Khanh và cầu mong Mẹ mau lành bệnh .

Ngày thứ 9 kể từ khi Hùng xa nhà, Mẹ chưa khỏe hẳn nhưng Bác sĩ cho về nhà . Khanh rất lo lắng vì vẫn chưa nhận được tin của Hùng, nhưng sợ Mẹ buồn, Mẹ lo, Khanh đã nói dối Mẹ là đã nhận được tin và Hùng nhấn sấp về nhà . Mẹ xuất viện Khanh đỡ vất vả hơn, nhưng Khanh vẫn bồn chồn, lo lắng, đứng ngồi không yên . Mẹ bệnh tiền bạc hai vợ chồng dành dụm bấy lâu lo chạy chữa thuốc thang hết , may mà mọi người trong xóm thương cho hoàn cảnh gia đình Khanh, người cho chén gạo, kẻ cho mượn tiền ... Nếu không Khanh cũng không biết phải xoay sở thế nào . Hùng vẫn kiên biệt không tin tức . Khanh xin nghỉ không hưởng lương ở trường, hàng ngày chạy chợ kiếm ăn . Đêm Khanh lại lo lắng nhớ nhung Hùng không thể nào chợp mắt nên chỉ có mấy ngày mà Khanh gầy gò, xanh xao ...

Ngày thứ 23 kể từ ngày Hùng ra đi Khanh nhận được tin dữ , Hùng đã bị tai nạn và đang cấp cứu ở bệnh viện . Khanh vừa chạy hốt ha hốt hải từ chợ về, vừa khóc ... Khanh không dám vào nhà gặp Mẹ, chỉ ghé bác Tư hàng xóm nhờ bác chăm sóc Mẹ già và con thơ, rồi chạy thẳng ra bến xe tới bệnh viện . Hùng nằm thêm thiếp như đang ngủ trong phòng cấp cứu, Khanh gào khóc gọi tên Anh ... nhưng Hùng không thể nghe . Bất giác Khanh cố gượng đứng dậy, im bất không khóc nữa , Khanh tự nhủ Khanh còn được nhìn thấy Hùng , Hùng còn về đây, dù chỉ nằm bất động nhưng như thế đã là quá may mắn, quá diễm phúc với Khanh rồi . Khanh tự nhủ "trong cái rủi, có

cái may" và cuối cùng chồng cô đã trở về, dù có như thế nào thì Hùng vẫn là của Khanh .

Từ ngày Hùng bị tai nạn, Khanh đã trở thành một con người khác . Trước đây Hùng là trụ cột chính trong gia đình, thì bây giờ mọi việc to nhỏ đều do một mình Khanh gánh vác . Khanh đã nghỉ hẳn việc dạy học ở trường, dù Khanh rất yêu và tha thiết với nghề, nhưng với đồng lương giáo viên ít ỏi của một mình Khanh không thể nào trang trải đủ cho gia đình, nhất là tiền thuốc thang chạy chữa cho chồng . Tất cả mọi đau khổ, bất hạnh, mất mát đã đổ dồn lên đầu người phụ nữ mới 24 tuổi . Khanh đã làm tất cả mọi việc có thể làm, suốt từ 4 giờ sáng đến tận khuya, miễn sao kiếm được tiền lo thuốc thang và viện phí cho chồng .

Hùng nằm viện được 2 tháng thì Mẹ mất, Mẹ mất vì quá thương con trai bạc số, mất vì thương con dâu khổ sở, xuôi ngược vừa lo kiếm miếng ăn, vừa lo thuốc thang cho người chồng tật nguyên . Một đêm đau nặng, Mẹ gọi Khanh vào phòng nói trong nước mắt " Số con khổ quá Khanh ạ ! Mẹ tuổi già, sức yếu không thể đỡ đần, phụ giúp gì con, lại bệnh tật luôn, chỉ thêm gánh nặng cho con . Giá như thằng Hùng nó chết đi thì có lẽ sẽ tốt hơn cho nó và đỡ khổ thân con ...". Nói đến đây Mẹ nghẹn lời, còn Khanh thì lệ trào ra như suối ... Khanh cảm thấy nghẹt thở và không biết phải an ủi Mẹ như thế nào . Khanh muốn nói "con yêu anh Hùng hơn cả sinh mạng của con và con yêu Mẹ hơn cả Mẹ ruột của con . Từ nhỏ con đã thiếu tình thương của Cha Mẹ, Mẹ là Mẹ của con và chính Mẹ đã cho con biết thế nào là tình mẫu tử, cho con hơi ấm tình thương của người Mẹ". Khanh cố nói, nhưng không thể thoát nên lời, cổ họng mặn đắng, khô khốc . Sau khi thở gấp Mẹ nói tiếp " Thằng Hùng tốt phước lấy được một người

vợ như con, Mẹ chắc kiếp trước ăn ở đức hạnh nên kiếp này mới có một đứa dâu con thảo hiền như con, có được đứa cháu nội đích tôn khôi ngô, tuấn tú, với Mẹ như thế là quá đủ rồi, Mẹ có nhắm mắt cũng yên lòng, chỉ cầu Trời khấn Phật rũ lòng thương cho thằng Hùng chóng bình phục để còn có thể làm tròn trách nhiệm làm chồng, làm cha ..." Mẹ còn nói nhiều nữa ..., nhưng tai Khanh như ù đi và không nghe thấy gì cả, mắt Khanh nhòa lệ, lòng Khanh đau như đứt từng khúc ruột vì Khanh biết chắc rằng Hùng không thể nào lành lặn lại như xưa. Nói xong những lời đó Mẹ ngủ thiếp đi, Khanh nhẹ nhàng đắp chăn cho Mẹ, bỏ mùng xuống cho Mẹ ... Khanh không biết rằng những lời Mẹ vừa nói với Khanh là những lời từ biệt cuối cùng. Khanh cũng không biết rằng đó là những phút giây cuối cùng Khanh được ngồi bên giường chăm sóc cho Mẹ.

Mẹ ra đi nhẹ nhàng thanh thản, Mẹ ra đi mà không hề nhìn thấy đứa con trai duy nhất của Mẹ. Sáng hôm sau, như thường lệ Khanh dậy sớm nấu nước nóng cho Mẹ rửa mặt, nấu cháo cho Mẹ ăn ... nhưng Mẹ đã vĩnh viễn không bao giờ thức dậy nữa. Khanh đã khóc thét như đứa trẻ lên ba mất Mẹ và ngất đi không biết gì.

Những người hàng xóm tốt bụng đã lo việc tang lễ và chôn cất Mẹ. Bao nhiêu cú sốc đã xảy ra với Khanh trong một thời gian ngắn. Đã 2 ngày Khanh không thể vào bệnh viện chăm sóc cho chồng mà trăm sự nhờ bác Tư hàng xóm. Khanh dặn Bác ấy đừng cho Hùng biết chuyện, chỉ nói với Hùng rằng Khanh bị cảm nên không vào bệnh viện được. Khanh nói dối vì sợ Hùng không thể chịu đựng nỗi nỗi đau mất Mẹ, sợ Hùng đã quá kiệt sức vì phải chống chọi với nỗi đau thể xác và cả nỗi mất mát tinh thần ...

Hùng nằm bệnh viện hơn 6 tháng, nhưng kết quả vẫn không khả

quan, Anh bị chấn thương cột sống, nằm bất động một chỗ không thể di chuyển được . Mỗi khi thấy Hùng nhăn mặt chống chọi với cơn đau thể xác, tim Khanh lại nhói đau và ứa nước mắt . Khanh hiểu rằng nỗi đau thể xác của Hùng vẫn không đáng sợ bằng nỗi đau tinh thần, vì vậy Khanh chỉ dám khóc thầm, trước mặt Hùng Khanh vẫn tươi cười không bao giờ dám khóc . Hùng đã biết chuyện Mẹ mất, thật ra hai ngày Khanh không vào bệnh viện Anh đã đoán biết chuyện gì đã xảy ra . Ngay đêm Mẹ mất, Hùng trần trọc không thể nào chợp mắt và cảm thấy bồn chồn khó tả, Anh không biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng linh tính báo cho Anh biết có chuyện chẳng lành . Biết Khanh cố tình giấu . Thương vợ và hiểu rằng Khanh không muốn Anh đau khổ, nên Hùng cũng không gạn hỏi Khanh .

Hùng về nhà nằm liệt trên giường, mỗi khi trở mình cũng phải có Khanh giúp . Tất cả mọi việc từ vệ sinh cá nhân, ăn uống, tắm rửa đều phải nhờ đến Khanh, Hùng không thể ngồi dậy được vì cột sống của Anh đã bị chấn thương nặng . Mỗi khi trời trở gió Hùng lại đau nhức toàn thân không thể ngủ được phải nhờ đến thuốc giảm đau ... Nhưng tất cả nỗi đau về thể xác Anh đều cố gắng chịu đựng được ... Chỉ khi Khanh đi làm, con đi học, nằm ở nhà một mình, đối diện với chính mình mới là lúc nỗi đau tinh thần dày vò Anh khủng khiếp nhất . Từ một người đàn ông khỏe mạnh là chỗ dựa, là trụ cột của gia đình, Anh đã trở thành người tàn phế, thành kẻ ẵm bám vợ con . Có lúc Hùng nghĩ thà Anh chết đi sau tai nạn đó có thể cuộc đời của Khanh sẽ đỡ vất vả hơn . Khanh có thể sẽ làm lại cuộc đời và không phải vừa làm lụng vất vả kiếm ăn, vừa phải chăm sóc, phục vụ cho một người chồng tàn phế như anh suốt đời . Hùng đã nghĩ đến cái

chết, để tự giải thoát cho mình và giải thoát cho cả Khanh . Nhưng Hùng nghĩ đến Duy, đến thằng con trai duy nhất của Hùng ... nghĩ đến Tình Yêu và sự hy sinh của Khanh dành cho Anh, nghĩ tới vong linh của Mẹ ...

Khanh vẫn tần tảo sớm hôm làm lụng nặng nhọc để kiếm miếng ăn và lo thuốc thang cho Hùng . Không bao giờ Khanh than vãn một lời . Trước mặt Hùng, Khanh luôn tỏ ra vui vẻ và tự tin : ngọt ngào, trìu mến như một người Mẹ thương con, dịu dàng yêu thương như một người vợ yêu chồng , chu đáo như một người chị lo cho em và tận tâm như một người thầy thuốc chăm sóc bệnh nhân . Khanh muốn làm mọi điều miễn sao Hùng vui, muốn làm tất cả để bù đắp nỗi đau về thể xác và tinh thần mà Hùng đã và đang phải gánh chịu, muốn được chia sẻ nỗi đau với Hùng và bằng tình yêu Khanh muốn hy sinh cả sinh mạng của mình để Hùng có thể tồn tại, có thể vui sống những ngày còn lại với vợ con .

Hùng yêu Khanh nhưng nổi mặc cảm ăn bám vợ, nổi mặc cảm là người tàn phế, vô dụng ... ngày càng ám ảnh Anh và Hùng luôn cảm thấy mình là gánh nặng cho Khanh, cảm thấy Hùng là kẻ đã hại cuộc đời Khanh . Không biết từ lúc nào Hùng đã thay đổi tính tình, thường hay cáu gắt và to tiếng, nặng lời với vợ . Bao nhiêu khó nhọc, cực khổ Khanh đều có thể vượt qua, nhưng cứ mỗi lần bị Hùng quát mắng, nặng lời lòng Khanh lại đau tái tê và nước mắt chỉ chực tuôn trào . Vẫn biết Hùng đã và đang phải đấu tranh với nỗi đau tinh thần, nỗi đau mất mát một phần thân thể, nổi mặc cảm, tự ái của một người đàn ông sống phận tầm gởi ăn bám vợ ... Nhưng những lần thấy Hùng tự dần vặt mình và dần vặt Khanh như vậy, lòng Khanh lại đau tái tê.

Thế rồi thời gian khủng hoảng cũng trôi qua Hùng đã hiểu và thán phục Tình Yêu vĩ đại, nghị lực phi thường của Khanh . Hùng vẫn nằm liệt giường như thế nhưng những cơn đau về thể xác cũng dần nguôi ngoai, Hùng đã không cần dùng đến thuốc giảm đau nữa . Và cả nỗi đau tinh thần cũng lành lặn dần theo thời gian . Khi Khanh đi làm Hùng đọc sách, làm thơ, viết truyện ngắn và đã có nhiều tác phẩm được đăng . Hùng vẫn là người tàn phế nhưng ít nhất tâm hồn Anh vẫn tha thiết sống và sống có ích . Mọi người lại khen mỗi khi đi ngang qua ngôi nhà nhỏ thấp thoáng ánh đèn và tiếng cười hạnh phúc của gia đình Khanh .

*

* *

Năm 1999 nhiều công ty có vốn đầu tư nước ngoài đã tìm đến vùng đất khô cằn này đầu tư và Chị Khanh đã trở thành một cán bộ quản lý giỏi của một công ty sản xuất các sản phẩm ron, phốt cao su xuất khẩu . Và tôi là một công nhân làm việc ở bộ phận của Chị Khanh . Tôi thường xuyên tới nhà Chị, giúp Chị những công việc nhỏ nhặt, cùng làm thơ, phân tích thơ và góp ý cho các truyện ngắn của Anh Hùng, là cô giáo dạy cho bé Duy học,... Không biết từ lúc nào tôi đã trở thành một thành viên nhỏ trong gia đình ấm cúng và tràn ngập hạnh phúc đó .

Mùng 8 tháng 3 năm đó, công ty phát động phong trào báo tường chủ đề ca ngợi những tấm gương tốt của người phụ nữ . Truyện ngắn "YÊU CHỒNG" của tôi đã được chọn đăng và tôi nhanh chóng trở thành người "nổi tiếng" ở công ty. Ngoài phần thưởng, Bà Tổng Giám Đốc công ty (gọi là Bà theo thói quen chứ thật ra Bà ấy còn rất trẻ) mời tôi lên phòng và hỏi thăm về truyện ngắn "Yêu chồng". Khi

được biết đó chính là câu chuyện thật viết về cuộc đời của Chị Khanh, Bà ta đã xúc động rơi nước mắt và muốn đến thăm gia đình Chị Khanh .

Tôi vẫn còn nhớ đó là một trưa hè nắng nóng ngày Chủ nhật . Tôi ngồi trong căn nhà trọ và thấy bóng Bà Tổng Giám Đốc đang hỏi thăm nhà Chị Khanh, không kịp thay quần áo cho chỉnh tề, tôi vội chạy ra nắm lấy tay Bà và tình nguyện làm người dẫn đường .

Chị Khanh có lẽ đang bán hàng ngoài chợ, Anh Hùng đang nằm ngủ trưa, mồ hôi nhễ nhại bởi cái nắng trưa hè hắt xuống từ mái tôn thấp lè tè . Tôi tìm mãi mới thấy một cái ghế đầu duy nhất mà chị Khanh thường ngồi đút cơm cho anh Hùng . Anh Hùng thức giấc và ngạc nhiên vì đã lâu nhà không có khách . Tôi vội lấy một tấm áo đắp ngang người Anh khi thấy Anh đỏ mặt vì mắc cỡ . Tôi cáo lỗi và chạy vụt ra chợ gọi chị Khanh về, bỏ mặc Anh Hùng ở nhà một mình tiếp Bà Tổng Giám Đốc .

Sau lần viếng thăm đó, Bà Tổng Giám Đốc giàu tình cảm và lòng thương người đã gởi tặng Chị Khanh một số tiền lớn để sửa sang lại nhà cửa . Anh Hùng cũng đỡ khổ vì cái nóng hắt từ mái tôn những trưa hè . Bé Duy đã có phòng riêng và bàn học . Tôi cảm thấy vui vì truyện ngắn " Yêu Chồng" của tôi đã thực sự có ích, ít nhất là cho gia đình Chị Khanh . Nhờ truyện ngắn của tôi mà mơ ước có một ngôi nhà khang trang - mơ ước mà có thể suốt cả cuộc đời Chị Khanh cũng không thực hiện nổi, đã bỗng chốc trở thành hiện thực .

Cái Tết năm đó cũng là cái Tết đầu tiên tôi xa nhà và đón giao thừa trong không khí tràn ngập niềm vui với gia đình chị Khanh . Chị Khanh có lẽ là người hạnh phúc hơn cả, chị thấp nén hương và làm rằm khăn vái trước bàn thờ Mẹ Chồng, có lẽ Chị muốn chia sẻ niềm

vui, niềm hạnh phúc với Mẹ ...

Gửi tặng Chị Nguyễn Thị Kim Khanh

Nguồn:

Được bạn: khietnghi đưa lên

vào ngày: 28 tháng 1 năm 2004